

Genç Anadolu

KIRIKKALE ATATÜRK ANADOLU LİSESİ

Yayın Organıdır

Yıl: 21 • Sayı: 9 • Mayıs 2023

Sahibi

Kırıkkale Atatürk Anadolu Lisesi Adına
Adem Kargılı
Okul Müdürü

Genel Yayın Yönetmeni

Mahmut Kaya
Müdür Başyardımcısı

Yazı İşleri Müdürü

Yıldırım Türk
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Yayın İnceleme Kurulu

Kadri Raşit Akdeniz (Edebiyat)
Zeliha Mert (Edebiyat)
Sait Kılıç (Edebiyat)
Tülay Kale (Edebiyat)
Coşkun Apaydın (Edebiyat)
Bayram Kamalı (Felsefe)
Mehpare Köseer Bütün (İngilizce)

Yayın Seçme Kurulu

Melike Kayabaşı Çınar (Müdür Yardımcısı)
Tuana Sarıoğlu (11-E)
Mert Ali Kutbay (10-D)
Melike Beyza Caner (9-A)
Ceren Gözüyukarı (9-B)
Sevgi Nisa Yağlı (9-C)
Muhammed Emir Alkaç (9-C)

Reklam Sorumlusu

Ekrem Soytek (Müdür Yardımcısı)
Celal Başyigit (Müdür Yardımcısı)

Kapak Tasarım

Ceren Atmaca (Görsel Sanatlar)

Grafik - Görsel Tasarım

Yakup Özcan

Yazışma Adresi

Kırıkkale Atatürk Anadolu Lisesi
Osmangazi Mahallesi/KIRIKKALE
Tel: 0318 244 05 07
www.kkaleaal.k12.tr

İÇİNDEKİLER

● Söze Başlarken ♦ Yıldırım Türk	3
● Personel Tablosu	4
● Okul Dergimiz ♦ Adem Kargılı	6
● Kış Başlıyor Sevgilim ♦ Kübra Nur Koçak	7
● Necip Tosun ile Edebiyat ve Şehir Üzerine Söyleşi	8
● Sobelenen Biz Olduk ♦ İrem Aytekin	12
● Hayat Dediğimiz ♦ Rumeysa Aykanat	12
● Bir Gün Yeniden ♦ Memduha Aydoğan	13
● Hepsi Aştan Hep Aştan ♦ Zeliha Mert	14
● Yüzyılın Felaketi ♦ Emirhan Ergül	15
● Felaket ♦ Ecem Altınışık	15
● Millî Eğitim Müdürü Hayati Telefoncu ile Eğitim Üzerine Söyleşi	16
● Okulumuzdan Cennete Kanatlananlar	18
● Dostların Gölgesinde Kaygıdan Uzak ♦ Kadri Raşit Akdeniz	19
● Güzel Günler ♦ Dilara Güngör	20
● Günce ♦ Bayram Kamalı	21
● Türk Kültürü Temelinde Psikolojik Sağlamlık ♦ Dilek Vurgun	22
● Senden Sonra ♦ Zeynep Sağlam	23
● Okulumuzun Mezunları	24
● Telaş ♦ Sait Kılıç	34
● Umut Balonu ♦ Mert Tofur	35
● Umudunu Kaybedenlere ♦ Beyza Ceylan	36
● Kıyamet ♦ Adnan Yurtoğlu	37
● Hırs ve Açgözlülük ♦ Ceren Gözüyukarı	38
● Maymun ile Zürafa ♦ Melike Beyza Caner	38
● Pis Kokan Ayı ♦ Muhammed Emir Alkaç	39
● Sabahçı ve Öğlenci Öküz ♦ Sevgi Nisa Yağlı	39
● Okul Birincilerimiz	40
● Sayıklamalar ♦ Asya Çiçek	42
● Seza Hanım ve Kedileri ♦ Tuana Sarıoğlu	43
● Öldüren Sis ♦ Aybüke Ulamlı	44
● Senden Sana Giden Yol ♦ Mert Ali Kutbay	45
● ERASMUS+ ♦ Derya Aytekin	46
● Öğretmenlerimiz En Çok Ne Diyorlar?	47
● KAAL Ekmek Arası Edebiyat Bloğu ♦ Tülay Kale	48
● English Page ♦ Mehpare Köseer Bütün	51
● Öğrencilerimiz Ne Düşünüyor?	53
● Spor Kulübü Faaliyetleri	55

İSTİKLÂL MARŞI

Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.
O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak;
O benimdir, o benim milletimindir ancak.

Bastığın yerleri "toprak!" diyerek geçme, tanı!
Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı.
Sen şehîd oğlusun, incitme, yazıktır atanı;
Verme, dünyâları alsan da, bu cennet vatanı.

Çatma, kurban olayım çehreni ey nazlı hilâl!
Kahraman ırkıma bir gül... ne bu şiddet bu celâl!
Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helâl,
Hakkıdır, Hakk'a tapan, milletimin istiklâl.

Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki fedâ?
Şühedâ fişkırarak, toprağı sıksan şühedâ!
Cânı, cânânı, bütün varımı alsın da Hudâ,
Etmesin tek vatanımdan beni dünyâda cüdâ.

Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım.
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!
Kükremiş sel gibiyim; bendimi çiğner; aşarım;
Yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım.

Ruhumun senden, İlâhî, şudur ancak emeli:
Değmesin ma'bedimin göğsüne nâ-mahrem eli!
Bu ezanlar-ki şehâdetleri dînin temeli
Ebedî yurdumun üstünde benim inlemeli

Garb'ın âfâkını sarmışsa çelik zırhlı duvar;
Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.
Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir îmânı boğar,
"Medeniyet!" dediğin tek dişi kalmış canavar?

O zaman vecd ile bin secde eder -varsa- taşım;
Her cerîhamdan, İlâhî, boşanıp kanlı yaşım,
Fışkırır rûh-i mücerred gibi yerden na'sım;
O zaman yükselerek Arş'a değer, belki başım.

Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma sakın;
Siper et gövdeni, dursun bu hayâsızca akın.
Doğacaktır sana va'dettiği günler Hakk'ın...
Kim bilir, belki yarın... belki yarından da yakın.

Dalgalan sen de şafaklar gibi ey şanlı hilâl;
Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helâl.
Ebediyen sana yok, ırkıma yok izmihlâl:
Hakkıdır, hür yaşamış bayrağımın hürriyet;
Hakkıdır, Hakk'a tapan milletimin istiklâl!

ATATÜRK'ÜN GENÇLİĞE HİTABESİ

Ey Türk gençliği! Birinci vazifen; Türk istiklalini, Türk cumhuriyetini, ilelebet muhafaza ve müdafaa etmektir.

Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin en kıymetli hazinendir. İstikbalde dahi seni bu hazineden mahrum etmek isteyecek dâhilî ve haricî bedhahların olacaktır. Bir gün, istiklal ve cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şeraitini düşünmeyeceksin. Bu imkân ve şerait, çok namüsaid bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklal ve cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın bütün kaleleri zapt edilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şeraitten daha elim ve daha vahim olmak üzere, memleketin dâhilinde iktidara sahip olanlar, gaffet ve dalalet ve hatta hıyanet içinde bulunabilirler. Hatta bu iktidar sahipleri, şahsi menfaatlerini müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler. Millet, fakruzaruret içinde harap ve bitap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evladı! İşte, bu ahval ve şerait içinde dahi vazifen, Türk istiklal ve cumhuriyetini kurtarmaktır. Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur.

Mustafa Kemal Atatürk
20 Ekim 1927

Yıldırım Türk
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

SÖZE BAŞLARKEN

Yeni bir sayıyla daha selamlıyoruz sizleri.

Her dergi bir haykırış, bir mücadele, bir umuttur; sözü farklı yerlere ve zamanlara ulaştırmaktır. Güzelliği zaman ve mekâna yayararak ülkeyi sayfa sayfa yeşertmektir.

Dünya ve ülke olarak zor günler geçirdik. Birkaç yıl içinde birçok olumsuzluğa şahit olduk. Önce koronavirüs denilen büyük bir salgının etkisi altında kaldık, alışkanlıklarımız ve hayata bakışımız değişti. Sonra on şehrimizi ve ülke olarak kalbimizi yerle bir eden asrın felaketi depremi yaşadık. Her şeye rağmen umudun rengini soldurmamaya çalıştık el birliğiyle.

Genç Anadolu dergisini yıllardır aynı şevk ve heyecanla çıkarmaya devam ediyoruz. Dergimiz, istikrarlı ve uzun soluklu olması yönüyle şimdiden okul dergileri arasında önemli bir yere sahip oldu. Bir okulda dergi çıkarılması ve bütün zorluklara rağmen onun sürdürülmesi o okulun köklü ve kimlik sahibi olduğunun belirtisidir. Ayrıca o okulun temel taşlarının yerli yerine oturduğunu ve geleceğe sağlam adımlarla ilerlediğinin göstergesidir. Amacımız geçici hevesle birkaç sayı çıkarıp vitrinde görüldükten sonra kaybolup gitmek olamazdı hiç kuşkusuz. Okulumuzun kurulduğu yıl çıkarılan ilk sayıdan bu yana aynı düşünce etrafında bir araya gelen idarecilerimiz, özverili öğretmenlerimiz ve yazma sevdalısı öğrencilerimizle derginin bir ucundan tutuyoruz. İstekli öğrencilerimizi ilk kalem denemeleri için yüreklendiriyoruz bu vesileyle. Yıllardır büyük bir emek ve amatör bir ruhla okulumuzun sesi ve sözü olmaya çalışıyoruz.

Bu sayımız da yine dopdolu. Ülkeyimizin önemli öykü yazarı ve eleştirmeni Necip Tosun'la edebiyat dünyasına doğru bereketli bir yolculuğa çıktık. Edebiyat ve şehir üzerine her satırının altı çizilecek güzel bir söyleşi yaptık. Yine Kırıkkale'nin eğitimi ve başarısızlığı üzerine Millî Eğitim Müdürümüz Hayati Telefoncu'yla samimi bir söyleşi gerçekleştirdik.

Dün okulumuzun sınıflarını dolduran, koridorlarında ve bahçesinde dolaşan, bugün ise ülkenin dört bir yanında hâkim, doktor, avukat, mühendis, öğretmen, subay, psikolog ve akademisyen olarak görev yapan öğrencilerimize yer açtık sayfalarımızda. İlgiyle okuyacağımızı düşündüğümüz bu yazıların öğrencilerimiz için de ayrı bir motivasyon kaynağı olacağını umuyoruz.

Yunus Emre'nin içimizi acıtan *"Bu dünyada bir nesneye yanar içim göynür özüm / Yiğit iken ölenlere gök ekini biçmiş gibi"* dizeleriyle işaret ettiği üzere bu vatan için genç yaşta şehit düşen öğrencilerimizi de anmak istedik.

Dergide öğretmen ve öğrencilerimizin yazılarının yanı sıra okul birincilerimiz, sportif faaliyetlerimiz, anket çalışması, üniversitede okuyan öğrencilerimizin hatıraları, öğretmenlerimizin en çok söyledikleri sözler, İngilizce bulmaca, Ekmek Arası Edebiyat Blogu ve ERASMUS projesi gibi renkli sayfalar da bulunmaktadır.

Genç Anadolu dergisinin hazırlanmasında emeği geçen herkese çok teşekkür eder, yeni bir sayıda buluşunca ya kadar edebiyat dolu günler dileriz.

Adem Kargılı
Okul Müdürü

PERSONEL
TABLOMUZ

Mahmut Kaya
Müdür Başyardımcısı

Ekrem Soytek
Müdür Yardımcısı

Melike Kayabaşı Çınar
Müdür Yardımcısı

Celal Başyigit
Müdür Yardımcısı

Kadri Raşit Akdeniz
Türk Dili ve Edebiyatı

Yıldırım Türk
Türk Dili ve Edebiyatı

Zeliha Mert
Türk Dili ve Edebiyatı

Saif Kılıç
Türk Dili ve Edebiyatı

Tülay Kale
Türk Dili ve Edebiyatı

Coşkun Apaydın
Türk Dili ve Edebiyatı

H. Osman Gülduran
Tarih

Fırat Güder
Tarih

Bayram Kamalı
Felsefe

Merve Koçtürk
Felsefe

Mehmet Ali İleri
Matematik

Yaşar Akkaya
Matematik

Yetkin Öztürk
Matematik

Murat Güneş
Matematik

Gözde Tekdemir
Matematik

Turgay İleri
Matematik

Ali Murat Kunduz
Matematik

Mehmet Şahin
Matematik

Mehmet Eroğlu
Beden Eğitimi

Murat Tekbaş
Beden Eğitimi

Necla Büyükyıldız
İngilizce

Derya Aytekin
İngilizce

Mehtap Erkeç Apaydın
İngilizce

Mehpare Köseer Bütün
İngilizce

Yusuf Canseverler
Coğrafya

Süleyman Bayramoğlu
Coğrafya

Harun Cihan Seyfeli
Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi

Ecevit Şahinli
Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi

Ramazan Pekdoğan
Fizik

Kemal Pekgöz
Fizik

Erol Alver
Fizik

Rukiye Kırık
Biyoloji

Memnune Tekeoğlu
Biyoloji

Gökçe Çelik Uzel
Biyoloji

Fazıl Çelik
Kimya

Aydın Kaplan
Kimya

Özge Altuntop
Almanca

Melike Sepetçi
Almanca

Bekir Özbek
Psikolojik Danışman

Dilek Vurgun
Psikolojik Danışman

Gökhan Çelebi
Bilişim Teknolojileri

Ceren Atmaca
Görsel Sanatlar

Çetin Ercan
Bilgisayar İşletmeni

Murat Saraç
Teknisyen

Adnan Yurtoğlu
Yardımcı Personel

Hulusi Carus
Yardımcı Personel

Muammer Çiftçi
Yardımcı Personel

Çetin Aksoy
Yardımcı Personel

Murat Cankurt
Yardımcı Personel

Nihal Cankurt
Yardımcı Personel

Zafer Şahin
Aşçı

Yasin Kömekçi
Aşçı

Adem Kargılı
Okul Müdürü

OKUL DERGİMİZ

Değerli okurlarımız, aylar boyu süren yoğun, yorucu, özverili ve fedakârca yaptığımız çalışmaların bir ürünü olan Genç Anadolu kültür ve edebiyat dergisini sizlerle buluşturmanın mutluluğu içerisindeyiz. Her sayfada ayrı bir emeğin yer aldığı, düşünmenin ve çalışmanın ürünü olan dergimiz; tamamıyla öğrencilerimizin ve değerli öğretmenlerimizin ortaya koymuş olduğu bir çalışmadır. Özellikle öğrencilerimizin girişimci, istekli ve çalışkan tutumlarla ortaya koydukları bu emeğin karşılığı hiç şüphesiz siz değerli okurlarımızın ilgi ve takdirlerini toplayacaktır. Okulumuzun kuruluşundan itibaren önem verdiğimiz, öğrencilerimizin akademik donanımlarının yanı sıra bireysel yeteneklerinin gelişimine katkı sağladığına inandığımız sanat, spor, kültür etkinliklerimizi güncelledik. Öğrencilerimizin bireysel ve sosyal gelişimlerinde önemli olduğuna inandığımız sosyal etkinlik çalışmalarımızı öğrenci kulübü, toplum hizmeti, geziler, yarışmalar, projeler ve yayınlar ile önceki yıllarda olduğu gibi içinde bulunduğumuz öğretim yılında da gerçekleştirdik.

Sevgili okuyucular, insanoğlunun bu dünyada yaşamını devam ettirebilmesi ve yaşamını daha anlamlı hâle getirmesi eğitim sayesinde olur. Eğitim, insanın içinden gelmesi gerektiği gibi aynı zamanda bir gönül işidir de. Eğitim, geciktirilmeden verilmesi gereken ve yararları uzun dönemde görülebilen bir hizmettir. Bu hizmetin sağlıklı bir ortamda ve çağın gereklerine göre verilebilmesi için devletimiz elinden geleni yapmaktadır. Biz eğitimciler de bu hizmette yapabileceğimizin en iyisini yapmanın gayreti içerisindeyiz.

Sevgili öğrenciler, sizden sahip olmanızı istediğim üç şey sağlığını, mutluluğunuz, ahlaklı ve başarılı

olmanızdır. Hızla değişen bu dünyada değişimi kavrayınız. Kavrayınız ki çağdaş medeniyetler seviyesine bizleri taşıyınız. Sizlerden dürüst, adil ve iyi bir insan, değer ve tutumlara bağlı bireyler olmanızı arzuluyorum. Değerli gençler, bütün toplumların ve ulusların umutları ve güvenceleri genç nesillerdir. Elbette bizim de geleceğimiz ve güvencemiz sizlersiniz. Bu gerçeği Ulu Önder Mustafa Kemal ATATÜRK "Bütün umudum gençliktedir." diyerek ülkeyi ve bütün değerlerini gençlere emanet ederek göstermiştir. İnanıyorum ki sizler de umutları ve güveni boşa çıkarmayacak ülkemizi çağdaş uygarlık düzeyine çıkaracaksınız.

Değerli veliler, çocuklarımız bu ülkenin yarınlarıdır. Bu yüzden sadece kendi çocuklarımıza değil tüm çocuklara karşı sorumluyuz. Anne baba olarak bizlerin yapması gereken tüm okul hayatı boyunca çocuklarımızı destek olmaktır. Çocuklarımızı sevgiyle kucaklamaya, onları cesaretlendirmeye ve yönlendirmeye devam edin. Onların ufuklarını açıp her zaman onların yanında olmalıyız.

Sözlerime son verirken, bu yılın hepimizi derinden etkileyen çok acı ve çok zor bir eğitim yılı olduğunu da belirtmem gerekiyor. 6 Şubat'ta merkez üssü Kahramanmaraş olan ve birçok il ile birlikte bizleri de etkileyen depremde kaybettiğimiz vatandaşlarımızın ve kardeşlerimizin büyük üzüntüsünü yaşıyoruz. Vefat edenlere Allah'tan rahmet, yaralılara acil şifalar diliyorum.

Dergimizin çıkmasında emeği geçen öğretmen ve öğrencilerimize çok teşekkür ediyorum.

Keyifli okumalar...

Kübra Nur Koçak
12-E

KIŞ BAŞLIYOR SEVGİLİM

Kış başlıyor sevgilim
Bir yaz daha geçti hiçbir şey anlamadan
O şefkat dolu tenini yakan güneşi göremeden
Kış başlıyor sevgilim
Dikkat et kendine
O gözlerindeki hayat dolu ışığı teslim etme kimseye
Bende kalsın dokunmasınlar boynundaki o lekeye
Kış başlıyor sevgilim
Burada yağmur yağıyor, aralıksız yağıyor günlerdir
Bu toprak kokusu, duyuramadığım matemim midir?
Ama sen yine de şemsiyeni almadan gel ilk otobüsle
Tenine değsin matemim
Kalbini titretsin o ılık meltemim
Damla damla biriktirdim içimde her bir hücreni
Bir okyanusa sığdırdım seni
Tüm suyu kalemimde
Hâlâ buğulanmış camlara kazıyorum yüzünü
Kırılıp yere dökülmüş, kâinat içine düşmüş
Beni severek geçirdiğin tek bir günüm...
Bu uslanmaz çağda,
Sen içimde duruyorsun hâlâ büsbütün

“Edebiyatsız bir dünya barbar, hoşgörüsüz ve ötekini anlamaktan uzak kaba bir dünya olurdu.”

NECİP TOSUN İLE EDEBİYAT VE ŞEHİR ÜZERİNE SÖYLEŞİ

İlk gençlik yıllarınızın geçtiği Kırıkkale'nin dünü ve bugünü hakkında neler söylemek istersiniz?

Kırıkkale benim doğduğum, köklerimin şekillendiği yer, toprağım. İlk orta ve liseyi Kırıkkale'de okudum. Ne var ki benim yaşadığım dönemde Kırıkkale'de özlemle anacak hatıralarım yok. Evinde kitap bulunmayan yoksulluk içinde geçen bir aile hayatı, okuma mekânı bulunmayan bir kasaba hayatı, yaprak kıpırdamayan bir kültürel hayat... Dolayısıyla o dönemde Kırıkkale'de bir edebiyatçı, kültür adamı yetişmesi için hiç de uygun bir ortam yoktu. Gençlik Kitabevi hem edebiyat, kültür kitaplarının hem de dergilerin geldiği bir yerdi. Oldukça sınırlı bir kitaba ve dergiye ulaşabiliyorduk. Elimize kitabımızı alıp oturup okuyacağımız bir mekânımız yoktu. Ne bir kafe ne bir okuma salonu. Bu kahvehanelerde koca bir hayat tüketilirdi. Ama şimdi üniversitenin gelişi ve internet ortamı ile bu zorlukların aşılmış olduğunu görüyorum.

Birer hayal ürünü olan şiir, hikâye, roman ve tiyatro türlerindeki edebî eserleri neden okumalısınız? Edebiyat olmasaydı hayatımızda neler eksik olurdu sizce?

Edebiyat insanlar arasında ortak bir duygu, ortak bir dil geliştirir. İnsanlar arasındaki duvarları yıkar köprüler oluşturur. Edebiyat gündelik gelir geçer olayları aşır, insanlara değişmez hakikatleri aktarır. Edebiyatın, sanatın birleştirici ortak dili, birbirimizi anlamamızı sağlayabilir, farklı anlayışlara köprü olabilir, birbirimizin acılarını, sevinçlerini paylaşmamızı sağlayabilir.

Edebiyat olmasa Yunus gibi inancımızı, Köroğlu gibi başkal-

dırımızı, Şeyh Galib gibi aşkımızı anlatamazdık. Edebiyat olmasa Moğol yağmasının açtığı yaraları Mevlânâ ile saramaz, atlatamazdık. Edebiyat olmasa emperyalistlere olan öfkemizi Mehmet Âkif vasıtasıyla haykıramazdık. Edebiyat olmasa Binbir Gece biriktirdiğimiz hakikatleri birbirimize aktaramazdık. Masumların kanı ve sömürü üzerine oturmuş emperyalist bir dünyanın farkına ancak edebiyatın sezgileri ve keşifleriyle varırız.

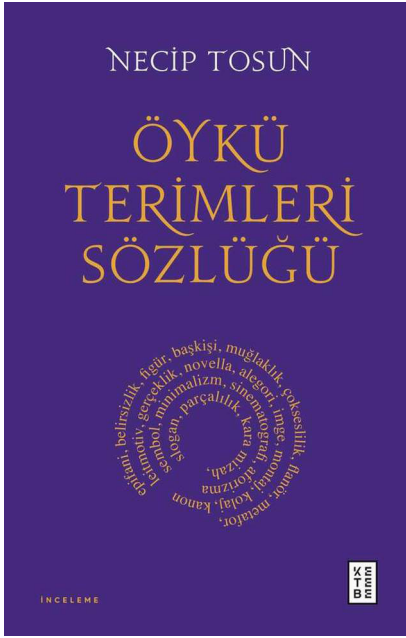
Sonuç olarak edebiyatsız bir dünya barbar, hoşgörüsüz ve ötekini anlamaktan uzak kaba bir dünya olurdu.

Edebiyat dergilerini çok önemsedığınızı biliyoruz. Edebiyat dergileri niçin önemlidir? Bu bağlamda okul dergileri hakkında neler söylemek istersiniz?

Bir dergi öncelikle gençler için çıkar. Çünkü burada yazar kendini test eder, yazar ve ismini tanıtır. Aynı zamanda edebiyat dergileri gençler için bir edebiyat ortamı

olur. Usta yazarlarla tanışır, kendini geliştirir. Usta yazarlar ise daha çok kitapları için yoğunlaşmalıdır. Ama gençler için dergiler bir okuldur. Dergilerin asıl işlevleri edebiyat ortamına yeni yazarlar takdim etmesidir. Dergilerin asıl başarısı burada yatar. Bu anlamda bir dergide gerekirse umut vadeden yazarların başarısız yazıları da yer alabilir. Bir sayıda iki-üç yazı, ürün sadece temrin olarak yayınlanabilir. Bu derginin o genç yazara açtığı kredidir. Yazarlar bir süre takip edilir, olgunlaşıp iyi yazarlığa doğru evrilirse amaca ulaşılmış olur.

Tecrübeli öğretmenlerin gözetiminde, öğrencilerin katıldığı okul dergilerini önemli buluyorum. Henüz hayat yolunun başındaki bu gençlerin duygularını nasıl ifade ettikleri, hayata nasıl baktıkları önemli. Okul dergileri bu gençleri edebiyata ısındırabilir onlara heyecan vererek edebiyata hazırlar. Diğer yandan aynı duyguları taşıyan insanların tanışmasını, dostluk

kurmasını sağlar. Genç insanlar bu dergiler aracılığıyla yazmaya cesaret eder, özgüveni gelişir. Okul dergisi edebiyatsever gençlere bu imkânları sağlar.

Sosyal medyayla birlikte herkesin yazar/sair kimliğine bürünmesini edebiyatımız açısından nasıl değerlendiriyorsunuz?

Sosyal medyadaki portreler gerçek ya da değil sonunda bir "kimlik inşası"dır. Gerçek hayatta tanımadığımız birini bize sunduğu bu portreden tanırız. Aslında sosyal medya kullanımı bir anlamda "karakter yaratmak"tır. Onu yaşatmak, görünür kılmak ve hayat vermektir. Herkes burada bir karakter yaratır: Bir yazar karakteri. Ama onun ne kadarının kurmaca ne kadarının gerçek olduğu bilinmez. Ne var ki beklenen onun gerçek bir karakter olarak bize kendini sunma zorunluluğudur. Karakterine ne kadar kurmaca kattığı onun sorunudur. Ortaya konan kimlik gerçek kimlik mi sahte bir kimlik mi kestirmek o kadar da kolay değildir. Sahte kimliklerden asla edebiyatçı çıkmaz çabası sadece sosyal medya ile sınırlı kalır. Ama sosyal medyanın insanları edebiyat okumaya teşvik ediyor olması da olumlu bir olaydır.

Hemen her yerde birçok kişinin elinde gördüğümüz popüler kitaplar hakkında ne düşünüyorsunuz?

Popüler edebiyatta okuru sık-

mayan, sığ, yüzeysel konular aynı basit biçimlerle işlenir. Tümüyle okur odaklı metinlerdir. Yazarlar, okurları kendi düşüncelerine, anlayışlarına çağırmak yerine, tam tersine, okurun ayağına gitmekte, sofrasına oturmakta, o düzlemde konuşmaktalar. Sonuçta okur beklentisine, bilgisine, beğenisine denk düşen bir seviyeden onlara seslenmektedirler. Okur din istiyorsa din, macera istiyorsa macera, aşk istiyorsa aşk, kan istiyorsa kan sunulmakta. Bu anlamda tasavvuf, cinsellik, katillik, aşk, kahramanlık bu romanların temel ilgi alanları olmuş.

Sürükleyici, macera ve merak duygusuna yaslanmış konusu, üslupsuz yapısı ve özensiz dili ile kurmacanın çok uzağındalar. Yazarın hiçbir estetik kaygısı, keşfi ve yeniliği yoktur. Oldukça kolay anlaşılabilir, duygu ve heyecanların istismar edildiği metinlerdir. Popüler edebiyatın nitelikli edebiyata hiçbir katkısı yoktur.

Ambrose Bierce'nin "Popüler yazar, insanlar ne düşünüyorsa onu yazar. Bilge yazar, onlara üzerinde düşünecekleri bir şeyler sunar." sözü ne kadar doğru.

Çeşitli edebiyat dergilerinde öykü, deneme ve eleştiri yazıları kaleme alıyorsunuz. Bu bağlamda günümüz edebiyatını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Öykü dünyasını daha yakından takip ettiğim için sadece öykü hakkında konuşabilirim.

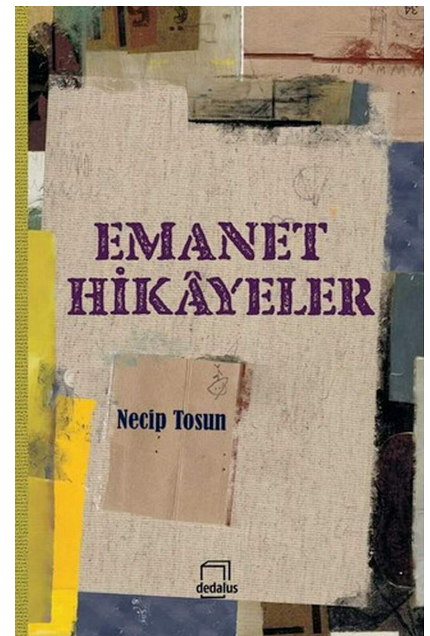
Günümüz öykülerine baktığımızda oldukça zengin, çok farklı kanallardan akan, çok sesli bir öykü anlayışının sergilendiğini görüyoruz. Hem tema olarak hem de anlatım biçimi olarak tek bir yaklaşımın ağırlığı yok. Tema olarak: duygu ağırlıklı öyküler yanında düşünce ağırlıklı öyküler de; bireysel temalı öyküler yanında toplumsal temalı öyküler de yazılıyor. İktidarlar, modernizm ve yerleşik anlayışlar eleştirilirken, ülkenin yaşadığı toplumsal, siyasal olaylar, bireysel acılar öykülerde işleniyor. Biçim olarak ise; gerçekçi öyküler de, gerçeküstü öyküler de; fantastik öyküler de postmodern öyküler de; bilinç akışı öyküleri de

sade/yalın öyküler de; rüya öyküler de fotoğrafik öyküler de; sembolik yaklaşımlı öyküler de soyutlama yaklaşımlı öyküler de görülüyor. Aşk, ezilen kadınlar, iktidar-birey ilişkileri, yoksullar, çocukluk, savaş, dini değerlerden kopuş, cinsellik günümüz öykülerinde en çok işlenen temalar. Bunlardan öne çıkan tema aşk olgusu. Pek çok öykücü aşkı çeşitli açılardan yorumluyor, hikâye ediyor. Günümüz öykücülüğünde her inançta, her kuşakta, her anlayışta iyi öykücüler var.

Zaman zaman yurt dışı seyahatleriniz de oluyor. En çok hangi şehri sevdiniz, neden? Bir insan bir şehri niçin sever?

Yolculuklar öncelikle tanıklık etme, yakından görme duygusunun bir yansımasıdır. Yolculukta, yerleşmek için gitmediğimizi, dönüp geleceğimizi biliriz. Bu yüzden orada bulunduğumuza ilişkin kanıtlar toplar, fotoğraflar çekiliriz. Orali değilizdir, orada bulunmaktayızdır. Edebiyatçı hiçbir yolculuğunu rastgele yapmaz. Çoğunlukla bu yolculuklara yazmak için çıkar. Bu yüzden yolculuğa çıkmadan önce sıkı okumalar yapar, hazırlanır.

Gezdiğim yerlerde klasik bir turist olarak hissetmiyorum kendimi. Çünkü hiçbir zaman bir kentin tarihi ve turistik yerleri ilgimi çekmedi. Genel olarak bu kent içerisindeki insanlık hâlleri, kentin yoksulları, zenginleri, sokak yaşamı, onların

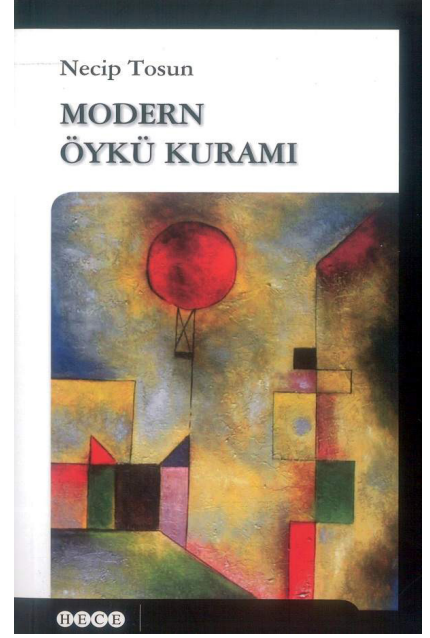
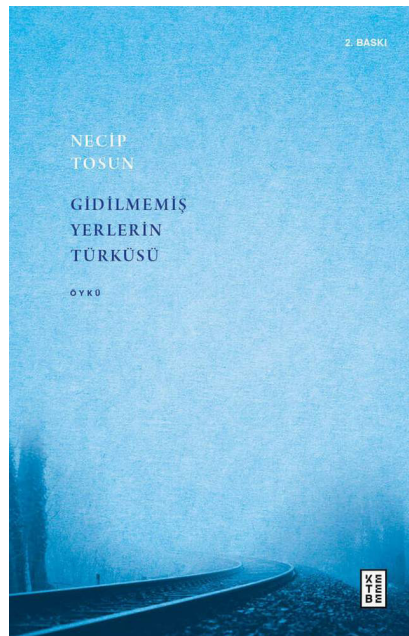
bir günü nasıl geçirdikleri ve neyi sevip neyi sevmedikleri, bir ömrü nasıl tükettikleri ilgimi çekti. Bu nedenle her yeni kentte insanları, yüzleri, davranışları gözledim. Bana göre koştura koştura gezilen yerlerden bir kenti okumak, tanımak mümkün değil. Kuşkusuz buralar bir kentin belleğine ilişkin kimi işaretlerdir ama buradan kente nüfuz etmek zordur. Bir kent mekânlar yanında, halkın tercihleri, yaşam biçimi ve insani davranışlarıyla birlikte okunabilir. İnsan gözlemleriyle bugüne, geçmiş zamana, hafızaya ilişkin bir yolculuk yapar. Bu nedenle bir kent koruyabildikleri ve hâlihazırda yaşatabildikleriyle birlikte var olur.

Kent sadece görünmez, aynı zamanda konuşur. Ben bu yüzden gezdiğim yerleri sadece seyretmem aynı zamanda dinlerim. Gördüğümüz her kent sonuçta akılda kalıcı bir imge, kulağımızdan hiç gitmeyen bir ses bırakır. İyi dinlerseniz, kent, derinden derine kendi hikâyesini anlatır. Bunları görmeden, duymadan, o kenti hissetmiş, oraya gitmiş olmazsınız. Hatırlayamadığımız kentler hikâyesi olmayan kentlerdir, hikâyesini duyamadığımız kentlerdir. Bütün bir Doğu edebiyatı yol ve yolculuk hikâyeleriyle doludur. Bu hem bedensel hem de ruhsal bir yolculuktur. Tekamül etmenin bir yöntemidir yolculuk.

Dünyanın çeşitli yerlerini görmek nasip oldu. Roma ve Floransa'yı, Batı'nın sanat, mimari anlayışını en iyi sergileyen şehirler olduğu için sevmiştim. Zayende Nehri üzerine kurulmuş, camileri, köprüleri, kapalı çarşıları, meydanları ile İsfahan'ı sevmiştim. Endülüs'ün eşsiz miraslarının yer aldığı Kurtuba, Granada harikaydı. Fon gibi gözükten kiliseler, köprüler, heykelleriyle emsalsiz Prag... Ama şunu söyleyeyim ki İstanbul sevgisi bambaşka... Dünyanın başkenti: İstanbul.

Özgün mimariye neden bu kadar uzağız? Neden karakterli şehirler kuramıyoruz?

Ne yazık ki şehri bir estetik, mimari bir güzellik ve yaşam alanı olarak görmekten vaz geçip, ticari bir alan olarak görüp yağmaladık. Şehirler böylece ruhunu kaybetti. Tanpınar "ceddimiz ibadet eder gibi inşa eder" diyordu. O anlayış ne yazık ki kayboldu. Günümüz şehircilik anlayışında bu ruh kaybolmuş, şehirler geleneksel fonksiyonlarından uzaklaşmışlardır. Artık şehir sadece paranın hâkim olduğu bir yer olarak vahşi kapitalizmin isterleri doğrultusunda inşa edilmekte, insan ve medeniyet anlayışı yok sayılmaktadır. Şehir en ilkel anlayışa, barınma yaklaşımına dönerken, mazi, şehir yağmalanmaktadır. Artık her şey gibi şehirler de paranın emrine

girmişti. Çarpık kentleşme, kaos, alt yapı eksikliği beraberinde birbirinden kopuk insanlar üretmiştir. Mimar Sinan'ın torunlarına bu şehir anlayışı yakışmıyor. Keşke Turgut Cansever'in kıymetini bilebilsek...

Estetik bakan, estetik arayan, güzelliği kendine rehber edinen kalplere sahip olmak için reçetenez nedir?

Okumak: aydınlanmak ve aydınlatmak için tek yol.

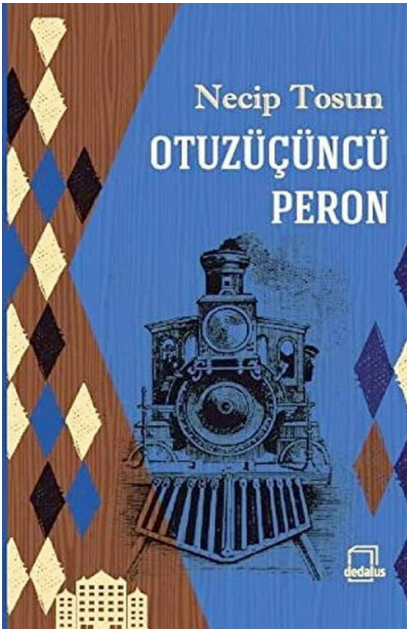
Okumak insanlık birikimini, tecrübelerini anlamak, ona nüfuz etmek ve bütün bir insanlık macesasında "yolculuk" yapmak gibidir. Kitaplar insana hayat karşısında bir birikim ve bilinç aktarır. Yaşananları yorumlar, gelecek tasarımında bulunur. Okuru uyarır, sarsar ve yüce, erdemli duygulara çağırır. Yazarın üretim aşamasında böyle bir niyeti olmasa bile sonuç budur. Çünkü kitaplar kişisel olarak üretilir ama toplumsal olarak tüketilir. Bu yönüyle kitaplar gücünü "hayata müdahale"den alır. Bu güçten kastımız, toplumu, insanı değiştirme, dönüştürme, ona hissetmediği duyguları sezdirme kabiliyetidir. Özellikle Doğu ve Batı klasikleri bu bağlamda anmak gerekir. Dünyada güzelliklere sadece okuyarak, kendimizi geliştirerek ulaşabiliriz.

Yazarlık yolunda sağlam adımlarla ilerlemek isteyen genç kalemlere neler tavsiye edersiniz?

Yazarlığın birinci şartı, beğenilen, zevk alınan, pek çok şey öğrenilen kitaplardan iyi bir kütüphane oluşturmaktır. Zaten iyi yazarlık iyi bir kütüphane oluşturmakla başlar. Yazarlığın ikinci şartı ise insanın her anını bir yazar olarak yaşaması, kendini birikimle donatması ve iyi bir gözlemci olmasıdır. Yazarlar, gözleyerek, tasarlayarak, okuyarak, düşleyerek kendilerini yazmaya hazırlarlar.

Yazar bir olaya, duruma herkes gibi bakmaz, bir yazar gözüyle bakar. Bundan sonrası çaba, yetenek ve işçiliktir. Bu keşfi, dil bilinci, muhayyilesi, biçimsel yaklaşımı ile görünür kılacak, yeni bir oluşa dönüşürecektir. Eser bu süreçlerden sonra var olur. Ne var ki bu keşif süreci her yazarda değişik biçimlerde tezahür eder. Aslolan barajı su ile doldurmak, yağmur bulutlarını beklemek, kandilin yağını ve fitilini hazır etmektir.

Her yazar kendisine değen, etkileyen duygu ve düşünceyi içinde gezdirir. Onun içinde yankılanıp çoğalmasına, zenginleşmesine izin verir, içinde yeterince gezdirdikten sonra kalbin, dilin, birikimin prizmasından geçirerek, konunun, durumun gerektirdiği biçime dökme-ye çalışır. Bu bazen ilk doğuş anına kısmen sadık kalırken, bazen de çağrışım ve göndermelerle bambaşka bir yöne doğru savrulabilir. Masa başında yazar onu dille buluşturup

“dışa verirken” biçim olarak kendi damgasını vurur. Oraya kendi çizgisini, tonlarını yerleştirmeye çalışır.

Bu hazırlanış metnin durumuna göre bazen uzun zaman aralıklarında eklenerek, çoğaltılarak devam eder. Bir çırpıda bitiriliş olduğu gibi uzun bir zaman talep eden çalışmalar da olur. Bu, yazarın çalışma şekline, eserin varoluş gereklerine bağlı olarak değişir.

Bir yazarın eserlerini ortaya koymak için deneyim, gözlem ve hayal gücüne ihtiyacı vardır. Her yazar yazacağı hikâyelerle, yazı konusuyla dolaşır, onlarla günler geçirir. Peki yazıyı, eseri belirleyen, besleyen hangi saikler olabilir?

Eseri besleyen temel saikler, yaşamsal zenginlik, tahayyül gücü, edebî birikim, sabır, ısrar ve disiplindir. Yaşamsal zenginlik evet ama başlı başına hiçbir şey değildir. Çünkü nice zengin hayatları olan insanların hayatta tek bir cümleleri bile yoktur. Ya da tam tersi. Yaşamsal zenginliği bire bir eserle irtibatlandırmak doğru değildir. Eğer yaşamışlıklar yazı için yeterli olsaydı büyük hayatlar yaşamış insanların aynı zamanda büyük eserler yazmış olmaları gerekirdi.

Kuşkusuz yazma tecrübeleri aktarılabilir, yol, yöntem gösterilebilir. Ama yaratıcılık, üretim, hayal gücü öğretilemez ve her kişiye göre değişen pek çok olayın, durumun, psikolojinin bir araya gelmesiyle oluşan bir etkinliktir.

Bizlere zaman ayırdığınız için Genç Anadolu dergisi adına çok teşekkür ederiz.

Ben de Kırıkkale’me seslenme imkânı verdiğiniz için size teşekkür ederim. Kırıkkaleli gençlerimize sağlık, esenlik dilerim.

Necip Tosun

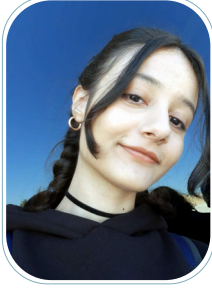
1960 Kırıkkale doğumlu. İlk ve ortaöğrenimini Kırıkkale’de tamamladı. Gazi Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesini bitirdi. 1988 yılından beri bir kamu kurumunda görev yapıyor. Ankara’da yaşıyor, evli ve iki çocuk babası. İlk öyküsü “Yangın” 1983 yılında *Aylık Dergi’de* yayımlandı. *Öykü, eleştiri ve sinema yazıları, Mavera, Dergâh, Eşik Cini, Hece, Heceöykü, Karagöz, Kitap-lık, Dünyanın Öyküsü, Post Öykü, İtibar ve Muhit dergilerinde* yayımlandı. *Otuzüçüncü Peron* adlı öykü kitabıyla 2005 Türkiye Yazarlar Birliği “hikâye”, Modern Öykü Kuramı kitabıyla 2011 yılı “edebî eleştiri”, *Ansızın Hayat* kitabıyla 2014 Ömer Seyfettin Öykü, *Öykümüzün Sınır Taşları* kitabıyla 2016 yılı ES-KADER “inceleme”, 2017 yılında da Necip Fazıl Hikâye-Roman Ödülü’nü 2022 yılında Ankara Edebiyat Festivali Hikâye Büyük Ödülü ve Kahramanmaraş Edebiyat Festivali Öykü Ödülü’nü aldı.

Eserleri:

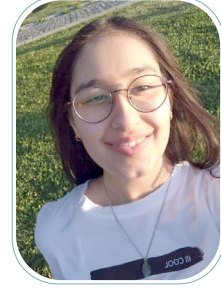
Öykü: Küller ve Uçurumlar (1998); Otuzüçüncü Peron (2005); Ansızın Hayat (2014); Emanet Hikâyeler (2017); Gidilmemiş Yerlerin Türküsü (2021)

Deneme: Hayat ve Öykü (1999)

İnceleme: Türk Öykücülüğünde Rasim Özdenören (1996); Türk Öykücülüğünde Mustafa Kutlu (2004); Film Defteri (2005), Modern Öykü Kuramı (2011), *Öykümüzün Kırk Kapısı* (2013), *Doğu’nun Hikâye Kuramı* (2014), *Günümüz Öyküsü* (2015), *Öykümüzün Sınır Taşları* (2016), *Öyküyü Sanat Yapanlar* (2017), *Edebiyat Atlası* (2019), Ahmet Hamdi Tanpınar’ın Saatleri Ayarlama Enstitüsü-Bir Tahlil (2022), *Dünya Romanının Serüveni* (2022), *Öykü Terimleri Sözlüğü* (2023)

İrem Aytekin
12-A

Rumeysa Aykanat
12-D

SOBELENEN BİZ OLDUK

Herhangi bir şey, siz onu kaybedene kadar herhangi bir şeydir. Sonra birden her şeyiniz olur o. Ona sahipken onun gördüğünüz kötü yanları, onu bırakmak zorunda kalınca sonradan fark ettiğiniz güzelliklere dönüşür. Tüm bunlardan sonra gelen pişmanlık dünyanın en berbat duygusudur. Hele ki baştan beri söylediğim “o şey” yaşınız ise. Büyüklerimizin en tanıdık nasihati gençliğimizin kıymetini bilmektir. Gençler bunu tam manasıyla kavrayamazlar. Cahit Sıtkı'nın söylemiyle şakaklarımıza yağın

karlar, başımızı her defasında daha fazla üşütür. Yıllar yılları kovalar, sobelenen biz oluruz.

Bir de sağlık; en az gençlik kadar önemli olan diğer varlığımız. Hayatın her anında farklı bir hayal kuruyoruz çünkü her an farklı bir imtihanla sınanırız. Tüm imtihanların kendine göre bir zorluğu vardır fakat hastalıklar piramidin en üstündedir. Gün gelir, size amansız bir hastalık teşhisi koyan o doktoru dinlemek zorunda kalırsınız. Ardından küçüken hep büyümek isteyen, şimdi ise yaşamak dahi istemeyen içinizdeki o çocuğu hatırlarsınız. İşte o an, o an yapabildiğiniz tek şey nefes almaktır. Küçük şeylerle kendinizi mutlu etmeye çalışırsınız. Çoğu bunu

başarıp, başaramayanlar suyun akışına kapılıp giderler.

Dünya körebe oynadığımız bir çilek bahçesi yalnızca. Ebe, gözüne bağlanan siyah bezden dolayı bahçedeki çilekleri göremez. Bezi bir kenara atmak çok kolay fakat marifet bunu kış gelip de çilekler çürümeden yapabilmek. Unutmayın, kendi kaderinizi belirleyen sizden başkası değil!

Ben şükretmeyi kazandıklarımından, kadirşinaslığı kaybettiğimden öğrendim. Bunu yapmak, değerli olanı görmek zordur. Eğer göremeyenlerdenseniz onun sizi değersiz olana muhtaç edeceği günü bekleyin. Hani gözlerinizin açılacağı o gün var ya...

HAYAT DEDIĞİMİZ

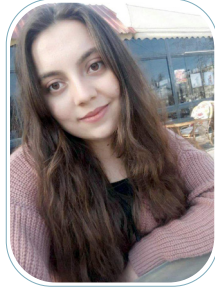
Kendimizi bile tanıyamadığımız o anlar.. Ardımıza dönüp baktığımızda bazen günah keçisi ilan edilişimizi, bazen de “ben hangi ara arkamda bu kadar harabe bırakacak kadar vicdansızlaştım düşüncesi...”

Sahi ne oldu bize? Hepimiz anne babamız istediğimiz oyuncuğ almıyor, sevdiğimiz yemeği yapmıyor diye kırılıp incinen çocuklardık. Ne zaman bu denli başkalarını incitecek kadar vicdansız, merhametsiz olup çıktık? O dört gözle beklediğimiz “Ben büyüyce...” diye başlayan cümlelerdeki büyümek bu muydu? Yoksa bazılarımız büyümeyi mi başaramamıştık? Ne zaman ruhumuza doldu tüm bunlar? Bunlar ruhumuza ve bedenimize nüfuz ederken biz neyle meşguldük? Her şeyden habersiz gülüp eğleniyor muyduk mesela?

Bu kadar merhametsizliğe ve vicdansızlığı nasıl kaldırıyor kalbimiz? O da elbet bir gün yorulacak, katlaşacak hatta katranlaşacak ve işte o gün yine bir dönüm noktası olacak ama dönüm noktası dediysem yanlış anlamayın, içimizde en ufak bir iyilik kırıntısı dâhi kalmayacak yani “kötülüğe dönüm” olacak. Hayattan hiç keyif alamayıp diğerlerinin de sevinçlerine ortak olamayacağız mesela. Dünyaya ve hayata yalnız kendi kirli penceresimizden bakıp yaşlanacağız. Kendi kötülüklerimizde boğulurken ani bir aydınlanmayla belki o eski masum çocuğa özlem duyacak, belki de “Ben bu noktaya nasıl geldim?” diye sorgulayacak, sonra da kendimize tatmin edici yalanlar uydurup kaldığımız yerden devam edeceğiz.

Bunlar olurken çevremizi de yakıp yıkacağız. Belki de içimizde en ufak iyilik kırıntısının kalmış olması ümidiyle onu gün yüzüne çıkarmaya çalışan insanlar olacak etrafımızda. Biz bu insanlara “iyi insan” diyeceğiz mesela. Lakin o insanlara yaklaşacak ne cesaretimiz ne de gücümüz olacak. Sırf kötülüğümüz onlara bulaşmasın diye sınırlı sayıda kalan insanlara bile yaklaşamayacağız hatta onlardan uzaklaşacağız. İşte o an tek dileğimiz, diğer insanların da bir zamanlar o masum çocuk olduğunu unutmayan iyi insanlar olmaları olacak.

Memduha Aydoğan
Aksaray Üniversitesi
İlköğretim Matematik Öğretmenliği

BİR GÜN YENİDEN

Aradan yıllar geçse de lise anılarımın daha dünmüş gibi gözümde canlandığı canım okuluma, değerli öğretmenlerime, sevgili öğrenci arkadaşlarıma ve bu satırlarımı okuyan herkese merhabalar...

Mezun olduktan sonra bu dergide sizlerle buluşmak benim için çok kıymetli. Nasılsınız? Umarım iyisinizdir, her şey yolundadır. Gönül isterdi ki lisenin gül kokan bahçesinde buluşayım sizlerle, inşallah en kısa zamanda o da olacak. Bir gün yine geleceğim sana Atatürk Anadolu Lisesi. Kalbimde okula geldiğim ilk günün heyecanı, etrafı seyredeceğim uzun uzun. Bahçesinde neler değişti diye merak edeceğim. Anılar geçecek hafızamdan, yüzümde iyi ki bu lisede okumuşum dememin o tebessümü belirecek. Sonra özlemlerle derin bir iç çekeceğim tüm yaşadıklarına.

Hayat ne garip değil mi, sanki hiç bitmeyecek sandığımız o yıllar nasıl da gelip geçti hemen. Soluk soluğa çıktığım o merdivenler, yürüdüğüm koridorlar, heyecanlı şiirler okuduğum o kürsü, arkadaşlarımla oturup sohbet ettiğim o

çimler, her köşesi ayrı ayrı hatıralarla dolu benim için. Şu an bu lisede okuyan öğrenci arkadaşlarım sizler de umuyorum ki Atatürk Anadolu Lisesinden mezun olduğunuzda benim gibi güzel anılar biriktirmiş olursunuz. Sizlere tavsiyem her anınızı dolu dolu yaşayın, hayalleriniz için sonuna kadar mücadele edin, kalp kırmayın, sevdiklerinizin kıymetini bilin, güzel dostluklar edinin. Çünkü bu hayattan göçüp gideceğiz, belki biz belki de sevdiklerimiz... Şu an içinde olduğumuz durum tam da bunu anlatmıyor mu? Bu günlerde ülke olarak zor zamanlardan geçiyoruz. Doğal afetlerde çok fazla canımızı kaybettik. Televizyonlardan takip ettiğimiz bu afette sayılarla ifade edilen can kayıplarının aslında sayılardan çok daha fazla anlam ifade ettiğini hepimiz biliyoruz.

Herkes bir şeyler kaybetti hayatından: Kimi ailesini, kimi arkadaşlarını, hayallerini... Saymakla biteceğini düşünmüyorum. Bu acıları yüreğimizde taşımamız ve hiçbir zaman unutmamalıyız. Ve tüm bu yaşanmışlıklardan dersler de çıkartmalıyız. Hiç şüphe yok-

tur ki bunlardan biri de işini iyi yapmanın önemidir. Bizler işimizi iyi yapalım ki gelecek nesillere güzel şeyler kazandıralım. Yoksa işini iyi yapmayan müteahhitlerin yaptığı binaların yıkılması gibi gelecek nesillerimizin yıkılmasına sebep olabiliriz. Bu yüzden geleceğin matematik öğretmeni olarak öğrencilerime hayatın dört işleminden ibaret olmadığını, güzel ahlakın önemini ve ileride hangi mesleği icra ederlerse etsinler işini sevip iyi yapmanın önemini onlara kazandırmayı ilke edineceğim. Bundan dolayı gelecekteki güzel günlerimiz için hepimiz çok çalışmalıyız. Bireysel düşünmeden herkes için çalıştıkça daha da yükseleceğimizi düşünüyorum. İsmi Mustafa Kemal Atatürk'ten alan lisemiz bu hususta öncü olmalıdır, yetiştirdiği kıymetli çocuklarla da bu öncülüğü sağlayacaktır. Bir gün yeniden buluşmak dileğiyle hoşça kalın...

Zeliha Mert
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

HEPSİ AŞKTAN HEP AŞKTAN

Güneş bulunduğum yerden çok uzak, uzaktan sevmeyi öğrendim ve sevdim de bunu ben. Hani dünyaya biraz daha yaklaşacak olsam üzerindeki her şeyin yok olacağını biliyorum. Bu nedenle karşılıklı bakışmakla yetiniyoruz ve birbirimizi seviyoruz. *Ben ona hayat ısı veriyorum o da bana yaşama nedeni veriyor.* (Simyacı / Paulo Coelho). Tolstoy'un beklediği o talih kuşunu ben de onun gibi kendimden emin bir şekilde bekliyorum. Her bulunduğum yeri başlangıç sanıyorum. Geçmiş hep karanlık ve unutulmuşlarla dolu ve gelecek hep aydınlık ve pırıl pırıl. Bulduğum anın tesellisini bir gün gelir de duyamaz olmaktan korkuyorum.

Bana bakan gözlerdeki yabancılik ve merak kadar uzakta olmayım kıyıya. Kalabalık bir sahile vuran bir dip balığı... Kalabalık, kal -al- balık. Kimdi o mırıltılı kuş seslerinin sahibi, hani az evvel okyanusumun kıyısından geçen? Göz yuvarlaklarım ağrıyor nedense! İnce ince kapı kilitleri rüyada neye tekabül eder? Ahşap kaşıkların vuruşları ile dolu bir öksürük duydum az demin derinliklerde. İncelikleri yakalamak için dinlemek yeterliymiş meğer. Denizin ortasında "ne" var, herkes güler mi gülüverince martılar? Martılar kötüdür, sevilesi değil bana onlar. Bence gülüş değil onlarınki. Daha çok intikam çılgınlıkları atar jumanjideki davullar gibi. Oyunun en tehlikeli kısmındayım sanırım zarın atılıp harekete geçildiği o an. Ama zar atıldı bir kez, bir kişi ya da iki. Sonucu etkiler mi? Ölünce bilemez insan yalnızlaştığını ve kalabalıklaştığını, sondan başa

dönüştüğünü ve kim bilir kendini dönüştürdüğünü. Rüzgârın üşüttüğü bir köşebentte 23 Nisan şenliğinde dönüp duran toz toprakları gibi yaşamımız. Diğer köşelerden uzak dar bir döngü, her turda size katılan-ayrılan- kopan- değişen bir bütünün parçaları. "Topak" başlı başına bir soluk alış verişi. Tek bir hüpletlemeyle iz bırakmaksızın kayboluş ve yeniden başlayış. -Nasılım? -İyi. -Nasılın? - Çok iyi. -O nasıl?

Diğerlerine göre muhteşem. Nasılsınız, aslında umurumda değilsiniz. Peki onlar nasıllar? -*Leyla'dan geçme faslındalar.* (MFÖ). Mevlâ'yı buldular mı? Ben de major değil, minörler var daha çok.

Ben dünyada bir adama vurulmuş, düşümde kaybetmişim ya da düşümde sevip gerçekte bulmuşum onu. Kalp atışı gibi yakınen nefesi düşümde uzaklaşmış bana. Dünya durmuş sanmışım. Meğer dönmek değilmiş derdi onun da. Hâlâ açgözlülükle istemişim tüm okyanusları sonra yitirmişim mutluluğun hasını... Sağırılmış kulağı tüm sultanların, duyduğu kendisiymiş sandığı -bildiği- tanıdığı. Dolu sanmış bomboşmuş içi, kemirip durmuş onca yıl kendi bendini. Yalnızmış elleri ve sesi yabancıymış kalemi. Mırıldanıp dururmuş habire durmadan kulak tıkayıp dışarı attığı kedi. Zorlamaymış soluk alıp verişi. Meğer ölüymüş ama tam da çürümemiş kalbinin zırlıtısı. Pek güzel, incelikler de bulmuş kıyıda köşede, çok beğenmiş cebine atmış. Kirli değneklere de dokunmuş, iğrenmiş. Dişlerini kamaştırmış fitne fücurlar. Güneş elektrik akımı gibi gezmiş kanında, ekşi erikler gibi güzelmiş

çocukluğu. Ne de çok büyümüş, yemiş vermiş babasının kendi eliyle diktiği. İçi acımış gıcırdamış hem de çok acı acı acıyarak. Tavana yapıştırdıkları fosforlu yıldızlar kadar parıldıyor mu gökyüzündekiler? Çatlamış yaralı elleri gibi derin ama incecikmiş hayaleti. Hep içine çekmiş sünger gibi nehirleri...

Adam yanında olmuş hep, hep sevmiş, onun her soluğunu dinlemiş. Sonra yaşam bitmiş. Yorgun bir işaretçiymiş o. Tek bildiği, anladığı buymuş hayatta. Her işaretle dönmüş o yöne. Ve her yönde farklı işaretler görüp yakalamış kuyruğundan kimini yakasından. İşaretleri takip etmiş ama dilini de öğrenmemiş. Boşluğa bırakır gibi atmış adımlarını. Hep karışıkmiş kafası, iyi bir şey bilmiş bunu. Karışsın ki düzeltileyim demiş içinden. Kurallar hep aynıdır değişmez sanmış yanılmış, kuralları ne de çok değişiyormuş sonra anlamış. Zaten vazgeçmiş anlamaktan. Yaşamış ve sevmiş. Hepsi aşktanmış, her şey aşktan...

Emirhan Ergül
9-A

YÜZYILIN FELAKETİ

6 Şubat 2023'te yaşanan ve yüzyılın felaketi olarak bilinen Kahramanmaraş depreminde bildiğiniz üzere birçok can ve mal kaybı yaşandı. Bununla birlikte hepsi birbirinden güzel birçok şehir yerle bir oldu, tabii ki hasarın bu kadar büyük olmasının birçok nedeni var fakat ben sadece deprem günü yaşananları anlatacağım.

Birçok şehir sabaha çok şiddetli bir sallantıyla uyandı. İlk başlarda hafif şiddetle başlayan depreme birçok insan alışkındı çünkü bu bölgede küçük çapta depremler çok olurdu ama bu sallantı hafiflemiyor aksine gitgide artıyordu. Depremin en şiddetli anında birçok insan artık buraya kadarmış demiştir. İşte bazı evler yıkıldı bazı evler yıkılmadı, yıkılmayan evdekiler şanslı idiler. Deprem bittikten sonra birçok insan şok yaşamıştır, bu şoku atlatanlar bardaktan boşanırcasına yağmur yağan dışarıya attılar kendilerini. Bazı insanlar arabalarının anahtarlarını alabilmişti, bazılarının anahtarı olmasına rağmen dışarıda kalmışlardı, bazıları ise anahtarlarını alamamışlardı. Evleri ağır hasarlı olanlar ve arabasının anahtarı yanında olmayan insanlar, başkalarının arabalarına sığındılar. Bazıları ise yağmurun onlara gelemeyeceği bir yerde havanın aydınlanmasını beklediler. Çoğu insan hâlâ büyük şoktaydı. Bu şoku biraz olsun atlatınca ateş yakılmaya başladı, çoğu insan ateşin yanına sığındı. Hava aydınlanana kadar burada beklediler. Hava aydınlanınca da evi ayakta olanlar evlerine girip değerli eşyalarını ve battaniyelerini aldılar. Herkes gününü ya arabada ya parkta ya da köylerinde geçirdiler. Bazı fırsatçılar yağma hareketine başladılar fakat çok geçmeden ordu güvenliği sağlamayı başardı. Yardımlar gelince halk biraz olsun nefes aldı fakat perişanlık hiç bitmedi.

Şimdi Kırıkkale Atatürk Anadolu Lisesinde, Hatay'da başladığım eğitimime devam ediyorum.

Ecem Altınışık
11-C

FELAKET

O gün bir felaket yeri
Herkesin yaşlı gözleri
Sızlıyor seksen bir milyonun içi
Mevlâ'm vermesin böyle kederi

Geliyor dört bir yandan bağırırları
Çınlıyor kalbimin her bir köşesi
Sanki ellerim zincirli, kelepçeli
Elbet bunlar Allah'ın vergisi

Zengini ve fakiri
Hepsi aynıydı sanki
Bizi birleştiren acıydı oysaki
Hepimiz tek yüreğiz şimdi

Yankılanıyor bu ülkenin sesi
Bu bir azim melodisi
Ruhlarımız birleşiyor şimdi
Yıkılmadık, kalkıyoruz ayağa

Güneş doğuyor bir daha
İşte bu güzel vatana
Dayanışmamız son noktada
Göklerde yine süzülecek bu anka

MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRÜMÜZ SAYIN HAYATİ TELEFONCU İLE EĞİTİM ÜZERİNE SÖYLEŞİ

Kırıkkale’de yaklaşık bir yılınız geçti. Şehrimize dair izlenimlerinizi bizimle paylaşır mısınız?

Evet, Kırıkkale’ye geleli 1 yıl oldu, silaha ismini veren şehir, yerli ve millî silahların yapıldığı fabrikaları, rafinerisi, enerji santralleri, Kızılırmak’ı, mert insanları ile Kırıkkale Anadolu’muzun mütevazı bir o kadar da iddialı şehri.

Kırıkkale’de göreve başladığınızdan bu yana eğitim ve öğretimle ilgili ne tür aksaklıklarla karşılaştınız? Bu aksaklıkları gidermek için ne tür çalışmalarda bulundunuz?

Aksaklık demek doğru olmaz, eğitim her zaman geliştirilmesi gereken son durağı olmayan bir yolculuktur. Göreve her yeni gelen kişi, bu ister il müdürü olsun ister öğretmen olsun, bayrağı devralır ve ileriye taşımak için çabalar, bizler de öyle yaptık. Biliyorsunuz ülkemiz bir deprem ülkesi, bizler de eğitim-öğretim faaliyetlerimizin yanı sıra okullarımızı depreme karşı daha dayanıklı hâle getirmek için gece gündüz çalışıyoruz. Buna sizler de şahitsiniz, sizin okulunuzda da haziran ayında depreme karşı güçlendirme çalışması yapılacak. Geçici bir süre konforunuz biraz bozulacak

olsa da sabredip daha güvenli bir binada eğitim öğretime devam edeceksiniz. İlimizdeki tüm okullarımız tek tek ele alınıyor, oralarda incelemeler yapılıyor ve okullara gerekli müdahaleler yapılıyor. 24’ü 2022-2023 döneminde olmak üzere toplamda 62 okul binamızın deprem analizleri yapılmıştır. 2021-2023 yıllarında 23 okulumuzun güçlendirme çalışmaları tamamlanmış olup devam eden güçlendirme çalışması yoktur. Eğitimi aksatmamak adına 16 okul binamızın güçlendirme çalışması 2023 yaz dönemi için planlanmıştır. Her şey sizlerin daha güvenli binalarda en güzel eğitimi almanız için.

Kırıkkale’nin eğitim alanındaki genel görüntüsünü değerlendirir misiniz? Buradan hareketle Kırıkkale için planladığınız çalışmalar ve bizlerden beklentileriniz nelerdir?

Tabii ki ilimizde okullarımız yeterli, derslik başına düşen öğrenci sayılarımız ilköğretimde yaklaşık 19, ortaöğretimde bu 17’ye kadar düşüyor, bu rakamlar birçok ilde hedeflenen rakamlar. Bu durum bize gösteriyor ki ilimizde yeni okullara değil mevcut okullarımızın yenilenmesine ihtiyaç var. Eğitim öğretimde ele

alınması gereken çok fazla başlık vardır ama şunu ifade etmeliyim ki ilimiz Türkiye genelinde birçok başlıkta ilk sıralarda olmayı başarmıştır. Kendine güvenen eğitim kadrolarıyla okullarımızda gerekli motivasyon ve desteği sağlayarak yolumuza kararlı bir şekilde devam edeceğimizi söyleyebilirim. Sizlerden beklentimize gelince öncelikle vatanına, milletine sahip çıkan, tarihi ve kültürel değerlerinin farkında, çelik gibi bir iradeye sahip birer Türk genci olarak sizleri görmek isteriz, bunun içinse kıymetli vaktinizin bir saniyesini bile boşa geçirmemelisiniz. Her yönüyle kendinizi geliştirmeli hem derslerinizde hem de sportif ve kültürel alanlarda faaliyetlere katılmanız önemli diye düşünüyorum.

Eğitim kavramının içerisinde yenilik, tazelenme ve klasikleşme anlamları da var. Sizce eğitimimizde klasikler yani değişmeyenler neler olmalıdır?

Eğitimde değişmeyenlerimiz, millî, manevî ve kültürel değerlerimiz olmalıdır. Bunlar bir toplumun nesilden nesile aktarılması gereken önemli unsurları, aynı zamanda kuşakları birbirine bağlayan güçlü bir aile ve toplum yapısının oluşmasını sağlayan değerleridir. Bilgi değişir, teknoloji gelişir ama hepsi insan içindir, değişmeyen şeyimiz insanlığımız olmalıdır. Eğitimde her şeyden önce bunlara dikkat edip önem vermeliyiz. Eğitimde değişmeyenlerimizin üzerine bilgiyi, teknolojiyi, ilmi ve irfanı inşa edeceğiz.

On ilimizi doğrudan etkileyen çok büyük bir deprem yaşadık. Kırıkkale tüm imkânlarıyla depremin merkezi Pazarcık'taydı. Siz de deprem bölgesine gittiniz, orada yaraları sarmaya çalıştınız. Felaket bölgesinde bulunmak, olanı biteni görmek sizi nasıl etkiledi, en çok neye "keşke" dediniz?

Tabii ki keşke hiç yaşanmasaydı. Evet, depremin ardından başta Valimiz olmak üzere Kırıkkale tüm kurumları ile harekete geçti.

6 Şubat 2023 günü AFAD gönüllüsü öğretmenlerden oluşan 8 kişilik ekip Kahramanmaraş merkez ve Pazarcık ilçesine, 6 kişilik ekip Malatya'nın Doğanşehir ilçesine intikal etmiştir. Depremin ikinci günü 19 personel ve ekipmanla gidilerek Pazarcık ilçesinde kurumumuzca sıcak çorba ve yemek verildi. Kırıkkale'de gelen aynı yardımların toplanması ve gönderilmesi noktasında 17 idareci ve personel Halk Eğitim Merkezindeki çalışmalara katılmıştır. Son olarak deprem bölgesinde öğrencilere Destekleme ve Yetiştirme Kursu (DYK) vermek üzere 73 branş öğretmenimiz görev yapıp dönmüşlerdir.

Yenimahalle Şehit Ali Tonga Mesleki ve Teknik Anadolu Lisemiz, ekmeğin fırınında öğretmen ve öğrencileri ile deprem bölgesine göndermek üzere binlerce ekmeğin ürettiği. Gazi Mesleki ve Teknik Anadolu Lisemiz çadır içi soba üretmiş, Halk Eğitim Merkezlerimizde 1086 adet uyku tulumu ayrıca yüzlerce eşofman, havlu ve iç çamaşırı üretilmiş ve gönderilmiştir. Kendi imkânları ile ilimize gelerek yerleşen vatandaşlarımızın ev eşyaları, yakacak ve gıda gibi ihtiyaçları okul gruplarında paylaşarak düzenlenen yardım çalışmalarını ivedi olarak giderilmiştir. Bunlar bizim tarafımızdan görünenlerin bir kısmı. Kırıkkale'nin vatansever ruhu

bir kez daha ortaya çıkmış, tüm imkânları ile deprem bölgesine akmıştır. Toplanan yardımların tırlara yüklenmesine yardım eden o liseli gençlerimizi tüm Türkiye gördü ve o görüntüler sosyal medyada paylaşıldı, bu gençlerle gurur duymamak mümkün mü? Millet olarak bize düşen tüm bu yaşananlardan dersler çıkararak önümüzdeki süreci planlamak, tüm yurdumuzda deprem gerçeğini çok daha fazla gündemimize almak diye düşünüyorum. Hayatını kaybedenlere Allah'tan rahmet, yakınlarına sabır, yaralılara acil şifalar diliyorum.

Genelde ne tür kitaplar okursunuz? Okuyup etkilendiğiniz bir kitap varsa bunu bizimle paylaşır mısınız?

Genelde eğitim, kişisel gelişim, tarih ve edebiyat kitaplarından hoşlanırım. Sâdî-i Şirazi'nin "Bostan" ve "Gülistan" ile içerisinde akademik makalelerin yer aldığı "Güvenli Okul" aklıma ilk gelenler. Okumak önemli, sizin yaş grubunuza bunu söylemeye gerek yok, sizler bunun farkındasınız.

Eğitimde başarıdan ne anlıyorsunuz? Sizce eğitimde başarı bir üst kuruma daha çok öğrenci gönderebilmek midir?

Bir üst kuruma öğrenci göndermek başarının göstergelerinden bir tanesi olabilir ama asıl düşünmemiz gereken nasıl bir öğrenci gönderiyoruz ya da göndermiyoruz. Nicelikten öte nitelik asıl gerçekleştirmek istediğimizdir. Eğitimde başarıyı şöyle açıklayayım: Vatanını seven, kültürünü bilen, doğru, dürüst, ahlaklı olarak her yönüyle insanı eğitmek, ona çağın gerekli donanımını vermek, kendisini gerçekleştirmesine olanak sağlamak.

Genç Anadolu dergimiz aracılığıyla gençlere neler söylemek istersiniz?

Gençlerimize söyleyeceğimiz çalışmak, çalışmak, çalışmaktır. Türkiye Cumhuriyeti onların omuzlarında yükselecektir. Bu yükü hissetmeleri, çok kıymetli olan zamanlarını boşa geçirmemeleri ve sürekli bir şeyler öğrenmenin çabası içerisinde olmaları gerektiğini söylemek isterim.

Bize zaman ayırdığınız için Genç Anadolu dergisi adına çok teşekkür ederiz.

Asıl ben teşekkür ederim. Öğretmenlerinize, arkadaşlarınıza, ailelerinize selam ederim. Saygılarımla...

Hayati Telefoncu

1997'de Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi Eğitim Yönetimi ve Planlaması alanından mezun oldu. Aynı üniversitede Eğitim Yönetimi ve Denetimi alanında yüksek lisans yaptı.

1998 yılından itibaren farklı okul ve kurumlarda öğretmenlik, müdür yardımcılığı, okul müdürlüğü, ilçe milli eğitim müdürlüğü ve daire başkanlığı görevlerinde bulundu.

11.04.2022 tarihi itibarıyla Kırıkkale İl Millî Eğitim Müdürü olarak göreve başladı.

Evli olup Murat ve Zeynep'in babasıdır.

OKULUMUZDAN CENNETE KANATLANANLAR

Ölüm sözcüğü soğuktur, ürkütücüdür. Yanında acıyı, ayrılığı taşır ölüm. Dokunduğu yere çaresizliği, hüznü bırakır. Ölüm, koca bir bilinmezliktir. Ölüm soğuk yüzler ve toprağın altıdır.

Fakat şehit dendiğinde akan sular durur, ölüm birden güler yüzlü bir hâl alır. Şehadet gül kokulu bir cennet bahçesidir. Şehadet cennette peygamberin yanındır, cennetle kucak açılıp beklenendir. Şefaatine sınımlıdır. "Onlara ölü demeyiniz." İlahi emrine muhatap olanlardır.

Mezunlarımızdan cennette koca bir semt kurdük neredeyse. Şimdi onlardan şefaet bekliyoruz. Ne mutlu hüznü bulanmış güzelliğimize...

Şehitlerimize Allah'tan rahmet diliyoruz. Mekânları cennet olsun.

HASAN BİLGİN

- 1990 Zonguldak/Kozlu ilçesi, Saka köyü nüfusuna kayıtlıdır.
- 2008 yılında Kırıkkale Atatürk Anadolu Lisesinden mezun oldu.
- 2013 yılında Bülent Ecevit Üniversitesi İşletme Bölümünü bitirdi.
- Çevik Kuvvet Polisi olarak görev yapan Hasan Bilgin, 10 Aralık 2016 tarihinde 26 yaşında İstanbul, Beşiktaş'ta şehit oldu.

ÇELEBİ BOZBIYIK

- 1992 yılında Kırıkkale'nin Keskin ilçesinde doğdu.
- 2009 yılında Kırıkkale Atatürk Anadolu Lisesinden mezun oldu.
- 2014 yılında Kara Harp Okulunu bitirdi.
- Bir yıl Tuzla Piyade okulundan sonra Urfa'ya gitti, daha sonra 2015'teki terör operasyonlarında Sur'da ve Nusaybin'de operasyonlarda görev aldı.
- Piyade Üsteğmen Çelebi Bozbiyık, 15.10.2019 tarihinde Suriye'de 27 yaşında şehit oldu.

EMRAH PEKDOĞAN

- 20 Şubat 1994 tarihinde Kırıkkale'de dünyaya geldi.
- İlköğrenimini Karşıyaka Fatih İlköğretim Okulunda okudu.
- 2012 yılında Kırıkkale Atatürk Anadolu Lisesinden mezun oldu.
- 2014 yılında Kırşehir Polis Meslek Yüksek Okulunu bitirdi.
- İstanbul İl Emniyet Müdürlüğü, Bayrampaşa Çevik Kuvvet Şube Müdürlüğünde görev yapan Emrah Pekdoğan, 7 Haziran 2016 tarihinde İstanbul, Vezneciler'de 22 yaşında şehit oldu.

FERHAT BOZKURT

- 1994 Kırıkkale'nin Halifeli (Işıklar) köyü nüfusuna kayıtlıdır.
- 2012 yılında Kırıkkale Atatürk Anadolu Lisesinden mezun oldu.
- Kırşehir Emniyet Müdürlüğünde görev yapmaktaydı.
- 6 aydır Cizre'de geçici görevle bulunan Çevik Kuvvet Polisi Ferhat Bozkurt, 26.08.2016 tarihinde Şırnak/Cizre'de 22 yaşında şehit oldu.

Kadri Raşit Akdeniz
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

DOSTLARIN GÖLGESİNDE KAYGIDAN UZAK

Eve yeni gelmiştim, niyetim içmekti bir yorgunluk kahvesi,
Telefon çaldı hayırdır inşallah dedim, endişeliydi dostumun sesi.

Dedi, iki polis arkadaş geldi, komiser seni soruyor
Müsaitse çıkıp okula kadar bir zahmet gelsin diyor.

Üç evlat bağısladı Allah, kimi okulda kimi dershane,
Acep bir iş mi geldi başlarına, şeytan bin türlü vesvesede.

Söndür kahvenin altını hanım, ben okula kadar gidiyorum,
Baba olmak ne zormuş, vehimle ömür eksiltiyorum.

Yürüyorum koşar adımlarla, her gün neşeyle gittiğim yoldan,
Hadi şu olduysa, hadi bu olduysa... Şüphe saldırıyor dört koldan.

Selam veriyorum, hayırdır inşallah mesele nedir?
Hayır mı, şer mi, söylenecek söz sizin dilinizdedir.

Böyle iş yerinize gelip sizi endişelendirdikse bizi affedin,
Büyük bir bela, büyük bir sıkıntı yok bunu bilin.

Bizim sivil arkadaşlar... Sizin kızınızmış sonradan öğrenmişler,
Yanında yaşça büyük bir adam görünce hâlimden şüphelenmişler,

Malum, kimi art niyetliler çocuklara musallat oluyor,
Gencecik yaşta, daha bahar görmeden ne çiçekler soluyor.

Bizim bu hassasiyetimizi kimi anne babalar abartılı buluyor,
Size ne benim çocuğumdan, dilediğiyle gezsin diyor.

Komiser bey konuşurken yok oluyor içimdeki kaygılar,
Çocuğumun emniyetini düşünen şükür ki Türk polisi var.

Sokağın, caddenin güvensizliğine dair azaldı korkularım,
Memleketin dört bir yanını tutmuş, güvenli sokaklarım.

Bu arada memur bey, kızımın yanında gördüğünüz kişi,
Benim de dostum, kardeşim, arkadaşım; onun da öğretmenlik işi,

Değer verir kızıma, koşar yardımına hem de eski öğretmeni,
Elinden tuttu kızımın, daha nice çocukların fedakâr bir rehberi.

Söz sözü açıyor, uzun uzun konuşuyoruz polis arkadaşlarla
Sonra vedalaşıyoruz, güle oynaya kucaklaşıyoruz dostlarla.

Şükür, şimdi çocuklarım büyüdü, hepsi bu milletin neferi,
Bu milletin geleceği gençlerin, biliniyor polislerce değeri.

Dilara Güngür
12-E

GÜZEL GÜNLER

2019'da kapısından girdiğim Atatürk Anadolu Lisesinden bu sene mezun oluyorum. Okula girmemizle birlikte maalesef ki pandemi süreci başladı ve iki senemiz gitti diyebiliriz. Bu gerçekten üzücü bir durumdu çünkü en eğlenceli zamanlarımızı uzaktan bilgisayar başında geçirdik. Neyse ki 11. sınıfta okula geri geldik. 11 E'de -22 kişilik sınıfımızda- 19 kız, 3 erkektik ve hepimiz aynı kafada kişilerdik. Lise hayatını bu sınıfla yaşadım. Hepsi iyi ki var! Dersleri kaynatmayı, hızlı hızlı ders işleyip ikinci saat voleybola inmemizi, bahçede ders işleyelim diye hocalara şirinlik yapıp bahçeye inmemizi, öğle araları kaçıp çekirdek, kola yapmamızı, sınıfta çiğ köfte partisi yapmamızı ve buraya sığmayacak kadar birçok anımızı çok özleyeceğim. Keşke daha çok zamanımız olsaydı da daha fazla anı biriktirebilseydik. Okulun dilinde olan bir sınıftık ama eminim ki her ne kadar bize kızsalar da hocaların en sevdiği öğrencilerdik. Şimdi ise her şey birer anıdan ibaret.

Turgay Hoca'm. İyi ki sizi tanımışım. Bize olan sevginiz kelimelere dökülemez, aynı şekilde bizim de size olan sevgimiz. Sizinle çiğ köfte yapmayı, voleybol oynamayı, pikniğe gitmeyi, sizinle oturup dertleşmeyi çok özleyeceğim. Bize hem bir öğretmen hem bir arkadaş hem de baba olduğunuz için teşekkür ederim. Bizi hiç unutmayın olur mu?

Şu an okulda olmasa da Büşra Hoca'm. Bana bir abla oldunuz. Almancayı sevdirdiniz. Sizinle okul çıkışı Mersan'a kadar yürümelerimizi çok özledim. O anın enerjisini, sohbetini sanırım çok zor bulacağım.

Derya Hoca'm. Sizi anlatmaya gerek bile yok. O güzel enerjinizle herkese mutluluk saçıyorsunuz. Sizinle koridordaki konuşmalarımızı, dersteki sohbetlerimizi asla unutmayacağım. Sizi seviyorum.

Yıldırım Hoca'm. Sizinle edebiyat işlemek çok eğlenceliydi. Kepçe üzerindeki fotoğraflarımıza şahit oluştunuz, birçok anımıza denk geldiniz ve bize hep ılımlı yaklaştınız. TÜBİTAK'ta sizinle çalışmak mükemmeldi. Sizinle tanıştığım için gerçekten çok şanslı birisiyim.

Murat Hoca'm. Bizden bıktınız ama gidiyoruz hocam. Her teneffüs yanınıza top almaya gelip maç yapalım diye ısrar eden bizlere yol gözüktü. Sizinle odada oturup konuşmalarımızı özleyeceğim. Başımızın belaları sizi çok seviyor.

Coşkun Hoca'm. En çok bana söylediğiniz lafları özleyeceğim sanırım. Ne kadar trip atsam da dersteki

atışmalarımız çok değerli. Sizinle tanıştığım için çok şanslıyım. Sizi anlatmaya kelime bulamıyorum sadece çok şanslı olduğumu biliyorum. Beni unutmayın olur mu?

Harun Hoca'm ve Osman Hoca'm. Sizden az laf yemedik değil şimdi. Harun Hoca'm hayatımın en zor sınavına girmiştik ve biz o sınavı gören son ekiptik. O sınavı asla unutmayacağım. Aynı şekilde Osman Hoca'm bütün kâğıdı doldurmuştum, yine düşük almıştım. Sınav konusunda üstünüze tanımıyorum. Harun Hoca'mın bize takılmasını çok özleyeceğim, Osman Hoca'mla gezi planlaması yapmayı, Ankara gezimizi asla unutmayacağım.

Süleyman Hoca'm kazanacağım o üniversiteyi. "Bu işin inşallahı maşallahı yok!" dediğiniz gibi. Sizinle coğrafya işlemeyi çok özleyeceğim.

Bayram Hoca'm sizinle felsefe yapmak mükemmeldi. Siz mükemmel birisiniz. Biliyor musunuz sizi ne kadar çok sevdiğimi?

Ekrem Hoca'm. Çok iyi birisiniz gerçekten. Bir ara çok dolup size karşı ağlamıştım hocam, valla size değildi o, genel sitemimdi ama dinlediniz destek verdiniz, asla unutmayacağım o anı. Cumaları kapıyı açık tutun hocam, bir hava alıp gelelim olmaz mı?

Daha ismini saymadığım birçok hocam... Hepinize saygım sonsuz, gerçekten hepinizi çok seviyorum, hakkınızı helal edin, bizden yana bir şey varsa helal olsun.

Ve en sonunda arkadaşlarım. Onları anlatmaya gerek yok. Yeri geldi omuzlarında ağladım, yeri geldi birlikte güldük, birlikte düşüp birlikte kalktık. Her şey bir yana yine şu dünyaya gelsem yine sizinle tanışıp aynı şeyleri yaşamak isterdim emin olun. Hani belki bazı insanlar ailesiyle bu kadar görüşmüyordur veya bu kadar samimi değildir ama sizler aileden ötesiniz. Hayatıma iyi ki girdiniz.

Ve Atatürk Anadolu Lisesi. Bana yaşattıkların için teşekkür ederim. Bahçede güneşin altında oturmayı, spor salonunun ikinci evim olmasını, kantindeki kediyi sevmeyi, koridor başında dersin hocasını beklemeyi, arka taraftan kaçmayı, az atlamadım oradan şimdi, Çetin abim, Adnan abim sizinle olan sohbetlerimi ve aklıma gelmeyen birçok anımı çok özleyeceğim. Kim bilir belki de her şey yeni başlıyordur.

Bizi unutmayın olur mu? Biz gidiyoruz. Bizi yok yazmayın hocam.

Bayram Kamalı
Felsefe Öğretmeni

GÜNCE

Birazdan dışarıya çıkacağım
Güle oynaya insana güneşe bakarak
Kalbim terleyecek mutluluktan
Yürüyeceğim
Yolum düşecek
Mustafa abinin çay ocağına
Mahcupça selam vereceğim
Verirse çay içeceğim
Yıldırım'la sohbet edip
Çocukluğumu arayacağım
Kış gelecek tepede kayacağım
Donmuş ellerimi
Sobada pişmiş patatesi
Ebemin kızarttığı ekmeği
Düşleyeceğim
"Akşam çayı içecek misin?" diyecek
Mustafa abi
İrkilip kendime geleceğim
"Sen bilirsin abi!" diyeceğim
Nazlı bir sevgili düşleyeceğim
Gözleri ela olacak
Beni hüznülerimden alacak
Kısa bir şiir yazacağım
Raşit beğenmeyecek
Ben güleceğim
Öyle olsun istiyorum
Ve oturacağım
Ve çay içeceğim
Ve hastalara
Yolda kalmışlara
Sevgisizlikten üşüyenlere
Kalbi boş olanlara
Olumsuz cümleler kuranlara
Nezaketten uzak duranlara
İçlenip duracağım

Dilek Vurgun
Psikolojik Danışman

TÜRK KÜLTÜRÜ TEMELİNDE PSİKOLOJİK SAĞLAMLIK

Yıllardır konuşur dururuz psikolojik sağlamlık, psikolojik sağlamlık diye. Peki, nedir bu psikolojik sağlamlık? Her zaman aynı düzeyde midir? Bazen herkes sarsılır mı? Her birey kendi kültür öğeleriyle sağlamlığını arttırabilir ya da şekillendirebilir mi?

26 yaşında "Dünyanın En Genç Profesörü" unvanını alan Oktay Sinanoğlu'nun bilim+gönül diye özetlediği; eğer gönlünüzü işin içine katmıyorsanız öğrendiğiniz bilim ne size ne ülkenize ne de insanlığa yarar sağlar, dediği yer tam da ruhumuzu ve gönlümüzü ortaya koyarak yapacağımız işleri ve yaşamımızın anlamını sorguladığımız yerdir aslında.

Ve "gönül" öyle güzel ve görkemli bir sözcüktür ki diğer dillerde karşılığı yoktur. O kadar Türk'e özgüdür ki belki de bütün dünya gönül dediğimiz sonsuz derinlikteki anlamı bizden öğrenir.

Yeryüzünde var olan bütün insanlar, kendinden önce var olmuş ve var olacak olan tüm insanlar gibi bazı hastalıklar, kayıplar, doğal afetler ve zorlayıcı yaşam deneyimleri edinirler; bazıları çabuk toparlanırken bazıları ne yazık ki hemen toparlanamaz. Buna duygusal dayanıklılık ya da psikolojik sağlamlık denir ama nedir bazılarımızı diğerlerinden daha dayanıklı kılan?

Güçlü aile bağları toparlanma sürecimizi kısaltıyor, sevdiğimizizi ve bir yere ait olduğumuzu bildiğimizde ve gerçekten bunu ruhumuzda hissettiğimizde duygusal dayanıklılığımız -yıllara göre değişkenlik gösterse de- artıyor. Ailelerimiz ve onların bize sundukları sevgi ve güçlü bağlar bizleri daha dayanıklı ve çabuk toparlanabilen bireyler yaptığımıza göre Türk gönül erenleri de ait olduğumuz, bir parçası olmaktan mutluluk duyduğumuz Türk milletine ait değerler de bizi güçlü kılabilir mi? Yaşamımıza anlam katmamıza ve hatta yeniden biçimlendirmemize yardımcı olabilir mi?

Bence evet, hem de içtenlikle evet. Hoca Ahmet Yesevi, Yunus Emre, Hacı Bektaş-ı Veli gibi gönül dostlarının bizlere öğrettiklerini uyguladığımızda bir yandan yaşamımıza anlam katarken diğer yandan yenilmemeyi öğreniriz. Yalnız bilmemiz yetmez, uygulamamız da gereklidir.

Yunus Emre'nin engin hoşgörü ve insan sevgisi, kullandığı arı ve duru dilinin herkes tarafından anlaşılır bir nitelikte olması herhangi birimizin; kendini anlaması, keşfetmesi ve insan ilişkilerine yansıtması, onu yaşam biçimimiz hâline getirmemizi sağlar. Bence mutluluk, huzur ve dayanıklılık burada saklıdır.

"Bir avuç toprak, / Biraz da suyum ben. / Neyimle övüneyim / İşte buyum ben." demektedir büyüklemeden yaşamayı öğretirken.

"Gelin tanış olalım / İşi kolay kılalım / Sevelim sevillelim / Dünya kimseye kalmaz" dizelerinde gördüğümüz gibi herkese aynı gözle bakan Yunus Emre, duygusal dayanıklılığın ve yılmazlığın psikolojide de yankısını bulan sevip sevilme ve sağlıklı iletişimin, sosyal destek unsurlarının önemine içtenlikle değinir. Bizi her tür zorluk karşısında güçlü kılan "sevmek, sevilme" değil midir? Yalnızlık duygusunu yaşayan kendini bir yere ait hissetmeyen, yabancılaşmış kişi nasıl sağlam durabilir?

"Halimize haldaş ol, / Sırrımıza sırdaş ol!" diyen Derviş Yunus gizliliğin, kişiler arası ilişki kurma ve sürdürmede önemine değinirken güvenin, ister kişisel ister toplumsal güvenin anahtarı olan gizliliğe vurgu yapar. Güven duyan ve güven veren birey sağlam ve dayanıklıdır.

Kuru idik yaş olduk,
Kanatlandık kuş olduk.
Birbirimize eş olduk
Uçtuk elhamdülillah.

Dirildik pınar olduk,
İrkildik ırmak olduk.
Aktık denize daldık,
Taştık elhamdülillah.

Bu dizelerin "En önemli yolculuğun bireyin kendini tanıması ve anlaması" olduğunu düşündüğümüz ve psikolojik bir terim olarak "içgörü" dediğimiz yerde, duygusal sağlamlığımıza hizmet ettiği bir gerçektir. Derviş Yunus kendini tanıma ve anlama konusunda iyi bir öğreticidir.

Hacı Bektaş'ın "Göze nur gönülden gelir." sözü ile gönül güzelliğinden, "Her ne arar isen, kendinde ara.", "Marifet, nefsi silmek değil, bilmektir." sözü ile kişinin kendini tanıması, "Adalet her işte, Hakk'ı bilmektir." ile adalet ve imana vurgu yapması, "Elden gelen her iyiliği, herkese yapınız." diyerek iyiliği yüceltmesi, "Dili, dini, rengi ne olursa olsun iyiler iyidir." iyi olan herkesi eşitlemesi, duygu dünyamızı ve dahi toplumsal düzenimizi sağlamaştırmak değil de nedir?

Yunus Emre, Hacı Bektaş-ı Veli derken tasavvuf ehlinin nam-ı diğer Pir-i Türkistan Ahmet Yesevi'yi unutmak olur mu? Orta Asya'dan batıya doğru hare-

ketin dinamik unsurları olarak Horasan Erenleri veya Alperenler olarak adlandırılan dervişler, Yesevî'nin etkisiyle dinî-tasavvufî bir gelenek oluşturmuş, aynı zamanda Anadolu'da bu gelenek içinde şiir, müzik ve ilahilerle insanlar arasında birleştirici kaynaştırıcı bir rol oynamıştır. Birleşmek ve kaynaşmak toplumlar için iyileştiricidir.

Yesevî, Hikmet'lerinde doğru ve içtenlikli İslam'la birlikte Allah aşkını, insan sevgisini, insana hizmetin değerini, kadına saygıyı, emeğin kutsallığını, bilimin önemini Türkçe olarak anlatmaktadır. Hikmet'lerin Türkçe olması aynı zamanda Türkçenin yayılmasını, edebî değerinin artmasını ve Türkçeci bir aydınlanma oluşumunu sağlamıştır.

Yesevî, bir eren-ozandır. Çevresinde, bozkırlarda at koşturan, savaşan, destan dinleyen coşkun ruhlu, yiğit, yarı göçebe Türkler vardır ki Yesevi gibi bir "eren-ozan"ın hikmetleriyle gizeme bürünen sesi bozkır Türkleri ile birlikte Orta Asya kültürünün yankısı olarak yüzlerce yıldır yanı başımızda bize güç vermektedir.

Şefkat, merhamet, sevgi, saygı ve adalet öğütleyen Türk büyüklerini anlayabilmek, onların öğrettiklerini yaşayabilmek, yapmacılıktan uzak içten bir yaşam sürebilmek, sosyal destek unsurlarımız olan ailemiz ve milletimiz özelinde bütün insanlığı erdemler doğrultusunda değerlendirebilmek, günümüzde yaşadığımız bireysel zorlayıcı yaşam deneyimlerimiz yanında doğal afet ve biyolojik salgınlarda sanıyorum ki sağlamlığımızı ve yılmazlığımızı arttıracaktır.

Söze gönülle başladık, sözü gönülle bitirelim:

Bir kez gönül yıktın ise
Bu kaldığın namaz değil
Yetmiş iki millet dahi
Elin yüzün yumaz değil

Zeynep Sağlam
12-E

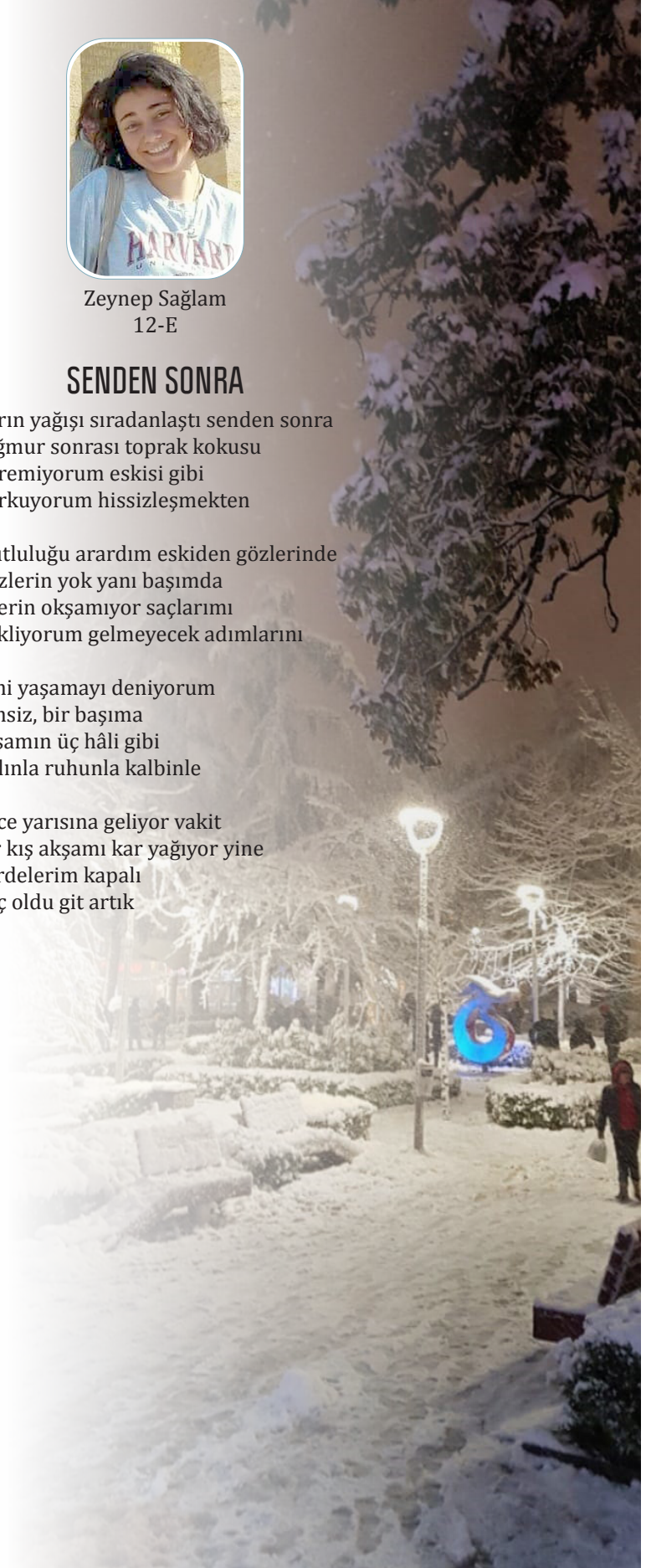
SENDEN SONRA

Karın yağışı sıradanlaştı senden sonra
Yağmur sonrası toprak kokusu
Göremiyorum eskisi gibi
Korkuyorum hissizleşmekten

Mutluluğu arardım eskiden gözlerinde
Gözlerin yok yanı başımda
Ellerin okşamıyor saçlarımı
Bekliyorum gelmeyecek adımlarını

Seni yaşamayı deniyorum
Sensiz, bir başıma
Yaşamın üç hâli gibi
Aklınla ruhunla kalbinle

Gece yarısına geliyor vakit
Bir kış akşamı kar yağıyor yine
Perdelerim kapalı
Geç oldu git artık

Aydan Algül
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni
Bursa / Gürsu Bursa İstanbul Anadolu Lisesi

Lise yılları belki de pek çok insanın ilk gençliğin anısıyla tatlı bir özlemle andığı özel bir dönemdir ancak benim için durum bunun epey ötesinde bir noktada. İlk iki hafta fiziki ve ruhsal işkenceye maruz kalmışım gibi ayaklarım geri giderek girdiğim bu okul kısa zaman sonra benim yuvam oldu. Sarıp sarmalayan, kıymetli ve iyi hissettiren bir yuva. Bir insanın hayatında tecrübe edebileceği en önemli idrak anlarını bu okulda yaşadım, keskin virajlı dönüm noktalarını, yalnız bir kere geçilen karar eşiklerini, hayallerle yükselip aşağı umutla bakılan burçları bu okulun havasını soluyarak dolaştım. Beni ben yapan bir maya ve mayalanma süreci var ise bu kesinlikle KAAL'in mayasıdır ve ısınmaya ruhaniyetimde kabarmaya orada başlamıştır. Arkadaşlarım, dostlarım, bilgece bir şefkatle yol gösteren, sınavlardan geçmek bir yana bu sancılı ilk gençlikten hayata geçebilmeyi öğreten ve zamanda yitip gitmeyen her zaman hocam ve dostum olarak yanı başımda bulunan öğretmenlerim. Hatta şahit tuttum diye, taşı, duvarı, merdiveni, yatakhane penceresi, sırası, kantin sandalyesi, kitabı, kütüphanesi, gülü, çimeni çiçeği... Bir arınma ve yeniden başlama durağı gibi her bahar gelip yedi tur attığım bir gönül ve mazi sığınağı. Döndüğünde aradığımı bulamamanın ama hep geri dönmenin inşa edilmiş hâli. Buradan yolu geçenlerle bir şekilde bağlıyım, onları kendime yakın buluyorum. Yıllar evvel bu dergiye öğrenci olarak bir metin yazmış ve okulumuza kendi kalem maceramda bir yer atfederek cümlelerin vatanı demiştim. Cümlelerin çoğu hâlâ yalnız benimle ancak o tabir bir gençlik heyecanıyla söylenmemiş, hâlâ vatan orası. Beni ben yapan yılları geçirdiğim, tüm temel insan ilişkileri bağını kurduğum ve bu bağlara tavrımı belirlediğim yerdir KAAL. Herhangi biri gülebilir ancak beni tanıyanlar samimi

olduğumu gayet iyi bilir ki bu okul öleceğimi söylese-ler gidip görmek isteyeceğim ilk yerlerdendir. Dilerim kendi yolunu çizmeye hazırlanan güzel gençlerimizin yuvası, mayası olmayı sürdürür.

Çocukların çoğu öğretmencilik oynamayı sever çünkü taklit için yeterince gözlem yapabildikleri bir otorite figürüdür. Ben de o çocuklardandım ancak oyunum neredeyse hiç kesintiye uğramadı, önce bir hayale sonra bir karara ve hedefe dönüştü ve ben o hedefe hiç zaman kaybı yaşamadan ulaştım. İlk yılım son sürat giden bir kamyonun duvara çarpması gibiydi. İdarecilere, evraklara, müfredata ve en çok da kendilerine ulaşmak için yıllarca çırpındığım öğrencilere çarptım. Sonra sonra tüm meslektaşlarım gibi duruma, sürece uyum sağlamaya çalıştım. Bir öğrencinin dünyamı başıma yıktığı da oldu bir öğrenci bakışının gönlümde saraylar yaptığı da. Esasen yanlış mesleği seçtiğimi en zor okul günlerimde dahi düşünmedim. Mesleğimiz terfiler ve büyük kazançlara uygun olmadığı gibi ruhsal yükü olan bir iş ancak benim için başka bir iş yokmuşçasına mesleğime bağlıyım ve gençlerle iletişimde olmaya, sınıfın dördü de olsa göz göze gelip şifa veren bir gülümsemeye razıyım. Hayalimdeki öğretmen olamadım ama öğretmen olmak benim seve seve karar vererek yürüdüğüm bir kadermiş. Bir öğrencinin kalbini aydınlatmış olmak bunu bir şekilde hissetmek, gençlere anlatmak ve gençleri dinlemek her şeye rağmen güzel ve beni her kopuşumda mesleğime yeniden bağlıyor. Anlattığım bir konunun beni nasıl heyecanlandırdığına şahit oluyorum, bir öğrenciyle göz göze gelip onun hayatının bir durağı olup onu soluklandırıyorum, soluklanıyorum. İnsan iletişimi merkezi olan bir işi yapmak çok zor ama beni canlı tutan da o.

MEZUNLARI

Veli Baloğlu
Hâkim
Rize Adliyesi

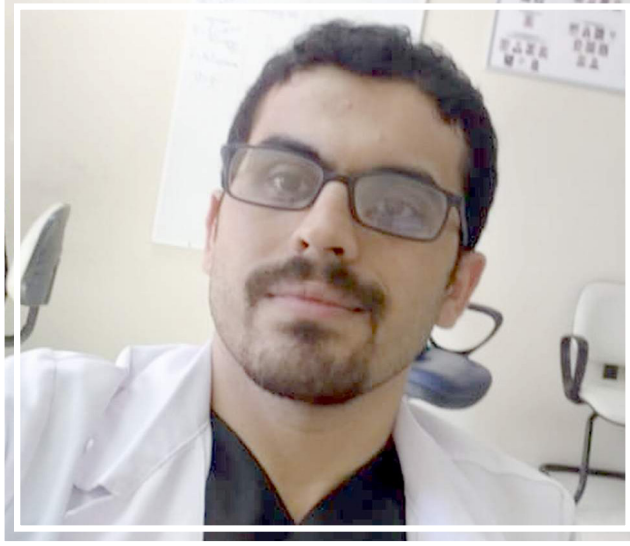
Münir Özkul'un hayat verdiği Mahmut Hoca karakteri, Hababam Sınıfı'nda hani der ya: "Okul sadece dört yanı duvarla çevrili, tepesinde dam olan yer değildir. Okul her yerdir. Sırasında bir orman, sırasında dağ başı. Öğrenmenin, bilginin var olduğu her yer okuldur." İşte öyle bir yerdir Kırıkkale Atatürk Anadolu Lisesi.

Öncelikle kendimi tanıtmak isterim. Ben şu an Rize Adliyesi Hâkimi olarak görev yapan Veli Baloğlu'yum. Bir zamanlar Osmangazi Mahallesi'ne hayat veren eğitim yuvasında dört koca yılımı geçirdim. Başlangıcım 2007 yılı idi, çekinerek girdiğim litemden 2011 yılında hayata dair çok şey katarak mezun oldum. Lise arkadaşlığının saf ve temiz duyguları çok özeldi, hâlâ bir araya geldiğimizde eski günleri anarız. Ben liseye başladığımda lisenin 150 kişilik kontenjanı vardı ve 2007 yılının taban puanı bana aitti, 150. sıradan yerleştim. Yani okula başlangıcım bıçak sırtında oldu. Mezun olurken ise okulu ikincilikle bitirmiştım. Şunu da belirtmek isterim ki lisede ben sayısal öğrencisiydim. Fakat hukuk tercihi yaptım. İlk başlarda lisede sayısal eğitimi alan biri için hukuk çok farklı bir disiplinmiş gibi gelse de üniversitede bölümümü çok sevdim ve şimdi diyorum ki iyi ki hukukçuyum.

Şuna çok inanırım; bir ülke için üç temel meslek hekimlik, hâkimlik, muallimlik. Hukuk fakültesine girdiğimde hedefimi hâkimlik olarak koymuştım. Ve yıllar sonra bu mesleği icra ediyorum. Adaleti Mevlânâ şöyle tanımlar: "Adalet nedir? Ağaçlara su vermek. Zulüm nedir? Dikeni sulamak. Adalet bir nimeti yerine koymaktır, her su çeken tohumu sulamak değil. Zulüm nedir? Bir şeyi yerinde kullanmamak, ait olmadığı yere koymaktır. Bu da ancak belâya kaynak olur."

Hâkimlik mesleğini kömürcü dükkânında beyaz gömlekle çalışmaya benzetirim, en ufak leke kaldırmaz. İlk Medeni Kanunumuz olan Mecelle, hâkimi şöyle tanımlar: "Hâkim; hakîm, fehîm, müstakîm, emîn, mekîn ve metîn olmalıdır." Yani hâkim; bilgin, zeki, doğru, güvenilir, vakar sahibi ve sağlam olmalıdır.

İcra ettiğim mesleğin ağır bir sorumluluğu var. Biz hâkimler kararlarımızı Türk milleti adına, vicdani kanaatimizle veririz. Önümüzdeki dosyalar sadece birer kâğıt parçasından ibaret değil, orada insan hayatının tezahürü var. Yaşadığımız topluma, milletimize karşı hepimizin sorumlulukları var. İleride belki aynı lisede okuduğumuz arkadaşlarımızla meslektaş olacağız, Anadolu'nun bir köşesinde birlikte çalışacağız. Kırıkkale Atatürk Anadolu Lisesine yolu düşmüş herkesin bir çay sohbeti uzağımdayım. Maziden âtiye muhabbetle...

Harun Demir
İstanbul/Kartal Dr. Lütfi Kırdar Şehir Hastanesi
Radyasyon Onkoloji Kliniği

Hepimiz ayrı ayrı hikâyelerden oluşmaktayız aslında. Ailemin ilk çocuğu, kardeşlerimin abisi, çocukları-
nın babası, hastalarımın doktoru olmak gibi benim
de pek çok hikâyem var. Bu satırlarda sizlerle hayatımın
belki de en önemli kırılma dönemi olan Atatürk Anadolu
hikâyemden bahsetmek istiyorum. Aslında bu hikâyeye bi-
raz buruk başladım; yıllardır tanıdığım, pek çok anımı pay-
laştığım arkadaşlarımdan ve öğretmenlerinden ayrılmak
hiç de kolay değildi. Yeni bir ortam, yeni insanlar, artan
ders yüküne bir de yurt hayatı eklenmişti. İnsan bilmediği
şeyden korkar dedikleri bu olsa gerek. Zaman ilerledik-
çe; öğretmenleri, arkadaşları ve çalışanları ile Atatürk
Anadolu'ya adapte olmam düşündüğümünden de hızlı oldu.
Alanında deneyimli bir o kadar da fedakâr öğretmenleri-
miz derslerini anlatarak bizleri sadece üniversite sınavına
hazırlamakla kalmadı, aynı zamanda hayata bakış açımı-
zın da şekillendiği bu süreçte içinde yaşadığımız topluma
 faydalı bireyler olmamız için de rol model oldular.

Çocukluk ile yetişkin birey olmak arası geçiş yaptığımız bu dönemde her birimizin ayrı ayrı hedefleri ve idealleri vardı. Bu hedefler doğrultusunda bizlere kılavuzluk yapan öğretmenlerimiz lise hayatının sadece arkadaşlar ile hoş vakit geçirmekten ibaret olmadığını, geleceğe dönük bugünden atacağımız temellerin ne kadar önemli olduğunu hep vurguladılar. Bugün neredeyse 15 yıl sonra ne kadar haklı olduklarını çok daha iyi anlamaktayım. Özellikle sınav hazırlığının yoğunlaştığı, birçok sosyal aktiviteden fedakârlık yapmak zorunda kaldığım stresli dönemlerde pek çok arkadaşım gibi benim de ara ara pes ettiğim, her şeyden uzaklaşmak istediğim dönemler oldu. Böyle dalgalı zamanlarda dini inancımın verdiği güç başta olmak üzere ailem ve öğretmenlerimin desteklerini her zaman yanımda hissettim. Bu bağlamda şunu da söylemeliyim ki; elimden gelen maddi sebepleri yaptıktan sonra tevekkül etmek yani "Allah'ın hakkımdaki planına güven-

mek" hayatımın değişmez kaidelerindedir ve bir abi olarak tüm kardeşlerime tavsiyemdir. Çok şükür ki Allah'ın inayet ve lütfuyla gemiyi sağ salim limana ulaştırabildim. Bu liman benim için Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi oldu.

Hekim kelimesi, köken itibarıyla hâkim ve hikmet kelimelerine dayanmakta olup "yanlış bilgiye, cehalete ve hastalığa mani olan, sağlığı koruyan, hikmet sahibi kimse-
lerin işi" anlamına gelmektedir. Sadece kelime anlamına bakılınca bile ne denli bir sorumluluk getirdiği aşikâr. İşte ben de hekimlik gibi anne karnından başlayan süreçte insan hayatının her anına dokunan bu kutsal mesleğe ilk adımı bu şekilde atmıştım. Bu zorlu sınav sürecinin ardından artık yoğun çalışma dönemi bitti derken tıp fakültesinde onlarca kitabın arasında buldum kendimi. Ancak insan yaptığı işi severse onun her türlü zorluğun üstesinden gelebileceğine inanmaktayım. İnsanlara herhangi bir şekilde iyilik etmenin, büyük mükâfatlarla müjdelendiği dinimizde hastalıklar gibi en zor zamanlarda kişilere şifa vesilesi olmanın manevi kazancı her zaman en önemli motivasyon kaynağım olmuştur. O nedenle gerek fakülte gerekse meslek hayatı boyunca; uykusuz nöbetler, bazen yemek yemeye bile fırsat bulamadığımız yoğun çalışma şartları gibi pek çok zorluğa rağmen hastalarımız için her zaman en iyisini yapmaya çalışmaktayım. Peygamberimizin (sav) yaşlılıktan başka her hastalığın çaresi olduğu yönünde tavsiyelerinden hareketle şu an için kat etmemiz gereken yolun çok daha uzun olduğu düşüncesindeyim.

Mesleğimin 6. yılına girmek üzere olduğum şu dönemde kısaca şunu söyleyebilirim; hocalarımın tavsiyelerinden yola çıkarak kendi adıma o günlerde verdiğim emeğin ve gayretin neticeleri bugünlerde en büyük şükür sebeplerimi oluşturmaktadır. Şu an için hayatım farklı bir hikâyeye ile devam etse de unutulmaz anıları, vazgeçilmez dostlukları ile Atatürk Anadolu hikâyemin benim için çok önemli bir yeri vardır.

MEZUNLARI

Salih Okatan
İstanbul Tuzla Piyade Okulu
Piyade Teğmen

Mezun olduğunuz Kırıkkale Atatürk Anadolu Lisesinin sizde bıraktığı izlenimler nelerdir?

Atatürk Anadolu Lisesi kendine münhasır kültürel yapısıyla, sahip olduğu çok değerli öğretmen kadrosuyla zihnimizde unutulmaz bir yere sahiptir. Eğitime ve öğretime verdiği önemin yanında insani özellikleri gelişmiş bireylerin yetiştirilmesine önem veren samimi bir okuldur. Özellikle 4 yıl boyunca kalmış olduğum pansiyonunda iyisi ile kötüsü ile arkadaşlarımla geçirdiğim vakitlerin, nöbet tutan öğretmenlerimizle geleceğe dair yapılan mülahazalar eşliğinde demlenen çayın yeri hâlâ farklıdır bende. Her davet edildiğimde büyük bir samimiyetle iştirak ettiğim bir yuvadır.

Şu anda icra ettiğiniz mesleğinizle ilgili düşüncelerinizi bizimle paylaşır mısınız?

Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün geçtiği sıralardan geçerek mezun olduğu Kara Harp Okulundan mezun olmanın ve onunla meslektaş olmanın verdiği onur ve gururu bir madalya gibi her daim göğsümde taşıyorum. Türkiye Cumhuriyeti'nin asil bir subayı, asil bir komutanı olarak ilerlediğimiz bu yolda icra ettiğimiz görevler ne kadar zor, şartlar ne kadar elverişsiz olsa da aldığımız eğitimler münasebeti ile yılmak bilmeyen irade, demir gibi zihinlerle vatanımıza ve milletimize hizmet etmek bizim için büyük övünç kaynağıdır. Üzerimizde gördüğünüz üniformayı bedenimize değil ruhumuza giydiğimizi, öldükten sonra dahi bayraklaşmış kutsal vatan topraklarının asil muhafızları olacağımızı bilmenizi isteriz.

Ceren Doğan
Şanlıurfa Siverek Anadolu Lisesi
İngilizce Öğretmeni

Kırıkkale Atatürk Anadolu Lisesi 2014 yılı mezunu ve bugün Şanlıurfa'da görev yapan bir İngilizce öğretmeni olarak yazıyorum bu yazıyı. Ben Ceren Doğan. Atatürk Anadolu Lisesi benim için çok iyi öğretmenlerle tanıştığım, güzel arkadaşlıklar edindiğim ve karakterimi şekillendiren özel bir yer. Bulduğum her fırsatta ziyaret ediyor olmamın sebebi bu olabilir. Anılarımı gözümde canlandırması, bana beni hatırlatması, nerden başladığımı, nereye gittiğimi ve gittiğim yolda kimlerin elimden tutup yoluma ışık olduğunu göstermesi, onu sadece ders verilen bir kurum olmaktan çıkarıyor. Nitelikli, alanında iyi ve öğrenciye yaklaşımlarını takdir ettiğim pek çok öğretmenim oldu. "Ben öğretmen olursam ben de böyle yapacağım!" diye kendime başucu notları aldım hep. Esas amaç, ders dinleyip sınavda iyi not almak değil; sorgulayıcı, duyarlı, farklılıklara saygılı bireyler olmaktı. Dersin bir bölümünde hayata dair konuşmalar yapan öğretmenlerimi dün gibi hatırlıyorum. O konuşmaları zihnimde tekrar tekrar oynatıp içselleştirirdim ve bugün bir öğrencinin hayatına en az onlar kadar dokunabiliyorsam ne mutlu bana! Birlik ve beraberlik duygusunun yoğun olduğu bir yerdi; öğretmeninden idaresine, memurlarından temizlikten sorumlu abla ve abilerimize kadar. Bahar şenlikleri, pilav günleri gibi etkinlikler olurdu. Nevruz ateşi üzerinden atlayanlar ve ağzında kaşıkla yumurta taşıma yarışını yapanlar dün gibi aklımda. Bahçesindeki ağaçlar her mevsim başka bir güzelliğe bürünürdü. Sınıfta cam kenarında otururdum, sıramın yanında sanki camdan uzansam dalını tutacağım kadar yakın bir ağaç vardı. Her mevsim onun fotoğrafını çektiğimi anımsıyorum. Kim bilir kaç sevincime ya da hüznüme şahit olmuştu ve kim bilir daha kaç öğrencinin nice anısına şahit olacaktı. Hayatı nasıl görmek istersek öyle görüp yaşıyoruz elbette. Ağaca anlam yükleyen duygusal biri demek ki diyor insan bu cümleyi okuyunca. Ama aslında her şey bakış açımıza

bağlı ve öyle kritik dönemler var ki; birileri bize bu bakış açılarını gösteriyor. Gizli bir mağarayı, ucundaki ışığı, gidilecek yolları, yoldaki engelleri, engelleri aşmanın her zaman kolay olmayacağını, hayata iyimser ya da kötümser gözlüklerle bakmanın bir seçim olduğunu ve öznenin hep "biz" olduğunu gösteriyor. Ben şanslı olanlardanım, hayatın kritik döneminde bana çeşitli bakış açılarını gösteren öğretmenlerle dolu, atmosferinde hep huzurlu olduğum Atatürk Anadolu Lisesinden mezun oldum. Öğrenmeyi öğrendim, kitap okumanın önemini, koyduğum hedeflere nasıl ulaşmam gerektiğini, bilgiyi bilmenin ve hatta onu paylaşmanın eşsiz güzellikte bir duygu olduğu öğrendim.

Bu kadar öğretimin sonunda atanmak için başvurduğum KPSS Eğitim Bilimleri oturumuna kendi lisemde girmem de tatlı bir tesadüf olmuştu. Uğuruna inandığım, daha önce sıralarında öğrenci olarak oturduğum Atatürk Anadolu Lisesine bu defa öğretmen olarak gitmiştim. Kapıdaki müdür yardımcımız beni tanımış ve selamlaşmıştık, mini bir motivasyon kaynağıyla atlattığım sınav sonucunda Urfa'ya atandım: Öğretmenlik... Hayatımda birçok iyi örneği olan bir meslek ve lisede görev yapıyorum. Sevdiğim bir alanı seçmişim kendimi hep o masada otururken, öğrencilerin gözlerinin içine bakarken hayal etmişim. Ağzımdan çıkacak tek cümlenin bir insanın dünyasında yaratabileceği etkiden haberdardım. Bu çok büyük bir güçtü. Öğretmek, onlar öğrendikçe mutlu olmak, sevdiğim bir disiplin alanında öğreten olmak çok güzel duygular. En mutlu eden yanı ise birey olma yolculuklarına ışık tuttuğum öğrencilerimden gelen bir "teşekkür" ve "iyi ki..." Ben de bana bu yazıyı yazma fırsatı sağlayan sevgili öğretmenim Yıldırım Türk'e teşekkür ederim. Ve iyi ki yolum Kırıkkale Atatürk Anadolu Lisesinden geçmiş de bugünkü kendimi var edebilmişim.

MEZUNLARI

Mesut Gençer

Diş Hekimi

Dent35 Ağız ve Diş Sağlığı Poliklinikleri

Herkese selam, umarım iyisinizdir. Bu sayıda sizlere misafir olduğum için çok mutluyum. Atatürk Anadolu Lisesi hayatımın ilk dönüm noktası oldu benim. Ailem ve yakın çevrem hep “Neden evin okula yakınken yurttan kalıyorsun ki?” diye sorardı o zamanlar. Bunu açıklamak bazen bana bile zor gelirdi. Şu an düşünüyorum da ayakta kalabilme-yi ilk öğrendiğim, sıkı dostluklar kazandığım, yurdu sayesinde bir arada yaşamayı, paylaşmayı, idare etme becerisini geliştirdiğim yerdirdi. Hayalimdeki mesleğe böyle bir okuldan ulaştığım için kendimi çok şanslı hissediyorum. Yurt nöbetinde geceleri etüt salonuna ekmek arası peynir getirip “Acıkmışsındır!” diyen Ahmet Said hocama, bana bunları yazma fırsatı veren ve okul çıkışları bizi (arka dörtlü ekibi) :) dershaneye bırakan Yıldırım hocama, her boşlukta tüm sorularımızı yanıtlayan efsane hoca kadromuza ve tüm 12-A sınıfına sevgilerle...

İlkokul 7. sınıf... Su şişesini top yapıp peşinden koştuğumuz zamanlar... Babam o dönem ağız ve diş sağlığı hastanesinde sağlık memuruydu. Yanına her gidişimde oradaki doktorların hastalara şifa olması dikkatimi çekmiş ve bu durum bir hayli hoşuma gitmişti. Zamanla onlara ve onların yaptıkları işe karşı olan saygım artarak devam etti. Ben de hangi mesleği yapacağıma karar vermiş olmuştum, nitekim bu mesleği; son dönemlerde her ne kadar şartlar kötüleşse de se-verek yapmaya devam eden hekimlerden biriyim. Mesleğimiz hak ettiği değeri belki şu an görmüyor ama insanların ağrısını dindirmenin mutluluğu çok tarif edilesi bir şey değil.

Bu meslekte iletişimin büyük önemi olduğunu düşünüyorum çünkü yaptığınız iş tamamen problemi olan bir insana çözüm bulmakla ilgili. Bu çözüm bazen sadece iyi bir dinleme ve empati kurmayla bile olabiliyor. Bazen de kendinizi ameliyat masasında buluyorsunuz :) Bu mesleği yapmak isteyen arkadaşlarıma tavsiyem; sosyal olmaya çalışın, çözüm odaklı ve iyi bir dinleyici olun. Ha bir de yabancı diliniz cepte olsun sonuçta hekimlik evrenseldir. Keyifli çalışmalar, selamlar...

Büşra Nur Altaş

Sosyal Hizmet Uzmanı / Aile ve Çift Terapisti

İl Sağlık Müdürlüğü- Toplum Sağlığı Merkezi / Psikososyal Destek Ünitesi, Aile Danışmanlığı Birimi

Mezun olduğunuz Kırıkkale Atatürk Anadolu Lisesinin sizde bıraktığı izlenimler nelerdir?

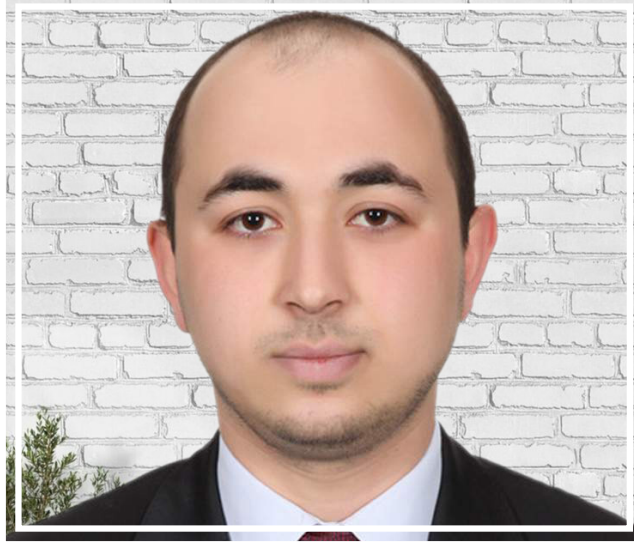
2005-2009 yılları arasında okuduğum ve mezun olduğum Atatürk Anadolu Lisesi, hayatımın en özlemle andığım yılları arasındadır. Ülkemizin içinden geçtiği bu zor günlerde her birimizin içine düşen diğerkâmlık ateşi benim için lise yıllarında zaten alevlenmişti. Akranlarla bir arada olmanın, kendini tanımanın ve birlikte üretmenin, fikirlerini saygı sınırlarında konuşabilmenin, edebiyatın ılık sularında gezinmenin eğitim ve öğretim içinde mümkün olabilmesi büyük bir şanstı. Aklımdan hiç çıkmayan; köy okulları için kitap toplama kampanyası, kütüphanede başlatılan atık kâğıt toplama kampanyası, köy okullarındaki öğrenciler için tiyatro gösterileri düzenleme, kompozisyon ve resim yarışmaları, heyecanla katıldığımız spor müsabakaları, yıl sonu etkinlikleri, oratoryo gösterisi, dâhil olduğum ya da arkadaşlarımı izlerken yürekten hissettiğim gurur tablolarıydı. Hem akademik hem sosyal açıdan elverişli atmosferi olan bir okula sahiptik. Fiziki imkânlarını etkin kullanabilen, öğrencilerini ilgi alanları ve yetenekleri doğrultusunda ortaya koyabileceği kaynaklarla buluşturabilen bir öğretmen kadrosu o yıllar için bir lisede bulunabilecek şahane olanaklardandı. Peki, tüm bunlar bana ne kattı? Geriye dönüp baktığımda, cesaret, özgüven, heyecan, atılganlık, dayanışma, öğrenmenin, üretmenin, paylaşmanın verdiği hazzın gözlerde oluşturduğu o ışık... Daha ne olsun. Hâlâ düşündükçe yüzüme yayılan koca bir gülümseme için dönem arkadaşlarıma, öğretmenlerime varlıkları için teşekkürler. Saygı ve sevgiyle...

Şu anda icra ettiğiniz mesleğinizle ilgili düşüncelerinizi bizimle paylaşır mısınız?

2009 yılında mezun olduğum Atatürk Anadolu Lisesinden sonra Adnan Menderes Üniversitesi Sosyal Hizmet Bölümünü kazandım ve 2013 yılında buradan mezun ol-

dum. Aynı yılın eylül ayında Karabük İl Sağlık Müdürlüğüne atandım ve yaklaşık 3 yıl Ruh Sağlığı biriminde görev yaptım. Daha sonra Kırıkkale'ye tayin oldum. Akabinde Ankara Üniversitesi Disiplinler Arası Aile Danışmanlığı Yüksek Lisansı programına dâhil olup 2018 yılında da yüksek lisansımı tamamladım. 2016 yılından itibaren Sağlıklı Hayat Merkezi içinde bulunan Psikososyal Destek Ünitesi / Aile Danışmanlığı biriminde görev yapmaktayım. 2018-2022 yılları arasında alanında duayen Prof. Dr. Hürol FİŞİLOĞLU tarafından kuramsal-uygulamalı-süpervizyonlu olacak şekilde 3 düzeyde verilen "Aile ve Çift Terapisinde İlişki Pusulası Modeli"ni tamamlayarak aile içinde çift alanında uzmanlaşmaya gittim. Lisansız mezun olmamın ardından geçen yaklaşık 10 yıllık sürede; korunmaya muhtaç ve suça sürüklenen çocuklar, engellilik, bağımlılık, aile içi şiddet, ruhsal hastalıklara sahip bireylerin ailelerinin psikopatolojik tanı etrafında bilinçlendirilmesi ve yeni dengenin kurulmasına eşlik etme, boşanma, tek ebeveynlilik, yeniden evlilik, aile yaşam döngüsü gibi konularda aile üyelerinin psiko-sosyal iyilik hâline yönelik çalışmalarımı sürdürdüm. Koruyucu önleyici eğitim, proje ve danışmanlık hizmetleri ile birey, aile ve toplum arasındaki neden-sonuç ilişkisini daha iyi gözlemlene imkânı buldum. Tüm bunlar bana, rol model aldığım bir meslektaşım, sosyal hizmet uzmanı ve yaşantısal aile terapisi kuramını inşa eden Virgina Satir'in şu sözlerini her defasında doğrulattı: "Ailenin dünyanın bir minyatürü olduğuna artık kesinlikle inanıyorum. Dünyayı anlamak için, aileyi incelememiz yeterlidir; güç, yakınlık, özerklik, güven ve iletişim becerileri gibi konular, dünyadaki yaşam biçimimizin temelidir. Dünyayı değiştirmek için aileyi değiştirmek gerekir." Yaşamında bir ışık olmak ve önce kendini keşfedip sonra çevresini aydınlatmak amacıyla yola çıkan her gence bir hüzme olma dileğiyle sevgiler...

MEZUNLARI

Erdoğan Keskin
Araştırma Görevlisi

Erzincan Binali Yıldırım Üniversitesi Hukuk Fakültesi / Kamu Hukuku Bölümü Anayasa Hukuku Anabilim Dalı

Henüz küçücükken cevaba muhtaç sorularımız vardı. Çünkü kendimizi ifade etmeye başladığımız ilk anda varlığımızı ve etrafımızı da keşfetmeye başlamış demektir. Sorularımızı ise ilk olarak ailemize yöneltiriz ve öğrenim hayatımıza ailede başlamış oluruz. Bu serüven okulumuzda devam eder. Nasıl ki evde bize usanmadan cevap veren anne ve babamız varsa okulda da öyle öğretmenlerimizin olması gerekir. Ben sanırım bu konuda oldukça güzel bir imkâna sahiptim. Hâlâ dindiremediğim soru sorma ve keşfetme arzumu lise yıllarımda da vardı elbette. Kendimi keşfettiğim, iç dünyamda ve toplumda kendimi koyacak bir yer aradığım zamanlarda soru soracağım, sorularım arasında dağılmışken beni durgun görüp yanıma yaklaşan ve nasıl olduğumu soran öğretmenlerim vardı. Hayatımızda soru soracağımız insanların olması o kadar önemlidir ki bu, hayatımızın her alanında bize ışık tutar, yalnızlığımızı dindirir ve öğrenme yolculuğunda ders kitaplarının ötesine taşır. Nitekim sorularımız kitaplarda yazanlardan ibaret değildir.

Kırıkkale Atatürk Anadolu Lisesi de sorularımın peşinden gitmemi sağlayan bir yerdi benim için. Öğretmenlerimin tavsiyesiyle okuduğum kitapların bu anlamda hayal dünyamı genişlettiğini ve zihnimde yeni dünyalar inşa ettiğini söyleyebilirim. Ama belki de en önemlisi okulumun kendimi ifade ettiğim bir alan olmasıdır.

Merak etmek, sorular sormak ne kadar önemliyse düşüncelerini ifade etmek de o kadar önemlidir. İnsanı anlamlı ve farklı kılan da muhakeme edebilen ve otonomi sahibi bir varlık olmasıdır. Böylece serbestçe muhakeme etmesi onda düşüncelerini de açıklama ihtiyacı doğurur. Bu nedenden dolayı ki mağara duvarlarında gördüğümüz çizimlerden tablolara, sahneye konulan tiyatro oyunlarından şiirlere kadar pek çok şey düşüncenin dışı vurumu olarak ortaya çıkmıştır. Kırıkkale Atatürk Anadolu Lisesinde başlatılan projeye gazetede yayımlanmak üzere kaleme aldığım yazılar belki bu bilincin oluşmasında büyük bir paya sahiptir. Kendimi ifade ettiğim, ailemden, öğretmenlerimden ve hatta arkadaşlarımdan öte, başka insanlara da ulaşabileceğim ve onlara düşüncelerimi

sunabileceğim bir alan bulmanın anlamını tarif edemem.

Köşe yazısı ya da şiir yazmak veya kitap okumak, insana yaşadığını hissettirirken dersler arasında da öğrenciye bir nefestir aslında. Ama öğrencilik de ihmal edilemez. Bundan sonra nasıl mutlu olacağımıza ve her sabah uyandıığımızda hangi işi yapacağımıza o yıllarda karar vermemiz gerekir. Ben de pek çok kişi gibi kararımı vermiştim. Hukuk fakültesini kazanacak ama avukat, hâkim ya da savcı olmayacaktım. Kararım çevremdeki kişiler tarafından hatalı görülse de ben kararımın doğru olduğundan emindim. Hatta öyle inanmıştım ki Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesini kazandıktan sonra, daha birinci sınıfta anayasa hukuku profesörü olacağım demiştim. Evet, akademisyen olacaktım. Kitaplar okuyup yazacaktım. Makalelerim olacaktı. Öğrencilerim olacaktı. Kürsüden geleceğin yetişkinlerinin gözlerine bakıp onlara da soru sormaktan ve hata yapmaktan korkmaması gerektiğini, her zaman hayallerinin peşinden gidecek kadar cesur ve kararlı olmaları gerektiğini söyleyecektim. Çünkü insan olmanın bu hasletlerle ilişkisinden eminim. Ayrıca iyi niyetle ve samimiyetle düşünüp sorgulayan; öğrenme arzusuyla koruyan ve hayal kuran nesillerin bir toplumda en büyük ihtiyaç olduğunu biliyorum.

Marmara Üniversitesinde başladığım hukuk fakültesi öğrenciliğini Gazi Üniversitesinde tamamladım. Avukat, hâkim ya da savcı olmadım. Tıpkı istediğim gibi anayasa hukukunda akademisyen oldum. Sevdalıyım olduğum, bir aşkın her sözünde yârenden bahsettiği gibi sürekli bahsettiğim bir konuda yüksek lisans tezimi yazdım. Ardından insanı insan yapan bir değer gördüğüm ifade hürriyeti hakkında doktora tezi yazmaya başladım ve yazmaya devam ediyorum. Öğrencilerim de oldu. Sorularını ya da neşelerini benimle paylaşan, onlardan çok şey öğrendiğim, ailelerinden ayrılıp gelmelerine rağmen yalnız olmayan genç hukukçular... Şimdi bir süreliğine İngiltere'ye deyim. Altı yaşına dönmüş gibi yeni şeyler soruyorum ve öğreniyorum. Mezuniyeti olmayan bir okulda öğrenciyim hâlâ.

Damla Nur Dolu Altan
Psikolog
Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı

Mezun olduğunuz Kırıkkale Atatürk Anadolu Lisesinin sizde bıraktığı izlenimler nelerdir?

Merhaba ben 2014 mezunlarınızdan Damla Nur DOLU ALTAN, Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Psikoloji Bölümü mezunuyum, yüksek lisansımı Aile Danışmanlığı alanında tamamladım, ikinci yüksek lisansımı Kadın ve Aile Çalışmaları alanında devam etmekte olup şu anda kamuda “psikolog” olarak görev yapıyorum.

Kırıkkale Atatürk Anadolu Lisesi ortaokulda lise sınavına hazırlanırken hedef olarak belirlediğim liseydi ve birçok arkadaşım daha farklı okullar isterken ben Atatürk Anadolu Lisesini gördüğümde “İşte ben bu okulda okumalıyım!” demiştim. Aslında o zaman hakkında çok da bir şey bilmiyordum ama araştırdığımda okulumuzun sitesinde fotoğraflar vardı hem bahçesinden birçok kare hem de idarecilerimiz, öğretmen ve öğrencilerin olduğu kareler vardı ve tüm bunlar bana sıcak, içten gelmişti. Sonrasında yeni yeni masaüstü bilgisayarlar evlerimizde yerini almaya başladığı bir dönemdi ve ben de Kırıkkale Atatürk Anadolu Lisesinin yeşilliklerle dolu bahçesinden bir fotoğrafı masaüstü görüntüsü yapmıştım. Bilgisayarı her açtığımda o görüntü ile karşılaşmak beni motive ediyordu, tabii o zaman akıllı telefonlarımız yoktu ve tüm araştırmalar, ödevler, hatta basit düzeyde keyifli oyunlar (mario:)) masaüstü bilgisayarımızdaydı. Velhasıl kelimeler benim Kırıkkale Atatürk Anadolu Lisesi ile bağım böyle başladı. Ardından da aslında ilk tercihlerde maalesef kazanamamıştım ancak o zaman ikinci tercihler vardı ve ikinci tercihle okulun sonuncu sırasında okulumuza yerleştim, okulda derece sınıflarımız oluyordu bizim dönemimizde ve en iyi eşit ağırlık sınıfında okul sürecim devam edip tamamlandı çok şükür. Bunları

anlatma sebebim biraz vazgeçmemek gerektiğini de ifade edebilmek esasen ve hedef koymanın çok kıymetli olduğunu düşünmemden kaynaklı.

Eğitim hayatım boyunca çok kıymetli öğretmenlere denk geldiğimi düşünüyorum ve yaşantımda çok güzel etkileri olduklarını söyleyebilirim. İlköğretim öğretmenin çok önemli olduğu hep ifade edilir evet ben de katılıyorum fakat lise dönemi tam gelişimde ergenlik sürecinin başladığı, kimlik arayışının bulunduğu, kendi içsel çatışmalarımızın olduğu bir dönem ve bu dönemde denk geldiğiniz öğretmenler, arkadaşlar o kadar kritik bir yere sahip ki yaşantımızda ben bu kritik süreci güvenli bir alan olan Kırıkkale Atatürk Anadolu Lisesinde geçirdim ve kendimi şanslı hissediyorum. Hem düşünce dünyaları hem mizah anlayışları, idealist oluşları, başarıya bakış açıları öyle güzeldi ki okulunuzun kıymetli öğretmenlerinin bunları bizlere aktarırken de çok geniş bir perspektifte birçok şey de hayatımıza kattıklarını düşünüyorum. Bu gelişim döneminde görülmeye, fark edilmeye, değerli hissetmeye çokça ihtiyacınız oluyor ve ben okulumda bunu en derinden hissediyordum, sizler sadece o sıraları dolduran bedenler değildiniz bizim öğretmenlerimiz için, sizi fark ediyordu, yaşantınıza ortak oluyordu, aslında sadece dersinize değil hayatınızın bir köşesinde bir şeye eşlik edebilme gayesi taşıyorlardı. Bizim kimliklerimizi silikleştirmek, bastırmak yerine kabulü tercih etmişlerdi diye düşünüyorum. Hepimizin tabii ki bunları daha derinden hissettiği, daha kilit noktalar yaşadığı öğretmenleri oluyordur fakat benim için 9. sınıfta edebiyata olan ilgimi fark edip beni şiir dinletisinde görevlendiren Tülay Kale hocam, dil alanında gelişimimi destekleyen İngilizce derslerinde çok çok eğlendiğim Halil Durak hocam, Tarih dersi ile alakalı

MEZUNLARI

her ne kadar sorun yaşasam da sabırla bana öğretmeye çalışan, haritanın karşısında gülme krizleri geçirdiğimiz Hacı Osman Gülduran hocam, matematik dersine farklı bir mizansen katan Erol Berberoğlu hocam, 10. sınıftan itibaren tanıştığım sınıf öğretmenim aynı zamanda edebiyat alanında her zaman destekçim olan, okulun 3. katındaki sınıfta dahi imkânları zorlayıp kürsülerde bize "nutuk"larımızı okutan, mimiklerimizdeki en ufak değişimi dahi mutlaka fark edip duygu dünyamızdaki dalgalara eşlik eden Yıldırım Türk hocam, psikoloji bölümünü okumamda beni bilgilendirip doğru yönlendiren seçmeli psikoloji dersi ile psikolojinin gizemli dünyası ile beni tanıştıran Hasibe Dağdelen hocam, yine bizi hem felsefe yönünden hem de edebiyat yönünden sohbetleri ile donatan Bayram Kamalı hocam ve daha ismini hatırlayamadığım birçok öğretmenimiz geçti 4 senemizden. Onlar benim için karanlık bir yolun ışıkları idi, her birinin bendeki ayrı bir noktaya ışık tuttuğunu düşünüyorum, kimisi kütüphanesinin kapılarını açtı, kimisi edebiyatın iyileştirici yanını bize sundu, kimisi bilgisiyle donattı, kimisi ise hem öğrenip hem eğlenebileceğimizi bizlere gösterdi ve en çok da herkesin hayatın sadece akademik başarıdan ibaret olmadığını, kendimizi çok yönlü geliştirmenin ne kadar önemli olduğunu bize aktardıklarını düşünüyorum. Tüm bunların yanı sıra yaşadığım bu 4 yılda çok değerli hâlâ hayatımda olan arkadaşlarım var tabii ki... Lise dönemimi bu kadar güzel hatırlamamda okulum ve öğretmenlerim ile birlikte orayı güzelleştiren ve orada anılar biriktirdiğim arkadaşlarımda koca bir payı var elbette. Hatta ilkokul sıra arkadaşım ile birlikte aynı okulu kazanmamış, farklı bölümlerde olsak dahi bağımızı koparmamız çok daha güvende hissettirmiş bile olabilir.

Sonuç olarak benim için Kırıkkale Atatürk Anadolu Lisesi, çok yönlü bir kimlik inşasında benim için omurga görevi gören bir yer, sadece bir okul değil, girişte Adnan abinin bizleri neşeye karşıladığı, kendimi değerli ve güvende hissettiğim sosyal alanım, ilim yuvası.

Şu anda icra ettiğiniz mesleğinizle ilgili düşüncelerinizi bizimle paylaşır mısınız?

Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'nda Psikolog olarak görev yapmaktayım ve atanıp göreve başlayalı henüz 10 ay oldu, bu görevimden önce, kreşlerde, özel bir lisede ve sonrasında 4 yıl kadar uzun bir süre Ankara'da bir terapi merkezinde klinik alanda danışanlarım ile çalıştım. Daha çok klinik alanda yapmış olduğum çalışmalarım beni etkilediğini düşünüyorum. Bizler psikoloji bölümünü bitirdikten sonra psikolog olarak mezun oluyoruz ve yüksek lisans yaparak uzmanlığımızı alıyoruz ve danışmanlık yapabiliyoruz ya da bizler için kamuda ve özel sektörde ayrıca birçok alanda da iş imkânları mevcuttur. Ben ilk başlarda çocuklar ile çalışmak istediğim için kreşte işe başlamıştım, gözlem ve görüşme süreçlerine dahil olup aynı zamanda aileler ile de çalışma fırsatı bulmuştum ardından lise grubu

ile çalıştım ve o süreçte de "aile danışmanlığı" yüksek lisansına devam ediyordum, yüksek lisansımı tamamlamamın ardından klinik alanda bir terapi merkezinde danışan kabul etmeye başladım. Bu süreçte çok geniş bir popülasyon ile çalışma fırsatı buldum ve çocuk-ergen, yetişkin ve aile terapileri yaptım. Bunları yaparken terapi odasında tüm benliğiniz ile bulunuyorsunuz ve her danışan kendi yaşantısını size açarken sizin de kendi yaşantınızda birçok farkındalığa yol açabiliyor. Birçok insanın hayatına dokunmayı hedeflerken bir fark ediyorsunuz ki sizin de yaşantınıza izler bırakıyor ve kör noktalarımızı fark etmemizi sağlıyorlar esasen. İşte mesleğimi bu ve birçok sayabileceğim sebepten dolayı çok seviyorum. Şu anda çalıştığım kamu alanında ise Korunmaya Muhtaç Çocuklar biriminde daha dezavantajlı gruplar ile görüşmeler sağlıyorum. Buradaki iş sürecimde, kendi benlik inşamda bambaşka noktalara temas ediyor fakat daha çok bu süreçte görüşmelerin yanı sıra raporlama süreci oluyor ve mahkemeler, millî eğitim gibi diğer kamu kurumları ile de entegre çalışmalar yapıyoruz.

Kısaca çok yönlü bir alan olmakla birlikte maalesef psikolojinin soyut bir bilim olması sebebiyle diğer somut alanlara göre daha az değer gördüğünü hissettiğim bir alandayım fakat işimiz doğadaki en komplike varlık olan insanla. Bununla birlikte yaşam boyu süren bir serüvenin bir parçası olabiliyoruz, tüm bunlar bana oldukça iyi geliyor.

2023 Genç Anadolu dergisinde bana yer verdiğiniz için başta kıymetli hocam Yıldırım Türk'e, okulumun öğretmen kadrosuna, öğrencilerine ve emeği geçen herkese teşekkür ediyorum, en son 2014 sayımızda "Geldik Gidiyoruz" adlı yazımla yer almıştım ve mezuniyete yaklaşırken bir anı bırakmıştım, şimdi ise yine aynı sayfalarda bulunmak çok değerli ve işte KAAL'lı olmak öyle bir şey ki mezun oluyorsunuz, üzerinden yıllar geçiyor ve hâlâ o bağları karşılıklı olarak koruyorsunuz.

2014 yılı mezun öğrenciniz Damla Nur.

Sait Kılıç
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

TELAŞ

Sonbaharın kışı aratmayan ayazı iliklerime işlemiş, gri bulutlar gökyüzünü inadına sımsıkı kapatmış, yorgun gönlüme inat karamsarlık yüklü gölgesini üzerimden çekmiyor. Gün ışığı arayan gözlerim yorulmuş, ayaklarım gitmek istediğim yere beni götürmekte ısrar etmiyordu. Altımda gevrek bir çatırdama sesiyle irkildim. Yapraklar! Yüzlercesi, belki binlercesi oradan oraya rüzgârlarla dans ederek savrulup duruyor. Hangi ağacın parçasıydı bunlar, aceleleri var gibi nereye koşuşturuyor? Dalgın başımı etrafımda gezdirdim. Yol boyunca dizilen çınarların yanı başından geçiyorum. Bazen insan öyle dalgın oluyor ki koca çınarları dahi göremez hâle gelebiliyor. Bu devasa yemyeşil ağaçlar, kışa doğru nasıl da bu heybetini unutturup kupkuru bir dal yığınınına dönüşebiliyor? Yol boyunca geriye gitmek isteyen ayaklarım da tuzla buz olmuş yüreğim de böyle bir çınarı ziyaret edeceğini biliyor fakat bunu bilmenin ağırlığını taşımak istemiyordu.

Nihayet avlunun simsiyah demir kapısının önünde buldum kendimi. Sessizlik, derin bir sessizlik... Bu sükûneti yırtan sokak hayvanlarının çığlıkları. Bu mekân, şimdiye kadar bu denli soğuk ve ürpertici gelmemişti bana. Titreyerek girdim eşikten içeri. Eve girer girmez yol boyunca uçan yaprakların bir anaför oluşturarak etrafımda savrulmasını hissettim. Odası yukarıdaydı. Gıcırdayan vernikli tahta merdivenleri çıkarken onunla geçirdiğimiz yazları hatırladım. Köydeki eski evimiz geldi gözümün önüne. İki odalı, ortasında çok geniş bir sofa, bu sofanın duvar dibinde koca bir tandır, tandırın yanı başında büyüklerin eğilerek girip çıktığı, güzel bir marangozluk eseri küçük

bir kapı vardı. Bu kapıdan yemyeşil ağaçlarla bezenmiş arka bahçeye açılan masalsi bir geçit bulunurdu. Evin ön tarafında bulunan ahır, küçükbaş hayvanların kaldığı ağıl. Bu ağılın üstündeki gizemli havalandırma deliğinden içeriye bir ok gibi saplanan tozlu güneş ışığı ve bu ışıkla birlikte buralara yuva yapmış uçan kırlangıçların özgür çığlıkları kulaklarımda yankılandı. Uzun zaman önce ören hâline gelmiş bu sımsıcak mekânı zihnimin karanlık dehlizlerinden nihayet tutup çıkarabilmişim. Traktör devrinden önce at arabası dönemini gören nadir çocuklardan olduğuma seviniyorum. Amca, hala çocuklarıyla bir akşam vakti, dedemin gönlünü edip at arabasına doluşmamız, daha sonra köyün içinden geçen akarsudan neredeyse şahlanan atımızla karşı kıyıya geçiverişimiz, bir masal yolculuğuydu bizim için. Dedem sabahtan akşama kadar kızgın güneşin altında tarlalarda çalışmış, yorulmuştur. Buna rağmen hep gülen çehresi, ışıl ışıl yanan yeşil gözleriyle karşıladı bizi. Kendisi ufak tefek bir adamdı ama bozkırın ortasında küçük yaşta öksüz kalmış, bozkırın büyüttüğü bir dev olmuştu. Bu kurtlar sofrasında onuruyla, dişıyla tırnağıyla mücadele vermiş koca bir çınardı o. Bütün yaşadıklarına inat hiç şikâyetçi olduğunu duymadım, duymadım. Gülen yüzü, tatlı dili, sabır abidesi hâliyle sanki bu fırtınalı hayatın yorgunluklarını hiç yaşamamış görünürdü. Bilemezdim ondaki suskun yılları, çözemezdim birçok bilinmeyenli denklemini. Bu düşünce yağmuru altında kendisine ayrılan odanın kırmızı boyalı tahta kapısı gizemli bir şekilde önümde belirdi. Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açtım. Bir düğün hazırlığı mı vardı?

Odanın ortasında özenle hazırlanmış bir yatak, o ise mavi saten yorganın altında uzak bir yere билет almış bir yolcu heyecanıyla bekliyordu.

Kapıyı açtığımda kafasını çevirdi. Göz göze geldik. Işıltılı yeşil gözleri donuklaşmıştı. Yüzündeki kan çekilmiş, gözlerini ara ara kapatarak "Hoş geldin yavrum!" diyebildi. "Hoş bulduk!" derken yutkundum, kelimeler boğazımda düğüm düğümdü. Hatıralar soluklaşmaya başlamıştı artık. Karşısındaki koltuğa geçip oturuverdim. Koca çınarıma bakıyorum. Rüzgârdan savrulan yaprakları yüzüme çarpıyor, canımı acıtıyor, bir yerlerim kanıyor. Odanın içi soğuyor, üşüyorum. O çınarın eski hâli zihnimde belirdikçe daha da üşüyorum. "Oğlum, arkana çekil, rahat otur!" cümleleriyle irkildim. "Beni boş ver dede!" diyemedim, arkama çekildim. Rahatmışım gibi davranmaya çalışarak karşımda son yapraklarının dökülüşüne şahit olduğum çınarıma "Sen nasılsın dedem?" deyiverdim. Saten yorganını çenesine kadar çekmiş, yeşil gözlerini çakmak çakmak açıp kapatarak kurumuş dudaklarıyla "Yavrum içimde bir telaş var!" dedi. Bozkıra sığamayan dedem dört duvar arasında sıkışıp kalmıştı. Onu ilk kez ağlarken gördüğüm ânı hatırladım. Babaannemi aniden toprağa verip elini eteğini köyden çekerek şehre geldiğinde ilk yapraklarını döktüğünü ürpererek anlamıştım. Kapıdan girer girmez boynuma sarılıp ağlamasını genç yaşımda anladığımı zannediyordum, demek ki anlayamamışım.

Çok geçmedi, haber geldi. Yine acı bir soğuk, yine kasvetli gökyüzü eşliğinde yola çıktım. Aynı sokaktan geçiyorum. Çınarlara bakıyorum nemli gözlerle, onlara bir başka çınara uğrayacağımı haber verircesine. Dökülen yapraklarından eser kalmamış dimdik cüsseleri ve anlayışlı tavırlarıyla "İşte hayat bu!" diye fısıldıyorlar.

Yine vernikli tahta merdivenler... Yukarıya çıkmak istemeyen ayaklarıma inat merdivenleri tırmanmaya başladım. Ayaklarımda altında gıcırdayan tahtalar, ev halkının kan çanağı olmuş gözleri, "Çınarın yıkıldı!" diyor ama ben; o çınarın kırık bir dalı olarak onun savrulan yapraklarını, abideleşmiş ruhunu son bir kez daha görmek istiyorum. İstenilmeyen bir arzuyu taşımanın anlamsızlığı içinde kırmızı boyalı kapıdan içeri giriverdim. Oda buz kesmiş, üşüyorum. Mavi saten yorgan altında bozkıra sığmayan, dur durak bilmeyen hızına inat, sakin ve huzurlu bir teslimiyetin sessizliği ile karşılaştım. Zihnimin bir tarafı onunla geçirilen yıllarda, diğer tarafı acımasız gerçekle yüzleşmişti. Paramparça dağılmışım, etrafa saçılan parçalarımı yaşlı gözlerle toplama çalışıyorum. Yüzünde yılların yorgunluğunun dinlenme hâli, tavrında gittiği yerden emin bir teslimiyet vardı. Eğildim, titreyen dudaklarımla kırık dökük bir fısıltıyla "Rahat uyu çınarım! İçindeki telaş bitti. Şimdi telaş vakti bizlerin..."

Mert Tofur
12-D

UMUT BALONU

Bugün çıktım tabuların içinden umut dolu balonumla
Gözlerini kamaştırdı insanların o muazzam ışıltısıyla
Şimdi bu esen hayat rüzgârı almak isterken onu benden
Çekip alması çok zor bu ölümsüz bedenden

Onlar tutmaya çalışırken beni kollarımdan
Bir tekme savururum yere değmeyen bacaklarımdan
Artık dönüp bakmam aşağıya, cehalete
Çıkmak varken doruklara akan umutla kanatlarımdan

Aldığım, kanatlarımdan altına onlarca çocuk
Bakmakta bana hayranlıkla bir sürü yavrucuk
Tek şüphe beslemeyen gözlerinden
Çıkardım insanların ektiği korkuyu minicik bedenlerinden

Ben kimim diye soracak olursan bana
Ben senin yaşlanan ruhunum aslında
Çıkmalısın tabulardan umut balonunla
Çıkmalısın yetiştirdiğin ıslıl ıslıl evlatlarla

Beyza Ceylan
Kırşehir Ahi Evran Üniversitesi
Bilgisayar Mühendisliği

UMUDUNU KAYBEDENLERE

Zaman, kıymetini bilenler için en büyük nimetlerden biri-ken kimileri için belli bir yaşa kadar sadece harcanması gereken, monotona bağlanan günler silsilesi. Kıymeti en geç orta yaş sendromunda bir tokat gibi yüzünüze vuruyor. Geçen zamanın, kat edilen yolun pişmanlığı ve keşkeleri ile dolu geriye kalan yıllar. Çoğumuz bu keşkelerin içinde dönüp duruyoruz, kimimiz daha yedisinde keşke demeye başlarken kimimiz yetmişine kadar bir şekilde idare edebiliyor. Ben ise kimsenin asla düşmemesi gereken keşke çukuruna yedisinde düşenlerdendim ve düştüğüm çukurun farkında ama keşke demeyi kendine yediremeyen, keşkeleri kabul edemeyecek bir karakter.

Çok aktif bir çocuktum aslında, hayatın içinde ve her yerdeydim. Aynı gün içinde okula gidiyor, hiç durmadan koşup oynuyor, spora gidiyor, eve gelip zorla ödev yapıyor, kitabımı ve çocuk dergimi okuyor, ağzım açık televizyonumu izliyor, çoğu zaman da transa geçmiş hayaller âleminde takılıyordum. Ve bunların hepsine vaktim oluyordu. Çalışkan bir öğrenci miydim? Asla ama belli bir vakte kadar idare ettik. İşte sonra hayat çalışıp emek verenle vermeyenin ayrımını yaptığı o zamana geldi. Daha on birinci sınıfta yolun en başında başarısızlık hissi beni sarmıştı. Ortada başarı ve başarısızlığı ölçen ve ölçecek hiçbir şey yoktu ama hayat tempomdan çoğu şey eksilmişti artık. Sokaklarda arkadaşlarımla oynamıyordum, sporu bırakmıştım, artık ders dinlemek bile istemiyordum. Yaptığım tek eylem kitap okumak ve dizi izlemektir. Kendimi hâlâ kişisel olarak geliştireyordum ama bir de hayatın gerçekleri vardı. Hedeflerini unutmuş biriydim artık. Hayatın

gerçekliklerini görmezden geliyordum. Bir süre sonra umutsuzluk ucuz, ince ve çirkin bir palto gibi yapılmıştı üstüme. Ne soğuktan tirit titreyen bedenime yararı vardı ne de sıcağa kavuşana kadar beni idare edebilecek bir umut vardı. Hiçbir türlü işe yaramazdı ama ne çıkarıp atmaya cesaretim vardı ne de değiştirip daha iyisini alabilme ihtimalim. Korkuyordum. İnce paltıyla kalmak hiç olmamasından daha iyidir deyip kendimi kandırıyordum. Farkında bile değildim oysaki hiç olmama ihtimali belki beni kamçılar ve daha iyisini elde edebilirdim. Ancak konfor alanım, güvenli bölgem beni paltosuz kalmaya ikna edemedi. Hayaller kurdum, bir gün sıcak bir paltonun içinde olma ihtimalimi düşündüm. Çeşit çeşit palto hayal ettim, onları nasıl elde ettiğimi yazıp sildim kafamın içinde ama hiçbir zaman eyleme geçmedim. Sandım ki onlar paltosunu kolay elde etti. Onlardan eksiğimi bırak fazlam var diye kendi içimde böbürlenip durdum. Sanki her şeyin sırrı zamanmış gibi bekledim.

Zaman her şeyin ilacı, peki ya tembelliğin de ilacı mıydı? Ne yumurta pişip ağzıma düştü ne de palto ayağıma kadar geldi. Ama ısrarla paltoyu bekledim beş sene boyunca.

Aslında hep kendimi kandırdım, en çok da bu korkutuyor ya insanı. Başkalarının veremediği zararı kendi kendine veren insan... En büyük düşmanı kendi olanlar... En büyük zaferi ya da en büyük yenilgisi kendi olanlar... Bu duruma nasıl geldiğimi kestiremiyorum. Benimle sohbet edenler özgüvenli, kendini bilen ve tanıyan birini görüyorlar ama kendime verdiğim o zararı şimdilik görmiyorlar. Belki fazla özgüven beni bu hâle getirmiştir. "Ben yaparım ya!"

ile başlayan cümlelerim, başaramama korkusu ya da inançsızlığım.

Erteleedikçe erteledim, zamanında yapmam gerekenler çığ olup üstüme yığılmasına ramak kalmıştı ama ben akıllanmadım. Akıllanmak istemedim ya da. Olsun dedim bu tren kaçtıysa bir sonrakine yetişirim. Trenler bir bir kaçtı ben sadece izledim. Artık kaçan trenlere o kadar alışmıştım ki artık kaçanın ne olduğunu farkında bile değildim.

Üniversiteyi, gençliği, iş hayatını, yaşamayı, para kazanmayı hep çok kolay sandık. Anne babalarımızın bize yansıtmak istemediklerini görmedik. Yansıtıklarına ise kör olduk. Her şeyi izlediğimiz filmlerdeki gibi sandık. Herkesin hayatı belli bir vakte kadar tozpembe oluyor. Hep bir beğenmezlik, gözümüzün önündekileri görmemek için gösterdiğimiz üstün çaba. Ailelerimiz de suçlu aslında. Ellerinden geldikince bizi sakındılar ki çoğumuz üniversiteyi bitirip işe geçene kadar kendi parasını kazanmadı bile. Ailelerimizin bizden tek beklentisi kendimizi kurtarmamızdı ama bizim yaptığımız tek şey okula gitmek olduğundan neyden kurtulacağımızın farkında bile değildik. Onunla, bununla, ailesiyle didişmek dışında hiçbir şeyimiz yoktu elimizde. İddia ediyorum %90'ımız bırak liseyi, üniversitenin yaz tatilinde bile hiçbir yerde çalışmadı. Garsonluk öğrenci mesleği ama bunu bile yapmadık. Mesela on saatten fazla ayakta kalmak, o işin stresi, çalıştığın insanlarla sana iş yüklemesi, patronunun seni insan yerine koymaması ve insanî olmayan hayat şartları. Ama oysaki çok şey kazanırdık oradan. Aylarca çalışıp kazandığın parayı arkadaşlarıyla iki haftalık tatilde nasıl yediğini fark edince anlayacaksın. Gaza geleceksin ama o gaz

seni iki gün idare etmeyecek. Yirmi beş yaşına kadar yapman gereken tek sorumluluk kendini geliştirme, yeni şeyler öğrenip doğru ve yanlış da olsa bir şeyler denemen, fikirlerini eyleme geçirme süren yavaş yavaş bitecek ama sen yine eski hâline dönmeye başlayacaksın. Dönem başlayacak, dersleri başlarda çok sıkı tutacaksın ama sonunu getiremeyeceksin. Belki her şey olduğu gibi devam edecek. Yapmak istediğin hedefleri o gün yapamayınca bir gün sonra o şeyin başına geçmek bile istemeyeceksin ve sonra bir bakmışsın önünden bir tren daha geçmiş. Hayaller çok güzel aslında herkes gibi sen de bu dünyada var olduğunu bir şeyleri başardığını, başarabileceğini kanıtlamak istiyorsun. Ancak emek olmadan asla yemek olmayacağını neden bu kadar çok unutuyorsun bilmiyorum ama zamanla hedefleri, umutları da değişiyor insanın. Önceden tozpembe olan dünya yavaş yavaş zorluklarını gösteriyor.

İşte her şey bundan sonra başladı. Kaçırdıklarının farkına vardığında belki geç oluyor. Ama yarından daha erken. Beş on yıl sonra göstermediğiniz çabanızdan kaynaklı yetersizliğiniz sonucunda kapı kapı iş aramaktan daha erken. Artık anne babanızdan para almayacağınız o çaresiz zamandan daha erken. Tüm zorluklarla bulduğunuz işte sadece temel ihtiyaçlarınızı zor alabildiğimiz zamandan çok daha erken.

Yıllarca kaçtığımız gerçekler önümüzde öyle bir duruyor ki bu engel ötekiler gibi sağından solundan, üstünden altından kaçamayacağımız bir hâl alıyor. Yapmamız gereken tek şey engelin sebepleri ve sonuçlarıyla yok olmasını sağlamak. Ağlıyorsun, sızlanıyorsun, yaptığın aptallıklara lanet ediyorsun ama sadece iki seçeceğin var: Ya sonsuza kadar engele söylenmek ya da hep sonunu getirememeye korkusuyla yola çıktığın düşüncelerden kurtulup devam etmek. Yavaş yavaş anlıyorsun asıl engelin zora gelmesine, çabalamasına izin vermediğin kendin olduğunu. Zorluk dediğin şeylerden birkaç yıl sonra utanıyorsun ama yine de o anı yaşarken dünyanın en büyük zorluğu oymuş gibi geliyor. "Hayatındaki o korkunç olayları, zamanları alıp yerine bir zafer hikâyesi yazabilirsin."

Önünden bir tren daha geçtikten sonra elinde olan tek şey elde edemediğin paltoların hayali olmasın. Paltosu için trene binmiş ve yeni korku ve yeni heyecanla o yola çıkabilmenin mutluluğunu yaşayan sen ol. En zor şey bir işe başlamak derler. Ben asla katılmıyorum, bu hayattaki bence en zor şey başladığın işi kendini utandırmadan bitirebilmek. Korkup kaçmadan, umutsuzluklarla debelenip aynı yerde dönüp durmadan bitirebilmek. Harekete geçmediğin sürece ne hayalindeki paltolar seni dondurucu soğuktan koruyacak ne de ona ulaşabileceksin. Bu hayatta kendine yapacağın en iyi yatırım kendine kattıklarındır, bunun için geç sanma. Özenle ayarlanmış dopdolu bir günden daha verimli hiçbir şey yoktur. Günler, aylar ve yıllarının karşılığını kendine baktıkça alacaksın.

Stephan Hawking de dediği gibi "Ne kadar zor görünürse görünsün yapabileceğiniz, başarabileceğiniz bir şey her zaman vardır." Bu yazı benim hep korktuğum ve dile getiremediklerimdir. Günlerce nasıl yazacağımı bilemediğim ve çok zorlandığım bir yazıdır. Bu yazıyı kısa süreliğine ruhunu ve umudunu kaybedenlere ithaf etmek istiyorum.

Adnan Yurtoğlu

KİYAMET

Bir gece ansızın geldi felaket
Bu bir deprem değil sanki kıyamet
Ey insanoğlu bak bu bir alamet
Ders alır mı bilmem bu insanoğlu?

Ne söylersen söz kâr etmez gafile
Uğraşma boşuna anlatamam cahile
Yapılırsa binlerce bina hile ile
Ders alır mı bilmem bu insanoğlu?

Göğe çıkan binalar bükülmüş kâğıt
Enkaz başında dökülür yaş, yakılır ağıt
Herkes uzman olur, verirler öğüt
Ders alır mı bilmem bu insanoğlu?

Başa gelene yürek dayanmaz
Bir gerçek var ki balçıkla sıvanmaz
Üç beş demir ile bina yapılmaz
Ders alır mı bilmem bu insanoğlu?

Enkazın altında binlerce cansız ve canlı
Kimisi gariban kimisi şanlı
Yardıma koşuyor binlerce delikanlı.
Ders alır mı bilmem bu insanoğlu?

Yatarken akşam ne hayalleri vardı
Umudu yarını yarıda kaldı
Kiminin eşi kiminin hepsini
Ders alır mı bilmem bu insanoğlu?

Yatağa uzanmış mutlu iki baş
Enkazın altında taş olmuşlar taş
Bu acıya nasıl dayanılır kardaş
Ders alır mı bilmem bu insanoğlu?

Ceren Gözüyükarı
9-B

Melike Beyza Caner
9-A

HIRS VE AÇGÖZLÜLÜK

Tarçın ve Bal adında iki tane kedi varmış ve sürekli birbirlerinin kötülüklerini ister, hiç anlaşamazlarmış. Bir gün Tarçın şarkı mırıldanarak mahalleyi gezerken çıkmaz bir sokağın ucunda Bal'ı ve bir kutuya sakladığı etleri görmüş. Tarçın hemen sessizce bir yere saklanmış ve Bal'ı izlemeye devam etmiş. Bal sokak sokak gezip gördüğü tüm yemekleri alıyormuş. Bal "Bunların hiçbiri bana yetmez." diye sessizce konuşmuş. Mahalleye yeni gelen kedilerin ve hatta yavru kedilerin bile ellerinden zorla yemeklerini alıyormuş. Tarçın bu durumu görünce "Topla bakalım Bal, senden hepsini almazsam benim adım da Tarçın değil" demiş. Sonra hemen arkadaşlarının yanına gitmiş ve "Hey çocuklar! Hepiniz bana bakın. Size bir görev vereceğim ve bu görev karşılığında benden istediğiniz yemekleri alacaksınız." demiş.

Tarçın'ın arkadaşları bu durumda ona nasıl inanacaklarını söylemiş ve yemeklerini hemen istemişler. Tarçın'ın başka bir fırsatı olmadığı için bu teklifi kabul etmiş ve arkadaşlarına elindeki tüm yemekleri vermek zorunda kalmış. Kediler bu durumdan memnun olmuşlar ve Bal'ın olduğu sokağa doğru ilerlemişler. Kedilerin yarısı Bal'ı sıkıştırmaya gitmiş, yarısı ise yemeklerin olduğu kutuyu almaya gitmiş. Fakat kutuyu bulur bulmaz kokusundan, içinde yemek olduğunu anlayıp bir anda hepsini yemeye başlamışlar. Yarım saat sonra Tarçın iyice meraklanmış ve sokağa doğru ilerlemeye başlamış. Fakat vardığında ne görsün! Ortada ne yemek ne arkadaşları ne de Bal vardı. Sadece parçalanmış bir kutu ve kemikler vardı. Tarçın bu durum karşısında çok sinirlenmişti fakat yapacak bir şeyi yoktu. Bal ise korkudan bir eve saklanıp kalmıştı. İkisi de çaresiz bir şekilde düşünmeye başlamıştı. Tarçın hırsından, Bal ise elindekilerle yetinmeyip açgözlü olduğu için elindekileri kaybetmişti. Bundan sonra birbirlerinin kötülüklerini istemeyeceklerini ve kötü bir özelliğe sahip olmayacaklarına dair söz verdiler.

MAYMUN İLE ZÜRAFA

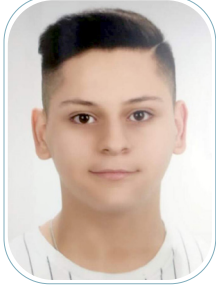
Bir gün zürafa ormanda gezinirken maymun ile karşılaşmış. Zürafa, maymuna "Nasılsın?" diye tam soracakken maymun, "İyi günler zürafa kardeş, yukarıda havalar nasıl?" diyerek kakhaha atmış. Bunu duyan zürafa üzülmüş, arkasını dönüp gitmeye yeltenmiş. O sırada maymun zürafaya, "Aman canım gidersen git, zaten sana bakmaktan boynum ağrıyordu!" diyerek yine bir kakhaha atmış.

Günlerden bir gün maymun ormanda gezinirken bir ağacın en tepesinde nefis görünen bir muz almaya başlamış. Muza son bir adım kalmış ki ayağına kıymık batmış ve dalın üzerinde kıvrılmaya başlamış. Bir yandan kıvrılıyor bir yandan bağıryormuş. Bunu gören zürafa maymunun yanına gelip onu ağaçtan indirmiş ve Doktor Sincap'ın evine götürmüştü. Doktor Sincap, maymunun ayağındaki kıymığı çıkartıp maymunu tedavi etmiş. Maymun suçlu bir şekilde zürafanın yanına gidip ondan özür dilemiş. Zürafa maymunun bu özrünü kabul etmiş ve maymunla zürafa çok yakın arkadaş olmuşlar.

Kimsenin özelliği ile dalga geçmeyin, bir bakmışsınız dalga geçtiğiniz o özellik bir gün sizin kurtarıcınız olur.

FABLLAR

Muhammed Emir Alkaç
9-C

PİS KOKAN AYI

Kişisel bakımını ve temizliğini yapmayan, kendi hâlinde yaşayan bir ayı varmış. Bir gün bu ayı ormanda dolaşırken iki aslan ona tuzak kurmuş. Uygun bir zamanı bekleyip onu tenhada sıkıştırmışlar. Çaresiz ayı hareket ederken tam onu ısırılmaya yeltenen aslanların burnuna esen yelin etkisiyle de kötü bir koku gelmiş. Gelen kötü kokunun ayıdan olduğunu anlayan aslanlar hiçbir şey söylemeden hemen oradan ayrılmış. Hareketlerinden, kötü koktuğu için kaçtıklarını anlayan ayı, pis olmanın ne kadar güzel olduğunu düşünerek yoluna devam ederken karşısına bir tilki çıkmış. Tilki, "Ayı kardeş, sen neden temizlenmiyorsun? Affedersin ama leş gibi kokuyorsun, yanından geçemedim." demiş. Ayı, "Kardeşim sen temizlen diyorsun ama az önce kirli olmam hayatımı kurtardı." demiş. Tilki, "Nasıl yani?" diye şaşkınlığını saklayamamış. Ayı, "Biraz önce karşıma iki aslan çıktı. Tek olsa sıkıntı yoktu da iki kişiydiler. Kendimi savunurken rüzgârın etkisiyle kokumdan etkilenip dayanamayıp gittiler. Sen temizsin de ne olacak! Yarın bir gün de bir kurt sürüsü seni parçalar." diye anlatmaya başlamış. Tilki, "Doğru söylüyorsun, bundan sonra ben de yıkanmayacağım, böylece yaşamımı sürdürebileceğim. Haklısın ayı kardeş bundan sonra güvenli bir şekilde dolaşabileceğim."

Olay bu şekilde kulaktan kulağa yayılarak devam etmiş, ormanda herkes bunu mantıklı bulmuş, artık kimse temizlenmiyormuş. Fakat bir süre sonra işler değişmiş. Her yer pis kokmaya başlamış ve salgın hastalıklar ortaya çıkmış. Orman halkı geç de olsa uyanmış ve "Bizi avlayarak öldürmeseler bile bu hastalıklar yüzünden öleceğiz!" diye düşünmüşler. Tekrar temizlenmeye başlamışlar hatta ayı bile temizlenmiş. Artık her yer eskisinden daha temiz daha güzel olmuş.

Yani bazı kötü ve pis şeylerin yararı varmış gibi görünse de sonunda birtakım kötü sonuçlar doğurur. Bu yüzden kötülüğe ve pislığe bulaşmamak en iyisidir.

Sevgi Nisa Yağlı
9-C

SABAHCİ VE ÖĞLENCİ ÖKÜZ

Bir gün bir çiftçi tarlasının ikiye bölmüş, ahırdaki iki öküzü birer tarla almak üzere görevlendirmiş ve onlara beş gün vermiş. Birinci öküz beş gün boyunca düzenli olarak gidip öğlen vakti günlük yapması gerekeni yapıp ahıra döner ve bir sonraki gün için dinlenirmiş. Bu şekilde hem hem çalışır hem de dinlenirmiş. Fakat diğer öküz çok da bu öküze benzemiyormuş. İlk üç gün sürekli yatmış ve son iki gün ise öğlen kalkıp akşam çok geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalmış. Kendisine verilen görevleri hep bu şekilde yerine getirdiği için çok yorulmuş. Sürekli bir yerleri ağrırmış. Diğer öküze göre daha yıpranmış bir şekilde durmuş. Son iki gün bu durumu gören köylüler buna bir anlam verememişler. Bir işini öğlen bitiren öküze, bir de geç saatlere kadar çalışan diğer öküze bakmışlar ve öküzün sahibine sormuşlar:

— Bak arkadaşım, şu öküze bak ne kadar çalışıyor! Bir de diğer öküze bak, o öğlen çekip gidiyor. Üstelik bu öküz diğerinden daha dinç duruyor. Şu öküze de bir bak kamburu çıkmış. İnsan en azından eşit görevlendirir!

Duyduklarına şaşırان çiftçi iki öküzü de yanına çağırır ve sorar:

— Öküzlerim ben size eşit paylaşırma yapmışken neden böyle bir durum var?

İşini düzenli olarak yapan öküz cevap verir:

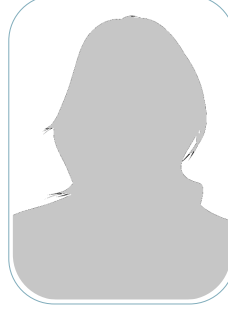
— Evet, sen bizlere eşit paylaşırma yaptın fakat ben her gün hep erkenden tarlaya gittim. Hem de her gün. Ama diğer arkadaşım ilk üç gün hiçbir şey yapmadı. Bu yüzden iki güne çok fazla işi sığdırmak zorunda kaldı. O öğlen tarlaya yeni gelirken ben zaten erkenden gelip fazla işim olmadığı için öğlen ahırına dönüyordum.

Çiftçi ve köylüler durumu anladılar. Hatasını anlayan öğlenci öküz ise bundan böyle daha düzenli bir şekilde çalışmaya karar verdi.

Abbas Şahin
2006
*Ankara Üniversitesi
Hukuk Fakültesi

*Hâkim

Tuğba Karaca
2007
*Gazi Üniversitesi Psikolojik
Danışmanlık ve Rehberlik

*Kırıkkale Şehit Aydın Çopur
İmam Hatip Ortaokulu
Psikolojik Danışman

Damla Sanlı
2008
*Yıldız Teknik Üniversitesi
Endüstri Mühendisliği

*Gama Enerji AŞ Bakım ve Proje
Mühendisi / İç Anadolu Doğalgaz
Kombine Çevrim Santrali

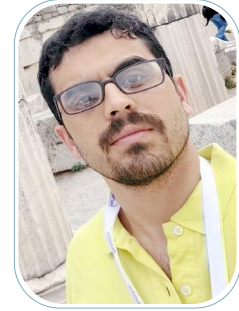
Gamze Karakurt
2009
*Erciyes Üniversitesi Tıp Fakültesi

*Çorum/Sungurlu Devlet Hastanesi
Aile Hekimliği Uzmanı

Naciye Suluhan
2010
*Orta Doğu Teknik Üniversitesi
Gıda Mühendisliği
*(Geçiş) Gazi Üniversitesi
Hukuk Fakültesi

*Ankara Barosunda Avukat

Harun Demir
2011
*Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi

*İstanbul/Kartal Dr. Lütfi Kırdar
Şehir Hastanesi
Radyasyon Onkoloji Kliniği

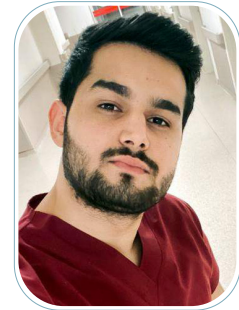
Tayfun Beştepe
2012
*Erciyes Üniversitesi Tıp Fakültesi

*Çanakkale 18 Mart Üniversitesi
Dahiliye Asistan Hekim

Merve Yüçetürk
2013
*Erciyes Üniversitesi Eczacılık
Fakültesi

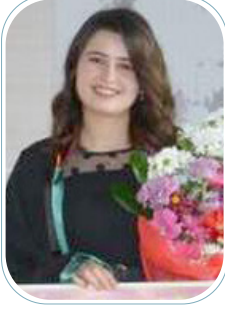
*İstanbul Başakşehir
Devlet Hastanesi

Haydar Perdecı
2014
*Cumhuriyet Üniversitesi
Tıp Fakültesi

*İstanbul Medeniyet Üniversitesi
Göztepe Prof. Dr. Süleyman Yalçın
Şehir Hastanesi

BİRİNCİLERİMİZ

Hatice Altın
2015

*Gazi Üniversitesi Hukuk Fakültesi

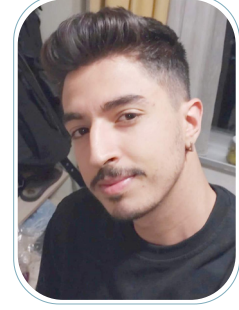
*Kırıkkale Barosuna Bağlı Serbest
Avukat

Şule Ulsan
2016

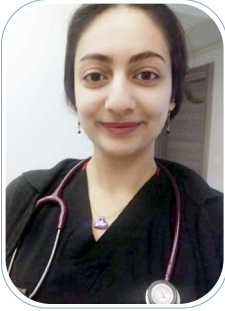
*Kırıkkale Psikolojik Danışmanlık
ve Rehberlik

*Keskin Özel Eğitim Öğretmenliği

Mert Ali Çelebi
2017

*ODTÜ Makina
*(Yatay Geçiş) ODTÜ Endüstri
Mühendisliği

Rabia Tufe Akpolat
2018

*Kırıkkale Üniversitesi
Tıp Fakültesi
*(Yatay Geçiş) Bolu Abant Baysal
Üniversitesi Tıp Fakültesi

Serhat Elri
2019

*Akdeniz Üniversitesi
Tıp Fakültesi

Melkan Kağan Kara
2020

*Kütahya Sağlık Bilimleri
Üniversitesi Tıp Fakültesi

Mustafa Kaan Ünal
2021

*ODTÜ Endüstri Mühendisliği

Doğa Öztürk
2022

* Okul birincimiz
(Tercih yapmadı.)

Asya Çiçek
11-F

SAVIKLAMALAR

“Çıkmak herhangi bir yere gitmek istiyorum. Gerçekten kendi yerimi bulacağım, içine yerleşeceğim bir yere... Ama benim yerim diye bir şey yok, ben bir fazlalığım.”

Bulantı/J. Paul Sartre

Çıkmak istiyorum bu evden, bu şehirden... Belki de bu gezegenden... Bir yer bulmak istiyorum sadece bana ait olabilecek bir yer, içinde kayıp ruhumu bulabileceğim, onu özgür bırakabileceğim bir yer. Kendimi tanıyabileceğim bir yer. Ancak benim yerim diye bir şey var mı? Yoksa ben bir fazlalık mıyım? Çıkmak, ayrılmak kulağa ne hoş geliyor! Kendimi ve bu iki sözcüğü birlikte aynı cümlede kullanmak hem çok münasip hem de bir o kadar tezat. Ruhumun uyum sağlayabileceği bir yer var mı? Gerçekten ta kendisi olabileceği, kimseye rol yapmak zorunda kalmayacağım bir yer? Mutlu olduğumda mutluluğumu paylaşabileceğim, üzgün olduğumda saklamak zorunda kalmayacağım bir yer. Rol yapmaktan, duygularımı saklamaktan körelmiş ruhumu aydınlatacak bir yer. Sadece bedenden ibaretim sanki. Bedenim ve ruhum hâlâ ait olduğu yeri bulmaya çalışıyor. Bedenim bir yandan değişen dünya düzenine ayak uydurmaya çalışırken özünü unutmuş, ruhsuz yaşıyor. Bir şeyler hissetmek için çabalıyor. Ruhla beden bir olmak için kendi cennetini arıyor. Duygularım darmadağın ruhumla beraber oradan oraya sürükleniyorum. Zihnim duygularımı gizlememi fısıldıyor. Oysa kimse seni umursamıyor diye bağılıyor içimdeki biri. Oysa ben umursamak istiyorum. Aradığım her neyse ona kavuşmak, bir şeyler hissedebilmek için... Yolculuk sayıklamalarla sürüyor baş döndürücü bir hızla. Sırf kendi cennetini kurmak için.

“Mutluluk unutulmaktır.” Hayat Dediğin Nedir ki?/F. Nietzsche

Tüm eleştirileri, tüm sancılı dönemleri, tüm o fark edilişleri unutmak ile sahip olabilir insan ancak mutluluğa. Eğer unutmadan mutluluk yolunda ilerlemeye çalışılırsa illaki bir zorluk ile karşılaşır ve olduğu yerde saymaya devam eder çünkü artık yaşamın sahteliğinin ve bu koca evrende kendi varlığının hiçbir önem arz etmediğinin bilincindedir. Onu yaşamda tutan kibri büyük bir yara almıştır. Varlığı kendisi üzerine kurulu olduğu için her bir keşif depresyon etkisi yaratır. Temelinde cahil olan insan mutludur. Gerçeği arayan, sürekli düşünen, her şeyi göze alıp sorgulayan insan hiçbir zaman mutlu olamaz. Onun amacı bilgeliktir, gerçeği bulmaktır. Neden çoğu filozofların sonunun trajik bittiğini düşünüyorsunuz? Sizce tüm o beyin fırtınalarını ve tüm o sancılı geceleri mutlu olmak için mi sarf ettiler? Hayır, eğer öyle olsaydı emin olun ki tüm düşünürler mutlu ve uzun bir yaşam sürerlerdi. Hatta

belki de daha az sağlık problemi yaşarlardı. Ancak onların amacı her zaman “gerçeği” bulmak oldu. Bu amaç uğruna hayat enerjilerini ve hayatta kalma içgüdülerini son damlasına kadar tükettiler. İstedikleri gibi de oldu, amaçlarına ulaştılar. Gerçeğin ağır yükü bir kambur misali yüklendi sırtlarına, bir gölge gibi yapıştı ruhlarına. Geri dönüş aradılar fakat onlar da biliyordu unuttukları gerçeğin ağırlığını. Bir kısmı gerçeğin uğruna kurban oldu, bir kısmı ise unutmayı tercih ederek aklıni yitirdi. Ancak insanın arayışı, merakı, hiç bitmedi.

**“Kader'in insanla ettiği tüm alayların içinde karşılık görmeyen bir aşktan daha korkuncu yoktur.”
Karşılıksız Bir Aşk/M. Gorki**

Korkunçtur çünkü tamamen sizin kontrolünüz dışında olur her şey. Oysa kontrol etmek, yönetmek ister insanoğlu. Esir değil azat olmak ister. Hemen bir önceki gün rahat rahat konuşabilen, normal insanlar gibi hareket edebilen insan ile o malum andan sonraki insan aynı kişi değildir artık. Konuşamayacak, kıpırdamamayacak hatta düşünemeyecek hâle gelebilir. Artık onu gördüğünüzde mideniz kasılmaya başlayacaktır, o an aldığınız her nefesin size yetmediğine kanaat getireceksinizdir. Ne kadar çok hava çekerseniz çekin ciğerlerinize, durumunuzda hiçbir değişiklik olmaz. Durumun vahameti giderek artar, sonra birden içiniz ısınmaya başlar; artık daha enerjik, daha sevecensinizdir. Hayat birden daha güzel görünmeye başlamıştır. O karamsar gözlerdeki bulutlar dağılmıştır. İşte bu aşkın habercisidir! Bir ruhun başka bir ruha duyduğu akıl almaz sevginin göstergesidir. Sevginiz arttıkça enerjiniz artar, enerjiniz arttıkça da sevginiz... Sevmek yorucu bir iştir fakat enerjinin kaynağı da bizzat sevginin kendisidir. İnsan yorulmaktan bıkmaz usanmaz. Esir olmaya gönüllüdür artık. Bu yüzden de hiç sorun yaşamazsınız. Ta ki o güne kadar... Tüm benliğiniz ile kabullendiğiniz, tüm ruhunuz ile sevdiğiniz kişinin size karşı hiçbir sevgi beslemediğini, sadece herkes gibi davrandığını öğrendiğiniz o şaşkıncu güne kadar... O şaşaalı, görkemli, göz alıcı sevginizin hiçbir değeri olmadığını anladığınız yıkım gününe kadar... İşte durum tam da böyledir. Birini sevmek cennetteki Âdem olmak gibidir. Tanrı'nın zamanında gözde meleği olan şeytan olmak gibidir. Sevginizin karşılıksız olduğunu öğrendiğiniz zaman cennetten kovulan Âdem ve Tanrı'nın gökyüzünden düşen şeytanı gibisinizdir. Aslında Âdem bir kez kovulur. Şeytan bir kere düşer cennetten yeryüzüne. Fakat size gelince durum biraz farklı. Siz defalarca aynı döngüyü yaşayabilirsiniz bundan sonra. Ah işte bu en korkutucu olandır.

Tuana Sarıoğlu
11-E

SEZA HANIM VE KEDİLERİ

Dilara Ayşe Akdeniz'in kaleme aldığı Seza Hanım ve Kedileri adlı hikâye kitabı Şubat 2023'te Dergâh Yayınları'ndan çıktı.

Dilara Ayşe Akdeniz, 1992 yılında Kırıkkale'de doğdu. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesini 2014 yılında bitirdi. Üniversite yıllarında Halet-i Ruhi isimli derginin yayın kurulunda bulundu. *Dergâh*, *İtibar*, *Mahalle Mektebi*, *Cins*, *Muhit*, *Çare* dergilerinde öykü, deneme ve şiirleri yayımlandı. *Çiçek Açan Mevsim Ayşe Şasa* adlı bir çocuk romanı var. Seza Hanım ve Kedileri yazarın ilk hikâye kitabıdır.

Her hikâyesinden ayrı tat aldığım yirmi dört hikâyeden oluşan kitapta ölüm teması ön plana çıkıyor. Yoğun duygular arasından süzülerek farklı ütopyalara götürüyor bizi. Bir hikâyede *"İnsanları öyle çok anlamaya çalıştım ki kime temas etsem ondan bir hastalık kaptım. Kimse iyileşmedi ama ben daha çok hastalandım."* diyor yazar. Karakterlerin hayata karşı sakin, bir o kadar da bıkkın tutumlarından kendi benliğimizden bir şeyler bulabileceğimizi düşünüyorum. Bazı hikâyelerde ise sadece duygusallıktan ziyade karakterin yetiştiği çevre, büyüdüğü aile kültürü ve duygusal bağları bakımından da bana kaybettiğimiz bazı duyguları hatırlattı. Yazar hikâyelerin birçoğunda kullanmış olduğu alegorik anlatım ve yaptığı çağrışımlarla okuyucuyu sorgulayıcı bir duruma sokuyor. Bu şekilde okuyucuya derin kurgusunun kapısını açarak o kuşkunun hoşnutluğunu kazanmasını sağlıyor. Hikâyelerin çoğu durum hikâyesi formunda kaleme alınmış, bu nedenle çağrışımı oldukça güçlü hikâyeler.

Karakterlerin iç konuşmaları ve ruhsal betimlemesi sağlam çizildiği için bizleri kolaylıkla öykü dünyasının içine çekebiliyor. Karakterlerin ölüme bu kadar uzak, aynı zamanda bu kadar yakın olması belirsizliği içerisinde çalkalanıyoruz. Hikâyelerinde hayatın hem acı hem de sevimli bazı yanlarının tesiri altında kaldığımızı belirtmeliyim.

Kitabın ilk hikâyesi "Ve Uludu Bir Kadın Aya Karşı" da karakterin yorgun hisleri altında kayboluşu ve sona yaklaşma düşüncelerine tanık oluyoruz. Karakterin iç konuşmaları ve ruhsal tasviri fazlasıyla betimleyici bir şekilde verilmiş ve bizleri karakterin duygu durumu içine sürüklüyor. Başlarda kurgusu hakkında çıkarım yapmanın zor olduğu bu hikâye, sonunda karakterin sorgulamalarının ve umutsuzluğunun asıl gerçekliğini ortaya koyarak bizleri etkisi altında bırakıyor.

Kitaba adını veren "Seza Hanım ve Kedileri"nde ise dış dünyaya soğuk, kendi içine hapsolmuş, dik başlı ve yalnız bir kadın ele alınıyor. İnsan topluma ne kadar kayıtsız kalsa ne kadar uzak olsa da duygularında ufak da olsa bir samimiyet bulunabileceği düşüncesi verilmiş. Seza Hanım'ın, yalnızca kitaplarına ve bitkilerine samimiyet duyan bu kadının, beklenmedik bir şekilde kedilerle kurduğu samimiyet anlatılıyor.

"Bir Yazarın Yedinci Günü"nde bir yazarın kendini geçmişte kurduğu bir yazının içinde bulması işlenmiş. Zaman algısının olmadığı bu hikâyede karakter, kurgunun içinde sürekli başa sarıyor. Karakterin bu kurgudan çıkış yolunu araması anlatılıyor. Tabii bu arayışta karakterin hayata olan isyanını ve kırgınlığını görebiliyoruz.

Şiirsel bir üslupla gerek biçim gerek içerik bakımından sıradanlıktan uzak olan bu hikâyelerde aslında kendimizi buluyoruz. Yazarın henüz ilk hikâye kitabı olmasına rağmen hikâyelerin tecrübeli bir dil hissiyatı verdiğini söylemek mümkün. Masal tadında bir iklim ortamına bizi çeken "Gülşir Ülkesi"ne, acıların ve kırık hayallerin baskın olduğu "Uçurtma Mezarlığı"na ve bunun gibi birçok diyara yolculuk etmek adına okunmaya değer bir kitap olduğunu söyleyebilirim. Bu arada Dilara Ayşe Akdeniz'in, okulumuz öğretmenlerinden Kadri Raşit Akdeniz'in de kızı olduğunu belirtmek isterim.

Aybüke Ulamlı
11-F

“ÖLDÜREN SIS”

“İnsanları yeterince korkutursan her şeyi yaptırabilirsin. Kim çözüm önerirse onun peşine takılırlar.”

Stephen King'in *Sis (The Mist)* adlı novella'sı, ilk kez 1985 yılında çeşitli dergilerde yayımlanan öykülerinin bir araya getirildiği *Skeleton Crew* adlı kitapta yer alır. Derleme yirmi iki öykü içermektedir. *The Mist* ülkemizde Şubat 2008'de, *Öldüren Sis* adıyla vizyona girer. Filmin konusu kısaca şu şekilde özetlenebilir:

“David Drayton (*Thomas Jane*), karısı ve oğlu Billy (*Nathan Gamble*) ile sakin bir Amerikan kasabasının dışında, göl kenarındaki evinde yaşayan bir sanatçıdır. Bir gece ansızın çıkan fırtınada birçoğu gibi onun evi de hasar görür. David oğlunu da yanına alır ve evini tamir etmek için gereken malzemeleri satın almak amacıyla kasabaya iner. Yanlarında uzun süredir sorun yaşadıkları komşusu Brent Norton da (*Andre Braugher*) vardır. Başlangıçta her şey yolunda gözükmemektedir. Ancak bu fırtına sonrası sessizliktir. Aniden bastırıp kasabayı gri bir canavar gibi midesine indiren sis, bir kâbusu da beraberinde getirir. Sisin içinde bir şeyler vardır. Merhametsiz, tehlikeli, ölümcül ve en kötü kâbuslarımızda bile rastlamadığımız, hayal gücümüzün sınırını zorlayan türde şeyler. Böylece David ve kasabalılar bir süper markette mahsur kalırlar. Artık sisin içindekilerle onların arasında, marketin ön camlarından başka bir şey yoktur.”

Sis klasik bir Stephen King öyküsünün tipik özelliklerini taşır. King bu eserinde bize, kapalı bir mekânda tutsak kalan farklı yaşlara, inançlara ve düşüncelere sahip onlarca korkmuş insanın ne kadar tehlikeli olabileceğini gösterir.

(bilimkurgukulubu.com)

Film kaynağı belirsiz bir sisin kasabaya gelişi ile başlıyor. Başta sisin zehirli olduğunu, bu yüzden kargaşa çıkacağını, insanların öleceğini -tıpkı 1952 Londra öldüren sisinde olduğu gibi- ve klasik bir olay örgüsü ile devam edeceğini tahmin ediyordum. Ancak hiç beklemediğim olaylar gelişti. Bu yaşananlarda sisin büyük bir payı olduğunu düşünüyorum. Bence insanı en çok yoran duygulardan biri de belirsizlik. Yani o sis etraflarını sarmasaydı belki farklı bir ruh hâlinde olacaklar ve daha net kararlar alabileceklerdi. Bu sis onları daha karamsar duygulara yöneltti.

Filmde dikkatimi çeken ilk şey çaresizliği hissettikleri anda gruplaşmaların başlamasıydı. Böylesine korku dolu, ölüm kalım savaşı verdikleri bir anda birlik olabilmenin ne kadar zor olduğunu yansıtıyordu film bize. Aslında yapmaları gereken şey ne olursa olsun böyle bir durumdan kurtulmak olmalıydı. Ama her insan farklı düşünüyor, her beyin farklı işliyordu. Ölmü beklemek yerine olaylar ilk başladığında çocukları için marketten tek başına çıkan o kadın gibi olabilirler miydi? Ona neden kimse katılmadı, hızla neden bu kararı alamadı diğerleri? Açıkçası ben de gidemezdim,

düşünsenize kim daha içinde bulunduğu durumu bile anlamadan böyle bir cesaret örneği gösterebilir ya da risk alabilir ki! Evet o kadın çocukları için çıkmıştı o marketten. Diğerleri de yine çocukları için o markette kalmayı tercih etmişti. Sanırım ben bu tür bir durumda duygularıma yenik düşmek yerine aklımla hareket etmeye çalışırdım. Çünkü tek isteğim yaşamak, tek korkum ise ölüm olurdu. O an yaptığım hataları veya ölüm sonrası hayatı düşünme gibi şeylerin aklımda olacağını sanmıyorum. Tehlikeyi yaşayana kadar nelere sahip olduğunu bilemezsin ama ölümün eşliğine geldiğinde hayata tutunmak için her şeyi yaparsın, insanın doğasıdır bu. Onlar da öyle yaptılar hepsi de kurtulmak istedi, kimileri de affedilmek... Bir grup diğerlerini bırakıp marketten çıkmak istedi oysa içeride güvendediler, yanlarında canavar vs. yoktu. Diğerleri de aynı durumdaldı ama tek bir fark vardı. Onlar çoktan çaresizliği kabul etmişti. Hatta suçlu aramaya başlamışlardı bile. Peki onları bu karamsarlığa iten neydi? Kesinlikle ümitsizlik! Şu çılgın kadının kurduğu cümleler ve gelişen olaylar o kadar etkileyiciydi ki! Acaba ben nasıl düşünürdüm, hangi grupta olurduym demiyordum kendi kendime.

Peki ya ümitsizliğe kapılan grup yaşamak için savaşmak istemeyenler miydi? İlginç bir şekilde yaşamak için ölümü kabul ettiler daha doğrusu “öldürmeyi” kabul ettiler. Kadının etrafında büyülenmiş bir grup oluştu kısa zamanda. Ayinsel tavırlarla Tanrı tarafından affedilmek için onun dediklerini harfi harfine yapmaya başladılar. Sanki herkes birden ilkelleşip bambaşka bir topluluğa dönüşmüştü. Başta masum, samimi bir dindar grup olduklarını düşünseniz de sonradan istediği ilgiyi ve dikkati almanın hazzı ile kendi amacından nasıl da saptıklarını görebiliyorsunuz.

Sonuçta karşısında ne derse yapacak insanlar vardı ve hepsi büyülenmiş gibiydi. Kadın haklıydı kendince Tanrı cezalandırıyordu onları. Ölüm vakti gelmişti artık, gözleri korkudan o kadar dönmüştü ki en sonunda kendi içlerinden birini yani bir insanı öldürmeyi bile düşündüler ve de bunu yaptılar! Peki neden öldürdüler? Yaşarken yaptıklarından korkup bütün bu olanların kendileri dışında birisinin yüzünden olmasını istediler. Günah keçisi! Sonuçta suçlu artık öldürdükleri o kişiydi. Suçluluk duygusundan kurtulmuşlardı onu öldürerek... Aslında insan psikolojisinin olağanüstü durumlarda nasıl işlediğini bu sahne ile harika bir şekilde yansıtmışlar. Kadın bu olanların sebebini Tanrı'ya karşı geldikleri için olduğunu söyledi. Ardından ayda yürümek, atom parçalamak gibi örnekler saydı. Sadece gökteki Tanrı'nın hakkı olan yaşamın tüm düzenlerini yok etmekle uğraşan insanın kibriden bahsetti. Ve o, işte şimdi cezalandırıyordu bu küstah varlığı. Mesele aslında nasıl kurtulacaklarını düşünmek olmalıydı ancak fikirlerin yönü o kadar değişti ki sonuç tam bir kaostu. Marketten dışarı çıkmak isteyen gruba Tanrı'nın isteğine karşı çıkıyorlar diyerek engel olmak istediler, korku duygusuyla nasıl manipüle edildikleri buradan belliydi. Sonra kadın öldü. Düşündüğüm şey: En başta ölseydi, nasıl bir yol izlerlerdi oldu. Ve son sahneye gelecek olursak o dört mermiyi gördüğümde karakterin böyle bir fedakârlık yapacağını anlamıştım .Oğlunu ve diğerlerini öldürdükten sonraki çaresizliği, ölmek istemesinin ardından askerlerin gelişi ve kurtuluş... Ama nasıl bir kurtuluş! O olaydan sonra adam için yaşamın hiç anlamı kalmadı, yaşasa ne olacaktı ki! Kalan ömrünün her saniyesinde biraz daha bekleyeydim diye düşünecek veya en başında o kadınla birlikte ben de çıksaydım ne olurdu diye merak edecekti. Olasılıklar... Hayatının en büyük “keşkeleri” olarak kalacaktı.

Olasılıklar, riskler, kararlar ve sonuçlar... Hayat bir yol, bizler yürüyenler... Yolda karşılaştıklarımız. Sorunlara getirdiğimiz çözümler. Akıl, mantık, kalp, sezgiler, vicdan ve kader... Seçebildiklerimiz ve zorunda kaldıklarımız... Belki de hayatla akmayı öğrenmek, ritmine uyarak dansa devam etmek gerekiyor. Getirdiklerini ve götördüklerini sabırla ve sevgiyle kabullenmek. Onunla dövüşmeden, boğuşmadan ona sarılarak devam etmeyi bilmek. Hayatı sorunları, belirsizlikleri ve sürprizleriyle karşılamak. Belki de hayat daha çok böyle bir şey...

Merak ettiyseniz şimdiden hepinize iyi seyirler dilerim.Sonunu anlatmasaydın bari demeyin zira film “görünenden fazlasını” içeriyor.

Mert Ali Kutbay
10-D

SENDEN SANA GİDEN YOL

O radasın, biliyorum. Bu satırları okuyorsun. Şimdi bu satıra geçtin, kaşların çatıldı. Kafan karıştı. Kiminle konuştuğumu, bu satırları kime yazdığımı anlamaya çalışıyorsun. Ben bu satırları sana yazıyorum. Ona, buna, şuna değil; sana yazıyorum. Şehrin her neresindedin bilmiyorum. Hangi sokağın, hangi kaldırımında okuyorsun bu yazdıklarımı bilmiyorum. Bir otobüste misin, trende misin, saat kaç orada bilmiyorum. Alnına dökülen saçların ne renk, inan tahmin edemiyorum. Ve inan bana bunların hiçbirinin önemi yok. Saçlarının renginin, saçlarının olup olmamasının, nerede olduğunun, saatin kaç olduğunun... Tek önemli olan sensin, bu satırları okuyor olman. Neler yaşadın, neler atlattın, neler yaşayacaksın, neleri atlatmak zorunda kalacaksın bilmiyorum. Tek bildiğim var, bu dünyada çıkmaz sokak yok. Sonuna geldiğini düşündüğün her yolda, o yolun sonunda bir duvar da görsen adım attığında yıkılacak o duvar. Belki mahvolmuş bir hâldesin, belki pes ettin, belki çaresizsin, belki hiçbir şeyin iyi olacağına inanmıyorsun. Ama sen bu satıra geçtiysen hâlâ umut var demektir. Çünkü bu satırları okumaya devam ediyorsan bu satırlardan bir kurtuluş yolu, bir cevap arıyorsun demektir.

Derin bir nefes al ve bil ki vardır elbet çıkılacak bir yol. Yeter ki o yola adımını at. O kalemi eline al, yıllardır içinde sakladığın o mektubu yaz. Aynanın karşısına geç. Kendine bir bak. Unutma, senden sana giden bir yoldasın. Bu yolda kendinin kendine yazık etmesine izin verme. Bir özür dile; kendine yaptığın haksızlıklar için, kendini suçladığın her an için, kendini soktuğun o çıkmaz sokak için bir özür dile kendinden. Bu dünyadaki en önemli, en değerli insan sensin. Başkalarına verdiğin değerın yarısını bile kendine vermediysen eğer, şimdi bir kez daha özür dile kendinden. Her ne olursa olsun, her ne yaşamış olursan ol, herkes gittiğinde bile ruhun seninle kalacak. Bunun adı eğer bencillikse bencil kal, kimseyi kendinden fazla önemseme. Zaten bu zamana kadar başkalarını düşündüğün için kırılmadın mı? Unutma; senin en yakın arkadaşın, en daimi ailen sensin. Senin içindeki umuttan başka kimseye ihtiyacın yok.

Sevgiyle kal...

Derya Aytekin
İngilizce Öğretmeni

ERASMUS +

Erasmus, açılımı European Community Action Scheme for the Mobility of University Students olan ve 1987 yılından bu yana Avrupa Birliği tarafından yürütülen, hem Avrupa ülkeleri hem de aday ülkelerdeki kurumların dâhil olduğu bir programdır. ERASMUS, 1980'lerin sonlarından beri var olan ve Avrupa Birliği tarafından yürütülen öğretmen hareketliliği ve öğrenci değişim programıdır. Programın ismini aldığı ERASMUS kimdir, diye merak ediyorsanız da kendisi, 1466-1536 yılları arasında yaşamış, Rönesans'ın en önemli ustalarından Hollandalı hümanist, klasik edebiyat araştırmacısı ve ilahiyatçı Desiderius ERASMUS'tur.

Genel olarak ERASMUS ne demek ya da ERASMUS nedir sorusuna, Avrupa'da eğitim, öğretim, gençlik ve spor destekleme programıdır diyebiliriz. ERASMUS programı, öğrencilere ve öğretmenlere yönelik yurt dışı eğitim ve staj imkânlarına ek olarak, yüksek lisans ERASMUS ve doktora ERASMUS seviyeleri ile öğretim üyeleri için de ERASMUS projesi içermektedir.

ERASMUS projesi ile yurt dışında geçireceğiniz süre, üzerinde bulunduğunuz projenin türüne bağlı olarak 2 ila 30 gün arasında veya 2 hafta ile 1 yıl arasında olabilir. ERASMUS programına 37 ülke dâhildir.

ERASMUS programı, Avrupa Birliği ülkeleri ile aday ülkelerdeki öğretim kurumlarının iş birliğini teşvik ederek öğretim kurumları arası eğitimde kalitenin artırılmasına ve geliştirilmesine katkıda bulunma amacına sahiptir. Aynı zamanda ülkeler arası değişimler sayesinde, öğrencilerin ve öğretmenlerin yurt dışı deneyimi yaşamaları, farklı kültür ve yaşam tarzlarını tanıma ve öğrenme imkânı bulmaları sağlanır.

Okulumuzda bugüne kadar Hol-

landa, Almanya, Fransa, İtalya, İspanya, İngiltere gibi ülkelere hem öğretmen hem öğrenci merkezli ERASMUS projeleri yapılmıştır. Örnek olarak 2023 Haziran ayında 4 öğrencimizle birlikte Fransa'da Louireauxence Kolejinde Cultural Heritage (Kültürel Miras) konulu bir eğitime katıldık. 2023 Ekim ayında Almanya'da 4 öğretmenimizle Avrupa'daki eğitim sistemini tanımaya

yönelik bir hareketlilik yaptık. 2024 Mayıs ayında 4 öğrencimizle birlikte Belçika'da bir eğitim faaliyetine katılacağız.

Yaptığımız projeler bizlere ne kattı diye soracak olursanız ERASMUS'un bir parçası olduk, sınırlı bir süre de olsa yabancı bir ülkede yaşam deneyimi kazandık, farklı yemekleri yedik, farklı kültürleri tanıdık.

UNESCO tarafından koruma altına alınan tarihî yerleri görme şansını elde ettik, gittiğimiz ülkelerde yabancı dilimizi geliştirme, farklı Avrupa ülkelerinden öğrenciler ve öğretmenlerle pratik yapma ve öğrenme imkânı bulduk. ERASMUS programıyla gelecekteki kariyer

planlarımız için önemli bir adım atmış ve öz geçmişimize ekleyeceğimiz güzel bir deneyim elde etmiş olduk. ERASMUS'a katılan öğrencilerimiz ailelerinden ve yaşam alanlarından uzaktayken sorumluluk bilincine sahip oldular, en güzel yanı da gelişmiş bir sosyal çevrede unutamayacağımız bir deneyim yaşadık ve arkadaş çevresi edindik. ERASMUS ile kendi ülkemizin sınırları dışında her zaman ziyaret edebileceğimiz ve bizi ziyarete gelecek insanlarla tanıştık, hayata daha pozitif bakmaya başladık, daha anlayışlı bireyler hâline geldik. Okul olarak bu gibi faydaları okulumuz öğrencilerine ve öğretmenlerine sağlama amacıyla ERASMUS + projeleri yapmaya ve hayat boyu öğrenmeye devam edeceğiz.

ÖĞRETMENLERİMİZ EN ÇOK NE DİYORLAR?

Adem Kargılı: Evlat. Denemelerdeki netleri yükseltin.

Mahmut Kaya: Güzel insan. Nerelisin? (Türkü söyler.)

Mehmet Ali İleri: Soru: Hocam, çıkmış soruları çözecek miyiz?

Cevap: Sormuşlar işte, neyini çözecek?

Zeliha Mert: Hiç mi izlemediniz bu filmi, bunu da mı okumadınız, bu konuyu tarihten biliyor olmalısınız? Tebeşir beni böyle yapıyor. (Öksürük krizi) Uzaktan eğitimde gözlerimi kaybettim ben yahu! (Soru cevaplanmayınca)

Sait Kılıç: Çocuklar, üniversiteye yönelik çalışma yapıyoruz. Sineklerin kanat seslerini duymak istiyorum. (Sessizlik istediğinde)

Yıldırım Türk: Gençler frekanslarınızı ayarlayın, 92.3'ten yayınımız var. Çevirin sayfayı yanmasın. Nefes almayı unutmayın. (Teneffüste)

Fırat Güder: İnşallah veli toplantısında hasta olmam. Kafana takma. Berrak zekâ, kanka.

Kadri Raşit Akdeniz: Bu da size bir hayat dersi olsun. Evladım.

H. Osman Gülduran: "Gezi iptal oldu, ders işleyeceğim." (Öğrenciler) "Hayır!" Tayfa ne yaptınız? Bunlar top peşinde topçular.

Yaşar Akkaya: Çok basit, yaparsınız. Dört işlem. Bundan sonrasını halledersiniz. Dış teğet çemberinin... Sakızını at, kuralları ezberlersen her şey kolay.

Ecevit Şahinli: Epiküryenizm, topperestler ve dokuz deliler. Bu ne yav, bu ne yav. Cipis, Kokopops, Çırağan düğün salonu. Ahh canımm... İbadettir. (cümle sonlarına eklenen gülümseme)

Harun Cihan Seyfeli: Selamün aleyküm.... E-e-e Okul. En sevdiğim harflerden biri G. (e-okulda)

Necla Yıldız: Baazan. Çocuklar yeter yani, başım ağrıyor.

Tülay Kale: Selam gençlik! Ben verdiğimi almak istiyorum. Yavrucuğum maskeni takar mısın?

Süleyman Bayramoğlu: Bebeler. Şimdi bu gızz. Gel, gel gel gel gel. Deveye sormuşlar neren eğri, damlaya damlaya göl olur. Elin gızı cin gibi. Sadece aptallar 8 saat uyur. Eğitimi önemli. Ders çalışın oğlummm!

Bayram Kamalı: ... nedir? Sevgili çocuklar bugün size kızmayacağım. Seni seviyorum bundan sana ne? Buyurun oturmayın. Sizi çok sevdiğimi söylemiş miydiniz? "Biliyorsunuz değil mi?" "Neyi hocam?" "Sizi çok sevdiğimi."

Mehmet Eroğlu: Disiplin, düzen, temizlik. Beden eğitimi ahlak dersidir. Canım ciğerim. Biz bir aileyiz. Oğlum sıraya geç geliyorum! (Gelmez)

Ali Murat Kunduz: Safkan matematik. Gecenin ilerleyen saatlerinde. B stüdyosu. Notumsu örnek. Çıksa da çözsük. Şiir gibi çözmedik mi?

Murat Tekbaş: Kızım, Oğlum nereye çıkıyorsun? (Spor salonundan kaçanlara) Topları yerine bırakın!

Memnune Tekeoğlu: Bak şimdi bak, bak... Burayı dinle. Bak bu dönem beni çok sinir ettiniz bak! Konfor alanınızdan çıkın çocuklar! Konular yetişmeyecek. (Dakikliği)

Gökhan Çelebi: Ben bu hayatta iki şeyi sevmem. Hallederiz. Bakarız, dışarı çıkabilirsiniz.

Fazıl Çelik: (Eli belinde, yüzünde bir gülümseme eşliğinde) Bundan sonrası matematik, şeyi al, formülü yerine yaz.

Coşkun Apaydın: Saygı her şeyden önemli. Psikolojide şöyle bir şey var. Dershanelerin yarısı bizim mezunlar. Tuzlayım da kokma, ağzı açıklar.

Murat Güneş: Matematikte zor diye bir şey yok, bu soruların hepsi çok kolay geliyor bana, siz yaparsınız çocuklar.

Özge Altıntop: Utku sus, konuşmayın, Öfff!

Ceren Atmaca: Önemli olan özenmeniz. Fırçaları yıkadık-tan sonra lavaboları temiz bırakalım. Boyalarınızı karıştırmayın. Çalışman nerede? Marmara'da okuyun.

Derya Şanlı: Ben yurt dışına gittiğimde... Ben Avrupada'y-ken...

Gökçe Çelik Uzel: Anlaşılan bir şey var mı? Bi dinle oğlum. Gelen giden, kaçan, göçen var mı?

Aydın Kaplan: Canınız sağ olsun. Ekmaamızı yiyip gelek. (öğle arası) Gençler OK? Ellaam. Bahanelerin arkasına sığınmayın.

Mehmet Şahin: Çocuklar ben de geyik adamıyım ama kollarında çok geriye yetişmemiz lazım. Söyle emmoğlu...

Kemal Pekgöz: Dur, dur dur burası çok önemli! Canıkom. Arkadaşlar.

Yetkin Öztürk: Gençler, çağ kebabı. Dokuz kardeşim var, hepsi kör. Evlat!

Ramazan Pekdoğan: Sayısal seçerseniz bu konuyu 11. sınıfta göreceksiniz. Gözümün çırası, ekmeğin var yinn mi? Ben en son ne söyledim. ÖSYEME. Çak! Öğretmenim.

Yusuf Canseverler: Tahtadakileri geçirin. Oğlum, kızım buraya bak!

Melike Sepetçi: Ömer sıkma şu parfümü!

Celal Başyigit: Forman nerde benim! Sesim çok güzeldir benim. Hadi bir türküyü söyleyelim. Telefonları neden vermediniz. Başkan, nerde başkan? (fonda her daim bir anahtar şıngırtısı)

Mehtap Erkeç Apaydın: Var olsun Türk devleti. ODTÜ güzel yer. Geçen ders yoktun. Manita mı yaptın?

Gözde Tekdemir: Hayırır, ders işliyecek.

Merve Koçtürk: Arkadaşım. Adam asmaca, ikinci ders test çözersiniz. Bir video var onu izleyelim.

Rukiye Kırık: Allahın emri bu.

Ekrem Soytek: 11'lerle ben ilgilenmiyorum.

Melike Kayabaşı Çınar: Ailen beni arasın. Dilekçenizi aileniz getirsin.

Dilek Vurgun: Sizi gördüm daha iyi oldum. Oğluşum.

Erol Alver: Gençler. Biz okuldan çıkıp traktörle gezerdik.

Mehpare Köseer Bütün: Yan sınıfta ders işliyorum şu an. Hocanız nerde sizin? Sınıfınızı aldım, disipline veriyorum. Sizin dersiniz yok mu?

Bekir Özbek: Seni bugün biraz yoracağım. (Nöbetçi öğrenciye)

Hazırlayanlar:

11-F Sınıfı

Tülay Kale
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

KAAL EKMEK ARASI EDEBİYAT BLOĞU

Atatürk Anadolu Lisesi olarak EKMEK ARASI EDEBİYAT adında bir TÜBİTAK projesi gerçekleştirdik. Bu projede Ernest Hemingway'in küçürek öyküsünden ilham alarak metinler oluşturduk. Aynı bakış ile Vüsat Orhan Bener, Haldun Taner ve Serkan Türk'ün metinlerinden hareketle de yaratıcı yazarlık örnekleri hazırladık.

Ekmek Arası Edebiyat Bloğu adlı çalışmamızda yer alan diğer başlıklar şöyle: Günümüz yazarlarıyla yaptığımız bir anket çalışması, kitap tanıtımı, şiir, deneme, makale, bulmaca, ekslibris, ilimizin ünlü iki ismi Rahmi Pehlivanlı ve Hacı Taşan ile ilgili sayfalar.

Bloğun logosunu yapan Çağrı Atmaca ve Ceren Atmaca'ya çok teşekkür ederiz.

EKMEK ARASI EDEBİYAT BLOĞU sayfamızın web sayfası adresi:

<https://kkaaledebiyatblogu.wixsite.com/ekmek-arası-edebiyat>

Edebiyatsever herkesi bloğumuza bekliyoruz.

Ernest Hemingway'in, "Satılık: Bebek patikleri. Hiç giyilmedi." **küçürek öyküsünden ilham alınarak okulumuz öğretmenleri tarafından yazılan metinler:**

Filozofça

Bundan yüzyıllar önce sofist bir adam bir adet kırmızı patik satan bir tüccar gördü. Ona sordu:

–Bu patikler sence ne renk?

Tüccar cevap verdi:

–Kırmızı.

–Bana kırmızıyı anlat. Ben renk körüyüm, dedi sofist.

–Nasıl anlatsam, bilmem ki, dedi tüccar.

Acaba dedi sofist, ikimiz de farklı renkler görüp o renge kırmızı demiş olamaz mıyız?

Merve Koçtürk

Felsefe Öğretmeni

Pisagor'un Patikleri

Öklit'in karısı, Pisagor tarafından özenle dikilmiş ama çocuğuna giymek nasip olmamış, geometrik desenlerle bezenmiş, dik üçgeni andıran hiç kullanılmamış bebek patiklerimiz satılıktır.

Turgay İleri

Matematik Öğretmeni

Ressamca

Mekânda bir belirsizlik var. Fırça darbeleri keskin. Resimde perspektif düzensizliği var. Işık sayesinde renkler soğuk, alt taban rengi açık olduğu için eser ön plana çıkıyor. Ressamın yaşam standartlarını yansıtan eser, izleyicide duygu olarak yoğun bir acı hissi yaratıyor.

Sanatçının mavi döneminde yaşadığı buhrandan dolayı eserlerinde hep soğuk renkler tercih etmiştir. İçerik olarak çocuk ve patik görselleri olsa da mavi dönemin soğukluğunu izleyiciye yansıtıyor.

Ceren Atmaca

Görsel Sanatlar Öğretmeni

Tarihsel

Sümerlerde Ninatta isimli biri vardı. Ninatta Lagaş şehrinde güzelliği ve narinliği ile tüm Sümer ülkesine nam salmıştı. Ancak bir sorunu vardı. Lagaş şehri çok soğuk oluyordu ve ayakları üşüyordu. Arkadaşını çok seven İnara onun için çoraba benzer ama çoraptan daha sıcak tutan bir şey örmüştü. Ve hediyesinin adını "patik" koymuştu. Hediyesine çok sevinen Ninatta her zaman patiğini ayağına giyerdi.

Fırat Güder

Tarih Öğretmeni

Arkeolojik

Çorum'da Hititlerin başkenti Hattuşaş (Boğazlıyan) antik yerleşkesinin 2 kilometre kuzeydoğusunda yer alan Yazılıkaya Tapınağında yapılmış kaçak kazılarda bulunan pek çok tarihî eser yurt dışına çıkarılacakken yakalanmıştır. Hitit Kralı Hattuşili'nin eşi imparatoriçe Puduhepa'ya ait antik patikler bu operasyonla ele geçirilen tarihî eserlerden biridir. Patiklerin dışında insanlık tarihinin ilk antlaşma metni de bu kazılarda bulunmuştur. Mısır Kralı II. Ramses'i yenen Hitit Kralı Hattuşili'nin imzasının bulunduğu Kadeş Antlaşması'nda II. Ramses'in eşi yer almazken patiklerin sahibi imparatoriçe Puduhepa'nın mührünün yer alması çok dikkat çekmektedir.

Tülay Kale

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Bilimsel

Robert Hook'un mikroskopta içi boş hücreleri gözlemlemesinin üzerinden dokuz yıl geçmişti. Hâlâ iyi bir mercek yapan ve iyi bir hücre görüntüsü elde eden

olmamıştı.

Hollanda'da o yıl kış çok sert geçiyordu. Salgınlar artmış, halkın çoğu hastalanmıştı. Zor kış şartlarına rağmen en iyi görüntüyü verecek merceği elde etmek için çalışan bir genç vardı.

Antonie van Leeuwenhoek mercek yapma çalışmasının sonuna gelmişti. Çok heyecanlıydı. Hücreleri çok net olarak nihayet görebilecekti ki o gece hastalandı. Ateşi yükseldi. Dinlenmesi gerekiyordu ama o hasta hâliyle uzun soluklu çalışmasının sonucunu görmek için çok sabırsızlanıyordu. Dışarı çıktı, havuz suyundan örnek aldı. Hemen mikroskobunu hazırladı. Çok hâlsizdi ve titriyordu. Mikroskoba baktı, hücreleri aramaya başladı. O da ne! Objektifte gördüğü hücre ona el sallıyor, göz kırpiyordu. Üstelik bu hücrenin patik giymiş ayakları vardı. "Hücre de çok üşümüş!" diye sayıklamaya başladı.

Rukiye Kırık
Biyoloji Öğretmeni

Meleğin Kısa Hikâyesi

Bir zamanlar çocuğu olmamasına rağmen öğrencilerini kendi öz çocuğu gibi seven ama hiçbir zaman anne olamayacak Angela adında bir öğretmen varmış. Bir gün okulunda kermes yapılmış. Herkes ihtiyacı olan çocuklara yardım etmek amacıyla satmak için bir şeyler getirmiş. Angela da çocuğuna giydirmeye umuduyla ördüğü patikleri getirmiş. Ne yazık ki çocuk sahibi olma umudu da geçen yıllar gibi solup gitmiş, "Bunları elimden çıkarmanın zamanı geldi de geçiyor. Bundan sonra bunları başkası giymeli." diye düşünmüş Angela. Beklemiş, beklemiş. Ancak kimse patikleri almak istememiş. Artık kaderinin bu olduğunu, bu umut ile hayatına devam etmesi gerektiğini düşünüyormuş. Günün sonunda bu patikleri bir başkasına hediye etme fikri onu cezbetmiş. İşte aklında bu fikirle gördüğü ilk kişiyi çevirmiş ve patiklerin kendisi için çok şey ifade ettiğini, ona da şans getireceğini söyleyerek karşına çıkan kadına hediye etmiş. Angela sebebini bilmesede de içinde bir huzur hissetmiş.

Mehpare Köseer Bütün
İngilizce Öğretmeni

Bebeğimin Patikleri

Bir çift patik deyince benim aklıma hem hüznün hem sevinç gelir. Hüznün sonunda bu sevinç yaşamak nihayet nasip oldu bana. Rabbime binlerce kez şükür olsun ama içimde bir burukluk da var. Lise arkadaşım bebek beklediğimi duyunca bir çift bebek patiği hediye etmişti bana. Arkadaşım hediye ettiği patikleri kendi eliyle kızıma giydiremedi. Benim bebeğime giydirmem de epey zaman aldı. Zorlu, yıpratıcı, çoğu zaman da umutsuz bir bekleyişti bu. Patikler bebeğimin ilk hediyesiydi. Ona giydirmek nasip olmadı. Kardeşi Zeynep giydi hediye bebek patiklerini. Kim bilir belki cennette kardeşi Zeynep ile bizi bekliyordur.

Özge Altuntop
Almanca Öğretmeni

Patikler

Dışarıdan sokaktaki en sıcak dükkân olması camlarındaki buğudan da anlaşılabilir ikinci el dükkânının önünde durdu. Loş ışıklarla aydınlatılmış eşyaları görebilmek için kavisli, eğri bir ağaç dalına benzeyen burnunu soğuk vitrin camına dayamakta zorlandı. Elleyle camı sildiğinde gözüne çarpan ilk şey bu patiklerdi. Onca eşya arasında gözlerinin ona denk gelmesi olasılığının nedenini düşünmek canını sıktı. Pekâlâ, sıcak salonunu süsleyecek bir gramofona ya da kristal bir bardağa da denk gelebilirdi. Sonra patiklere iliştilmiş notu gördü. "Hiç giyilmedi ha!" dedi okurken. "Neden peki?" diye sordu yüzünü ekşitmek ve hayret etmek ihtimalleri arasında kalarak... Bebek beğenmemiş olabilirdi. Yok yok patik örülürken bebeğin doğduğunda koca ayaklı bir bebek olacağı ihtimali hesaplanmamıştı. Belki anne onu hiç doğurmamış, birlikte vazgeçmişlerdi hayata devam etmekten. Böylesi dramatik bir seçenek satışı etkileyebilirdi. Belki öylesine çok hediye patiği vardı ki bebeğin bu giyilmeye layık görülmemiş

ne bileyim sırası gelmemişti işte. Sonra bu vitrinden ikinci bir ele verilerek bir de üstüne kâr etmek istemişti. Ne önemi var bunların diye düşündü. Evde onu bekleyen karısının -ki mutlak olan tek şeydi- kapiyı açmama ihtimalini düşündü. Dudakları gülümseme ve tereddüt arasında gidip geldi. Sakla-

ma ihtimalini seçti hızla toparlanarak. Sonra bu köşe başındaki dükkân camından geriye dönüp soğuk, ıslak, boş sokağa baktı. Kapı zilini çalmama olasılığı hızla hücum etti zihnine. Zile bastığı işaret parmağı aniden sanki hiç orada değilmiş gibi hızla sıvıştırdı diğerlerinin arsından. Kendisini şiddetle merak edecek olan karısı, olmayan ev telefonundan onu arayamayacaktı. Kendisiyle karşılaşmamak için onca seçeneği denediğimiz üst katta oturan ev sahibinden de yardım isteye-meyecekti. Rüzgâr içinden geçercesine estiğinde tren istasyonuna giden caddeye doğru yürümeye başladı. Evine giden yolun aksi bir yönde ilerleme ihtimali onu mutlu etti. Elini cebine soktuğunda son birkaç madeni paranın soğukluğunu hissetti. Olmayan eldivenlerini giyip adımlarını hızlandırdı. Geride bıraktığı sıcak vitrini düşündü. Hemen patiklerin yanındaki boşluğa sıkıştırılmış burnu kavisli büyük ayaklı bir bebek oturacaktı. Ayak parmaklarına o neşeyle hareket ettikçe sallanan bir not iliştilerecekti. "Hiç baba diyemedi."

Zeliha Mert
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Yeni Bir Bebek Doğdu!

Okulumuzun astronomi kulübü yaptığı çalışmalarla adından söz ettirmeye devam ediyor. Son yapılan çalışmayla Dünya'dan daha büyük gezegen kümesi bulduk. Yeni bulunan gezegen kümesinde su olabileceği düşünülmektedir. Bu gezegenlerin çevresinde döndüğü yıldız ve gezegenlere bebek patiğine benzediği için "Bebek Patiği Gezegen Grubu" ismi verildi. Dünya'dan yaklaşık 100 ışık yılı uzakta olduğunu belirtelim. Şekil olarak ilk örnek diyebiliriz. Gezegende metal ve kayaların yoğun olduğunu gözlemledik. Ayrıca üçüncü sıradaki gezegenin çevresinde halkalar tespit ettik. Bulduğumuz takımıyıldızın maketini laboratuvarımızda yapmaya başladık.

Daha çok bilgi edinebilmek için NASA'nın uzay teleskobundan Bebek Patiği Takım Yıldızı için işbirliği talep ettik. Ülkemiz gençlerinin böyle bir çalışma yapması bizden sonraki genç kuşağın da araştırma hevesinin ve astronomi aşkının gelişmesine fayda sağlayacağı düşüncesindeyiz. Bu buluşu Dünya'daki diğer uzay araştırma merkezleri ile paylaştık.

Süleyman Bayramoğlu
Coğrafya Öğretmeni

Sarıkamış Faciası

Tarih: 22 Aralık 1914

Yer: Sarıkamış

Binbaşı Nihat askeri akademiye 1912'de bitirmiş, 2. Balkan Harbi'ne katılmış, Edirne'nin kurtarılmasında etkili olmuş; bu yüzden de binbaşı rütbesini almış her Türk askeri gibi vatan sevgisi ile yüreği dolup taşan genç bir komutan Binbaşı Nihat. Bu seferki görevi Sarıkamış. Burada görevi Rusları yenip Azerbaycan'a girmek, daha sonra diğer Türklerle kucaklaşarak Turancılık ülküsünü gerçekleştirmek ama mevsim kış. Sarıkamış'ta ise çok daha baka bir kış. Bir de Nihat komutanın beklediği müjdeli bir haber var. Eşi hamile ve ilk bebeklerini bekliyorlar. Binbaşı Nihat'ın gözü düşman cephesinde, kulağı gelecek haberde. Nihat Binbaşı'ya en sonunda beklediği mektup gelmiş. Heyecanla mektubu açan Nihat komutan içinden çıkan pembe patikle gözyaşlarına boğulmuş. Bunlar sevinç gözyaşları. Nihat komutanın kızı olmuş, bu müjdeli haber o dimdik sert mizaçlı komutanı gözyaşlarına boğmuş ama demıştik mevsim kış, hava soğuk, Sarıkamış ayrı bir soğuk.

22 Aralık 1914'te Rus komutan Aleksandroviç Pietroviç gördürdüğü manzara karşısında dehşete düşmüş. İlk sıra on iki kahraman nişan almış tetiğe asılmak üzereler ama asılamamışlar. İkinci sıradaki askerler ise cephe taşıırken kaskatı kesilmişler ve sağ başta Binbaşı Nihat dimdik ayakta başı açık, saçları beyaza boyanmış, gözleri karşıda... Rus komutanın, Nihat Binbaşı'nın sınımsız yumulu parmaklarına gözü ilişti. Kaskatı kesilmiş parmakların arasında pembe bir patik...

Hacı Osman Gülduran
Tarih Öğretmeni

"Gardıropta yaşadığımı öğrendiğinde kız arkadaşım beni terk etti. 'Zengin adamsın. Ne diye kendini şu bir buçuk metre kutunun içine hapsediyorsun? Kafayı yemişsin,' deyip kapıyı çarptı çıktı. Doğru söylüyordum. İyi para kazanıyordum. Yerimde olmak isteyecek binlerce insan bulabilirdiniz."

Serkan Türk'ün, "Gardırop" adlı öyküsünden alınan bu parçadan hareketle okulumuz öğretmenleri tarafından yazılan metinler:

Lunapark

Bendeki vazgeçilmez yerini hafife aldığı o küçük dev dolap benim tüm hayatımdı. O küçük dolapta bir kazada ölen rahmetli anne babam, hiç doğmamış kız kardeşim, yetimhaneye götürülürken bana eşlik eden, yalnız ve karanlık gecelerde beni teskin etmek için elinden geleni yapan sevgili ayıcığım ve beşimizi mutlu bir karede gösteren siyah beyaz bir fotoğraf vardı.

O küçük dev dolap; benim çocukluğum, uçup giden çocukluğumdu aslında. Nasıl vazgeçebilirdim ki ondan üstelik de sadece zengin bir adamım diye?

Mehtap Erkeç Apaydın
İngilizce Öğretmeni

Lunapark

Ama o gardırop benim için çocukluğum, kayıp giden yıllarımdı. Nasıl ondan vazgeçmemi bekleyebilirdi ki? Evet, çok güzel evler satın alabilirim, büyük büyük odaları olan belki bir havuzu, geniş bir bahçesi olan ama o gardırobun hissettirdiği duyguları hissettirebilecek miydi bana? Annemin yerimi bilmesine rağmen beni arıyormuş gibi yapmasını, babamın bana okuduğu hikâyeleri ya da küçük kardeşimle oynadığımız o evcilik oyunlarını... Şimdi o anılardan geriye sadece ben ve gardırobum kalmışken oradan ayrılmayı düşünemezdim. O gardırop benim tüm hayatım, geçmişim, annem, babam, kardeşimdi. Benim ailem o gardıroptu. Ne olursa olsun, kim isterse istesin oradan ayrılmayaçağıma dair kendime söz vermiştim. Ve bu sözümü tüm hayatım boyunca tutacağım.

Melike Sepetçi
Almanca Öğretmeni

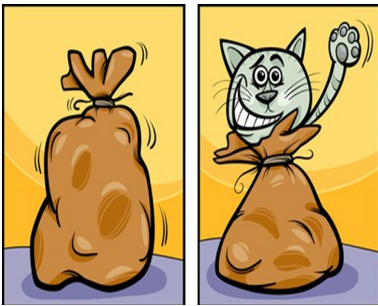
Mehpare Köseer Bütün
İngilizce Öğretmeni

ENGLISH PAGE

A-FIND THE IDIOMS IN THE CRSSWORD PUZZLE (BULMACADAKİ DEYİMLERİ BULUNUZ)
(THERE ARE 10 IDIOMS/ 10 TANE DEYİM BULUNMAKTADIR.)

L	E	T	T	H	E	C	A	T	O	U	T	O	F	T	H	E	B	A	G	A	S	D	A
Q	W	E	R	T	Y	U	I	O	P	L	K	J	H	G	F	F	D	S	A	Z	C	V	C
B	U	T	T	E	R	F	L	I	E	S	I	N	S	T	O	M	A	C	H	A	S	D	O
T	Z	X	C	V	B	N	M	K	J	H	L	O	I	U	Y	M	Q	W	E	T	Y	U	A
I	A	T	I	E	T	H	E	K	N	O	T	W	S	X	C	O	V	B	N	H	T	U	C
M	A	X	C	V	F	G	Y	U	J	K	I	O	P	O	K	N	S	C	A	S	D	S	H
E	W	E	R	F	V	B	N	M	J	U	U	K	L	O	L	E	A	S	D	F	G	H	P
F	A	P	I	E	C	E	O	F	C	A	K	E	A	S	D	Y	E	R	T	Y	U	J	O
L	A	W	S	X	E	D	F	G	T	Y	H	J	U	K	I	T	I	K	L	P	O	I	T
I	I	T	I	S	R	A	I	N	I	N	G	C	A	T	S	A	N	D	D	O	G	S	A
E	A	S	A	E	A	T	C	R	O	W	F	V	B	N	T	L	T	Y	U	I	J	H	T
S	A	S	D	F	G	H	J	K	L	Y	T	R	E	W	A	K	A	S	D	X	C	V	O
A	X	V	F	E	D	T	G	H	J	K	L	I	T	F	A	S	E	R	T	Y	U	I	O
K	I	L	L	T	W	O	B	I	R	D	S	W	I	T	H	O	N	E	S	T	O	N	E

B-WRITE THE IDIOMS YOU HAVE FOUND IN THE PUZZLE UNDER THE PICTURES
(BULMACADA BULDUĞUNUZ DEYİMLERİ RESİMLERİN ALTLARINA YAZINIZ)

a:.....

b:.....

c:.....

d:.....

e:.....

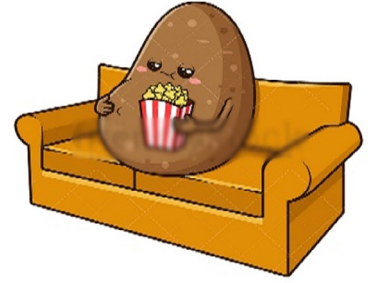
f:.....

g:.....

h:.....

ı:.....

ı:.....

C-MATCH THE TURKISH CORRESPONDENCES OF ENGLISH IDIOMS
(İNGİLİZCE DEYİMLERİ TÜRKÇE KARİŞİLİKLERİ İLE EŞLEŞTİRİNİZ)

1-BAKLAYI AĞZINDAN ÇIKARMAK – Picture

2-ÇANTADA KEKLİK- Picture

3-ZAMAN AKIP GİDİYOR- Picture

4-PARASI OLAN KONUŞUYOR- Picture

5- ÇOK HEYECANLANMAK- Picture

6-SAĞANAK YAĞMUR- Picture

7-1 TAŞLA 2 KUŞ VURMAK- Picture

8-TÜKÜRDÜĞÜNÜ YALAMAK- Picture

9-EVLENMEK (BAŞINI BAĞLAMAK) – Picture

10-TEMBEL TENEKE- Picture

ANSWER KEY (CEVAP ANAHTARI)

A-

L	E	T	T	H	E	C	A	T	O	U	T	O	F	T	H	E	B	A	G	A	S	D	A
Q	W	E	R	T	Y	U	I	O	P	L	K	J	H	G	F	F	D	S	A	Z	C	V	C
B	U	T	T	E	R	F	L	I	E	S	I	N	S	T	O	M	A	C	H	A	S	D	O
T	Z	X	C	V	B	N	M	K	J	H	L	O	I	U	Y	M	Q	W	E	T	Y	U	A
I	A	T	I	E	T	H	E	K	N	O	T	W	S	X	C	O	V	B	N	H	T	U	C
M	A	X	C	V	F	G	Y	U	J	K	I	O	P	O	K	N	S	C	A	S	D	S	H
E	W	E	R	F	V	B	N	M	J	U	U	K	L	O	L	E	A	S	D	F	G	H	P
F	A	P	I	E	C	E	O	F	C	A	K	E	A	S	D	Y	E	R	T	Y	U	J	O
L	A	W	S	X	E	D	F	G	T	Y	H	J	U	K	I	T	I	K	L	P	O	I	T
I	I	T	I	S	R	A	I	N	I	N	G	C	A	T	S	A	N	D	D	O	G	S	A
E	A	S	A	E	A	T	C	R	O	W	F	V	B	N	T	L	T	Y	U	I	J	H	T
S	A	S	D	F	G	H	J	K	L	Y	T	R	E	W	A	K	A	S	D	X	C	V	O
A	X	V	F	E	D	T	G	H	J	K	L	I	T	F	A	S	E	R	T	Y	U	I	O
K	I	L	L	T	W	O	B	I	R	D	S	W	I	T	H	O	N	E	S	T	O	N	E

B-

a-let the cat out of the bag

b-It is raining cats and dogs

c-time flies

d-money talks

e-butterflies in stomach

f-tie the knot

g-a piece of cake

h-eat crow

ı-a coach potato

j-kill two bird with one stone

C-

1-a 2-g 3-c 4-d 5-e 6-b 7-j 8-h 9-f 10-ı

ÖĞRENCİLERİMİZ NE DÜŞÜNÜYOR?

Hazırlayanlar:

Gülçin Şahindoğan, Rabia Nur Kalkan, Nupelda Ay, Cemre Güni, Fethiye Buse Demirtaş ve Berra Çağlıoğlu

Gelecekle ilgili en büyük kaygınız nedir?

- 1- Meslek kaygısı (%54)
- 2- Ülke sorunları (%14)
- 3- Başarılı olamamak (%10)
- 4- Sevdiklerini kaybetmek (%6)

Günlük kaç saat ders çalışıyorsunuz?

- 1- 3 saat (%36)
- 2- 2 saat (%30)
- 3- 4 saat (%20)
- 4- 5 saat (%6)

Sizce ideal bir öğrencinin ilk özelliği nedir?

- 1- Çalışkanlık (%40)
- 2- Planlı çalışmak (%25)
- 3- Dürüst olmak (%20)
- 4- Disiplinli olmak (%10)

Hayattaki amacınız nedir?

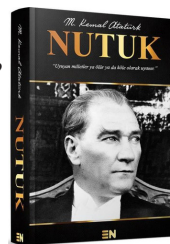
- 1- Hayaller(%44)
- 2- Zengin olmak (%24)
- 3- Kariyer sahibi olmak (%24)
- 4- Hayatta bir amacım yok (%10)

Yurt dışında nerede okumayı isterdiniz?

- 1- Amerika Birleşik Devletleri (%60)
- 2- Kanada (%16)
- 3- Almanya (%12)
- 4- İngiltere (%12)

Okumaktan en çok keyif aldığınız kitap?

- 1- Nutuk (%48)
- 2- Veronica Ölmek İstiyor (%28)
- 3- Şeker Portakalı (%12)
- 4- Kitap okumayı sevmiyorum (%12)

Daha çok öğrenmek için sizi ne motive eder?

- 1- Hayallerim (%48)
- 2- Merak (%24)
- 3- Hırs (%16)
- 4- Müzik dinlemek (%12)

En son seyrettiğiniz film nedir?

- 1- Avatar (%35)
- 2- Delibal (%28)
- 3- Spider-Man (%21)
- 4- Kutsal Damacana (%14)

Müzik aleti çalıyor musunuz, çalıyorsanız hangi müzik aletini çalyorsunuz?

- 1- Çalamıyorum (%58)
- 2- Gitar(%20)
- 3- Flüt (%8)
- 4- Keman (%5)

Ne tür müzik dinlersiniz?

- 1- Tür ayırt etmiyorum (%28,86)
- 2- Rock (%28,31)
- 3- Pop (%25,33)
- 4- Rap (%22,35)

En çok keyfinizi kaçırın durum nedir?

- 1- Sınavlar (%40,5)
- 2- Uyku (%22,5)
- 3- Sevdiğim insanları kaybetmek (%13,5)
- 4- Sevdiğim insanlardan değer görmemek (%13,5)

Arkadaşlarınıza en çok ne diye hitap edersiniz?

- 1- İsimleriyle (%52,59)
- 2- Kanka (%28)
- 3- Enayi (%10,5)
- 4- Aga (%8,75)

Kullandığınız favori sosyal medya platformunuz nedir?

- 1- Instagram (%69,12)
- 2- Youtube (%14,88)
- 3- Twitter (%7,44)
- 4- Pinterest (%6,2)

Ödev yapmadığınızda kullandığınız bahane nedir?

- 1- Evde unuttum (%38,7)
- 2- Bahane kullanmam, doğruyu söylerim (%34,83)
- 3- Uykum vardı (%19,35)
- 4- Sular kesikti (%6,45)

Ailenizin size en çok karıştığı durum nedir?

- 1- Dersler (%44,01)
- 2- Telefon (%22,82)
- 3- Karışmıyorlar (%22,82)
- 4- Eve geliş saatleri (%9,78)

En yakın arkadaşınızın en belirgin özelliği nedir?

- 1- Güvenilir olması (%33,33)
- 2- Komik olması (%30,03)
- 3- Çalışkan olması (%18,18)
- 4- Arkadaşım yok (%18,18)

Telefonu en çok hangi amaçla kullanırsınız?

- 1- Sosyal medya (%46,17)
- 2- İletişim (%21,87)
- 3- Müzik dinlemek (%17,01)
- 4- Video izlemek (%14,58)

İnternette günlük ne kadar vakit geçiriyorsunuz?

- 1- 3 saat (%36,48)
- 2- 2 saat (%34,56)
- 3- 4 saat (%17,28)
- 4- 10 ve üzeri saat (%11,52)

En çok neye para harcarsınız?

- 1- Yemek (%42,16)
- 2- Kıyafet (%34)
- 3- Kitap (%21,76)
- 4- Her şeye (%1,36)

Bir şans daha verilseydi görmek istediğiniz şey ne olurdu?

- 1- Bir şeylerin farkına önceden varabilmek (%41,76)
- 2- Atatürk'ü görebilmek (%24,96)
- 3- Herkesin ilgi alanına göre yetişmesi (%16,64)
- 4- Vücut tipimin değişmesi (%16,64)

Milli Eğitim Bakanı olsaydınız eğitim sisteminde ilk neyi değiştirirdiniz?

- 1- Daha az ders saati (%49,88)
- 2- Sınavlar (%28,56)
- 3- Öğrencilerin yeteneklerine göre sınıflandırılması (%14,28)
- 4- Dört gün okul üç gün tatil (%7,14)

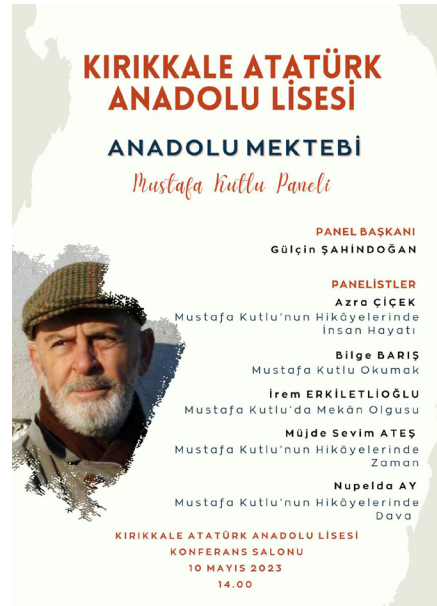
Satranç Turnuvasında Dereceye Giren Öğrencilerimiz

Okul Bahçesinde Bir Ders

Anadolu Mektebi Paneli'nden

SPOR KULÜBÜ FAALİYETLERİ

Genç Erkek Yüzme
İl Birincisi

Genç Kız Bilek Güreşi
Birincisi

Genç Kız Kros
İl Üçüncüsü

Satranç Kız Takımı Bölge
Birincisi

Genç Erkek Futsal Takımı

Genç Erkek Masa Tenisi Takımı

Genç Erkek Voleybol Takımımız

Genç Kız-Erkek Oryantiring İl Birincisi Takımımız

Genç Kız Masa Tenisi Takımı

Genç Kız Masa Tenisi İl Birincisi Takımı

SPOR KULÜBÜ FAALİYETLERİ

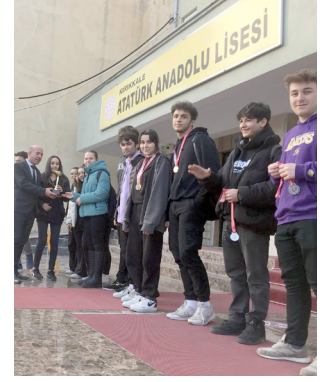
Genç Kız Voleybol
Takımımız

Genç Erkek Yüzme Grup
Müsabakaları / Malatya

Genç Erkek
Bilek Güreşi

Bilek Güreşi
Ödül Töreni

Genç Kız Satranç İl Birincisi

Genç Erkek Bilek Güreşi

Genç Erkek Bowling İl Üçüncüsü Takımımız

Genç Kız-Erkek Kros Takımımız

Spor Kulübü Hep Birlikte
Milyonlarca Fidan Dikimi Etkinliği

Genç Kız-Erkek Oryantiring İl Birincisi
Grup Müsabakaları / Burdur